

မိုးဆက်ကင်းတက်

လွန် ကြား မိုး

မိုးဆုခံလေးယောက်

BURMESE
CLASSIC

ကွက်ကြား မိုး

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၁၀၁)၊ ဒုတိယထပ် (၁)၊ ၃၇-လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၃၇၃၆၂၅

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အောင်မြင်အမှတ်	- ၅၀၀၀၀၀၀၀
အောင်မြင်အမှတ်	- ၅၀၀၀၀၀၀၀၀
အောင်မြင်အမှတ်	- Cold
အောင်မြင်အမှတ်	- ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (၆၂ - ၀၃၃၀၀)
အောင်မြင်အမှတ်	- ၁၀၀၀ ၃၀-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
အောင်မြင်အမှတ်	- ဦးဝင်းကျော်စွန်း (မင်းဇွန်လှိုင်)
အောင်မြင်အမှတ်	- အမှတ်(၁၄၀) ၄၄-လမ်း
အောင်မြင်အမှတ်	- ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။
အောင်မြင်အမှတ်	- ကိုဦးနှင့် ဦးလှိုင်
အောင်မြင်အမှတ်	- ပထမအကြိမ်
အောင်မြင်အမှတ်	- ၂၀၁၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ
အောင်မြင်အမှတ်	- ၅၀၀
အောင်မြင်အမှတ်	- ၁၀၀၀ ကျပ်

“ဖြစ်ပါမလားကွာ”

ဟု လင်းထိုက်က ပြောသည်။ သန်းဦးက ခပ်တည်တည်နှင့် လင်းထိုက်ကို ပြန်ကြည့်၍ . . .

“ငါ တစ်ယောက်လုံး ပါတယ် . . . မင်းက ဘာကိုကြောက် နေတာလဲ”

လင်းထိုက်က ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ ချ၏။ သူငယ်ချင်းကို ချစ်လွန်းလို့သာ လိုက်လာရသည်။ ခပ်လန့်လန့်၊ ဒီရပ်ကွက်အကြောင်း သူ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားဖူးထား၏။ အားလုံး ဖိုက်တာတွေဆိုပဲ၊ ဟိုတစ်လောကတောင် ကုတ်ချောင်းချောင်း သူခိုး တစ်ယောက်ကို ဆွမ်းကြီးဝိုင်းလောင်းလိုက်သေး၏။

သူတို့ကတော့ သူခိုးမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဒီလို အချိန်မတော် သန်းခေါင်နီးမှ ဝင်လာတယ်ဆိုတော့ မသင်္ကာမှုနဲ့ ပြဿနာရှာချင်

မိုးဆက်လင်းထက်
ကွက်ကြမ်းမိုး / မိုးဆက်လင်းထက် ။ - ရန်ကုန်၊
တော်ဝင်မြို့မဇာယ ၂၀၁၀ -
၁၄၁ - ၈၂ ၁၃ စင်တီမီတာ * ၂၀.၅ စင်တီမီတာ*
(၁) ကွက်ကြမ်းမိုး

တော်ဝင်မြို့မဇာယဇာယ

ရွာလာနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် လင်းထိုက် လန့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သန်းဦး ရုပ်ကတော့ ဘာမထီရုပ်၊ သူ့ကိုယ်သူ တစ်လောကလုံး လုပ်ကျွေး ထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ရင်ကိုကော့ကာ ဂစ်တာကို ထမ်းရင်း လမ်း လျှောက်လာ၏။

အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ . . .

“ဒီအိမ်ပဲ”

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောရင်း ရပ်လိုက်သည်။

လင်းထိုက်က သန်းဦးပြောတဲ့အိမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး။

ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ . . .

အပြင်ပန်းအခြေအနေကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ချမ်းသာသော မိသားစုဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရ၏။

“မင်းက ဒီအိမ်က ကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လို တွေ့တာလဲ”

သန်းဦးက ငါးချည်းလေး ပြုံးကာ . . .

“ငါ့ဆိုင်မှာ သူက ထီးနဲ့ ဖိနပ်လာဝယ်ရင်း တွေ့တာကွ”

“အဲဒါဆိုလဲ နေ့ခင်းဘက် ဆိုင်လာတဲ့အခါကျမှ ကြောင် ပါလားကွာ . . . အခုဟာက . . .”

“သူက ဂီတကို ဝါသနာပါတယ်လို့ သတင်းကြားထားတယ် ကွ . . . အဲဒါကြောင့် ငါက ဂစ်တာလာတီးပြတာ”

လင်းထိုက် သက်ပြင်းကို ချသည်။ သန်းဦးစိတ်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေမို့လို့ သိ၏။ ဒီကောင် ငါ့ကြောင်။

“ဒါဆိုလည်း လက်ရွေးစင်သီချင်းလေးတွေ ဘာတွေ စီဒီ ကူးပြီး ပေးလည်းရတာပဲကွာ . . . အခု မင်းဟာက . . .”

“ဒါတွေက မိုးတယ် လင်းထိုက် . . . စီဒီဆိုတာ သူ့ဘာသာ သူ ကူးပြီး နားထောင်လို့လည်း ဖြစ်တာပဲ . . . ငါက ကိုယ်တိုင်တီးပြီး

ကိုယ်တိုင်ဆိုပြချင်တာ . . .”

လင်းထိုက် ဘာမှဆက်မပြောတော့၊ အခုလို အခြေအနေ ရောက်မှတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လွှတ်ပေးရတော့မည်။ ဒီကောင် ရောဂါက တော်တော်ကျွမ်းနေပြီဖြစ်သည်။ အချိန်မဟုတ် အခါ မဟုတ် ဂစ်တာလာတီးပြီး ဖိုသ်ပေးရအောင်လည်း သူ့ကောင်မလေး နေတဲ့နေရာက ဘဏ္ဍာသိုလ်က မိန်းကလေးဆောင် တစ်ခုမဟုတ်၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ် နေနေတဲ့သူ။

ထိုလိုကောင်မလေးမျိုးကို သူမအိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာတီးပြီး လာကြူတယ်ဆိုရအောင်လည်း ကိုယ်က ဒီရပ်ကွက်သားမဟုတ်။ ပြီးတော့ ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ အထာလည်း ကျွမ်းသူမဟုတ်၊ ဒီလိုအခြေ အနေမျိုးတွေကို မတွက်ချက်ဘဲ ဒီကောင် ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုကတည်း က ရောဂါတော်တော်ကျွမ်းနေပြီဆိုတာ သိသာသည်။

လင်းထိုက် တွေးရင်း သန်းဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သန်းဦးက မြောင်းဘောင်အုတ်ခုံလေးမှာ သွားထိုင်ရင်း ဂစ်တာကို တိုးညှင်းစွာ ကြိုးညှိနေ၏။ လရောင် ခပ်ပျဉ်း အောက်တွင် သန်းဦး မျက်နှာ၌ မျှော်လင့်ချက်များစွာတို့ ထင်ဟပ်နေသည်။

လင်းထိုက် သန်းဦးနားမှာ သွားထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုထုတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရွာဖွေ လိုက်သည်။

ထိုအရာကတော့ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားပင်။

ပြောလို့မရ၊ သတိဆိုတာ လိုသည် မရှိပေ။ ဒီညအမှုအခင်း တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မှတ်ပုံတင်ဆိုတာ လိုလားနိုင်ပါသည်။

၁၃၁၃

လရောင်သည် ဝိုးတဝါး ဖြာကျကာနေသည်။ သန်းဦး ကြိုးညှိနေတာ အခုထိ မပြီးသေးပေ။

“မင်း ကြိုးညှိနေတာ ဒီနေ့ ညရော ပြီးဦးမှာလား”

သန်းဦးက ကြိုးကို သဲကြိုးမဲကြိုး ညှိရင်း . . .

“မာစကာကီး မရသေးလို့ကွ . . . လင်းကြက်မတွန်ခင် တော့ ရမယ်ထင်တာပဲ”

“ခွီး”

ခဏနေတော့ ရသွားပြီထင်သည်။ သန်းဦးဆီက ကြိုးစမ်းသံ ထွက်လာ၏။

“ဒင်ညောင်”

“ဟင်”

လင်းထိုက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာသွား၏။

ဂစ်တာသံက ဘယ်လိုကြီးထွက်လာမှန်း မသိ၍ဖြစ်သည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာသံကြီးလဲ”

သန်းဦးက စပ်ဖြဖြနှင့် . . .

“အဟီး . . . ငါလည်း ညှိတာပဲ . . . ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မညှိတာလဲ မသိဘူး”

လင်းထိုက် သက်ပြင်းကို ချသည်။ သူက ဂီတနဲ့ ပတ်သက်၍ ဘာမှန်းလည်သူ မဟုတ်။ ကြေး၊ ကြိုး၊ သားရေ၊ လေး၊ လက်ခုပ်မှာ လက်ခုပ်တစ်ခုသာ ကောင်းကောင်းတီးတတ်ပြီး လေတောင် ဖြောင့်အောင် ချွန်တတ်သူမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဘာမှ မလုပ်ပေးတတ်ပေ။

သန်းဦးကတော့ သဲကြိုးမဲကြိုး ဂစ်တာကြိုးကို ဆက်ညှိနေသည်။ ညက တဖြည်းဖြည်း နက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များမှာ တချို့အိမ်တွေ မီးမှိတ်ကုန်ကြပြီ။

လင်းထိုက် နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ သန်းခေါင်ကျော်ပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရ၍ . . .

“ငါတို့ ပြန်ကြရအောင်ကွာ”

သန်းဦးက ဂစ်တာကြိုးကို သဲကြိုးမဲကြိုး ညှိနေရင်းမှ ဂရုမစိုက်သည့်အလား ခေါင်းခါပြ၍ . . .

“ပြန်ဘူးကွာ . . . မိုးလင်းချင် လင်းပစေ . . . ရအောင် ညှိပြီး တစ်ပုဒ်လောက်ဟစ်ပြီးမှ ပြန်မယ်”

လင်းထိုက် ခေါင်းကုတ်လိုက်ကာ . . .

“အချိန်လည်း ကြည့်ဦးကွာ . . . ပတ်ဝန်းကျင်အိပ်ကုန်ပြီ”

“အိပ် . . . အိပ်ကွာ”

“ဟေ့”

လင်းထိုက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဒီကောင်ပုံစံ ကြည့်ရတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ထွက်ရိုက်ရင်တောင် အသေခံမယ့် သဘောရှိ၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

လင်းထိုက်စိတ်ညစ်စွာ အဝေးကို ငေးမောနေမိသည်။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ်တူသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တရား သဘောနဲ့ တွေးနေလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန် . . . ။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ”

ခွေးဟောင်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် သန်းဦးရဲ့ ကောင်မလေး ခြံဘက်ကို မရည်ရွယ်ဘဲကြည့်လိုက်မိတော့။

“ဟင်”

နှစ်ယောက်စလုံး အာမေဍိတ်သံ ခပ်ဖွဖွ။ ခြံထဲမှ လူရိပ် တစ်ရိပ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခြံဝကို ကပ်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရှက်တရက် ထရပ်ကာ ခြံစည်းရိုးထောင့်က အပင်တစ်ပင်နောက် ကပ်ကာ အခြေအနေကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

သန်းဦးက လင်းထိုက်နား ကပ်၍ လေသံနှင့် . . .

“သူခိုး ထင်တယ်ကွ”

လင်းထိုက်က နှုတ်ခမ်းရှေ့ လက်ညှိုးကာပြရင်း . . .

“တိုးတိုး . . . မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါတို့ကိုမြင်သွားဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ . . . သူခိုးဆို အပိုင်တီးနော် . . . အဲဒါမှ ကောင်မလေးအိမ်က သူခိုးဖမ်းပေးလို့ ငါ့ကိုကြည့်မှာ”

အရေးထဲ ပွဲလန့်တုန်း ဖျာခင်းရုံတင်မက ဖိနပ်ပါ ယူချင် နေတဲ့ကောင်နဲ့ လာတိုးနေသည်။ သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာကလည်း ထူးဆန်း သည်ဟု ဆိုရမည်။ ကောင်မလေး အိမ်ရှေ့ ဂစ်တာလာတီးတဲ့ညကျမှ သူခိုး ဝင်တာနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေ၏။

သန်းဦးပဲ ကံကောင်းတာလား။

သူခိုးကပဲ ကံဆိုးတာလား မသိပေ။

ခဏကြာတော့ သူခိုးက တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်လုပ်ပြီး ခြံစည်းရိုးပေါ်ကျော်တက်ကာခုန်ချ၍ အသာလစ်ထွက်မလို့ လုပ်စဉ်။

“ယား . . . ဖြောင်း”

“ဒင်”

မြန်လိုက်တဲ့ သန်းဦး၊ လှစ်ခနဲဆို လင်းထိုက်ရှေ့က ဖြတ်သွား ပြီး သူ့လက်ထဲက ဂစ်တာကြိုးနှင့် ပြေးရိုက်ပစ်လိုက်တော့၏။

လင်းထိုက်လည်း တွေ့ရာ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု ကောက် ဆွဲကာ သူခိုးကို တစ်ချက်ရိုက်၍ . . .

“သူခိုးဗျို . . . သူခိုး”

“ဒီမှာ . . . သူခိုး မိထားလို့ပါဗျို”

သူတို့အသံများသည် အကာလ ညအခါတွင် ဟိန်းဟိန်း ညံ့ကာ သွားတော့၏။ ခဏနေတော့ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လူတွေ ဝိုင်းလာတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကမ္ဘာကျော်လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးရမိလာသော ဂျိမ်းစ်ဘွန်းမင်းသားအိုင်တင်အပြည့်နှင့်။

“ဒီသူခိုး ဒီခြံထဲက ထွက်လာလို့ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ပြီး ဖမ်းထားလိုက်တာ”

လူတွေက သူတို့ ရိုက်ထားသည်ဆိုသော သူခိုးကို ဝိုင်း ကြည့်ကြသည်။

သူခိုးခမျာ ခပ်မျော့မျော့သာ ကျန်တော့ပြီး ပါးစပ်ကလေး ဟစ် ဟစ်နှင့် . . .

ထိုအခါ လူအုပ်ထဲမှ ရုပ်ရည်သန့်သန့်မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၍ . . .

“အမလေး . . . ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပြီ . . . သားလေး

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

ကျွန်ကြီးမိုး

၁၂

သားလေး”

ဟု ဆိုကာ ထိုသူ့ခိုးကို ပြေးပွေ့၏။

လင်းထိုက်နဲ့ သန်းဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်ကာ လူတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ခင်ဗျားတို့ ရိုက်လိုက်တာ . . . ဒီအိမ်က အငယ်ဆုံး

သားလေးဗျ”

“ဗျာ”

၁၂၁၂

အင်း(၁)

တော်ဝင်မြို့မအုပ်စိုက်

တော်ဝင်မြို့မအုပ်စိုက်

အလင်းရောင်ကောင်းစွာရတဲ့ အခန်းထဲရောက်တော့မှ ပုံစံက ခပ်နွဲ့နွဲ့၊ သနပ်ခါးကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး လိမ်းထား၍ မျက်နှာ မှာ ပါးကွက်ကြားထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သိလိုက် ရသည်။

သန်းဦးနဲ့ လင်းထိုက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ၏။ လင်းထိုက်က သန်းဦးကို 'ဘယ်လိုလဲ' ဆိုတဲ့သဘော မေးငေါ့ပြသည်။ သန်းဦးက ပခုံးပြန်တွန့်ပြပြီး ဆိုဖာခုံပေါ် ခွေခွေ လေးလဲနေသော ပါးကွက်ကြားကို ပြန်ကြည့်နေမိ၏။

ပုံစံကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာသည်။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးကလည်း 'သားလေး သားလေး' ဟု ရေရွတ်ကာ သတိပြန်လည်အောင် နှာနှပ်ပေးနေ၏။ ကျန်တဲ့သူတွေကလည်း သူတို့လုပ်တတ်သမျှ ခြေမချိုးတဲ့လူက ချိုး၊ ဘေးက ယပ်ခတ်ပေးတဲ့

လူက ခတ်ပေးနေကြသည်။

သန်းဦးနဲ့ လင်းထိုက်တို့နှစ်ယောက်ဘေးမှာတော့ ဆိုင်ရာ

ရဲစခန်းမှ ရဲတွေနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ။

သန်းဦးက လင်းထိုက်နား တိုးတိုးလေးကပ်၍ ...

“ဒီကောင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ငါတို့ဒုက္ခပဲ”

လင်းထိုက်က သန်းဦးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ ...

“မင်းကြောင့် ဖြစ်တာ ... မင်း ဖွန်ကြောင်လို့”

သန်းဦးက ...

“တိုးတိုးပြောပါကွာ ... ကြားသွားပါဦးမယ်”

သန်းဦး စကားဆုံးတော့ လင်းထိုက်က တစ်ခု သတိရ သွားဟန်နှင့် ...

“ဒါနဲ့ မင်းငတ်မက ဘယ်မှာလဲ”

သန်းဦးက ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်ပြီး ...

“လာမှာပေါ့ကွာ ... မိန်းကလေးဆိုတော့ အပြင်ထွက်ခါနီး ပြင်ရဆင်ရဦးမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... ဒါ မင်္ဂလာဆောင်သွားတယ်များ ထင် နေလို့လား ... သူ့မောင် အရိုက်ခံရတဲ့ကိစ္စကွာ”

သန်းဦးက သက်ပြင်းချရင်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ကောင် ကို မေးငေါ့ပြကာ ...

“သူ့ရဲ့ မောင်ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေကွာ ... သုံးတောင် ဝတ်ယောက်ျားရုပ်နဲ့ ... အဲဒါကြောင့် ရှက်လို့ ဆင်းမလာတာလား မှမသိတာ”

သူတို့နှစ်ယောက် တီးတိုးပြောဆိုနေသံများက အားပါလာ သောကြောင့် အနည်းငယ် ကျယ်လာ၍ ရဲတွေနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီး တွေက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ကြည့်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်

ဝက်ကလေးတွေပု၍ ငြိမ်သွားကြ၏။ သူတို့ ငြိမ်သွားကြတော့မှ တစ်ခန်းလုံး လူနာပြုစုသံများမှ လွဲ၍ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေမှန်း သတိထားမိ၏။

ခဏကြာတော့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ငတ် အနည်းငယ် လှုပ်လာတာ တွေ့ရသည်။ လှုပ်လာတော့ အားလုံး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ အဆိုးဆုံးကတော့ ငတ်ကို ဝိုင်းသမထားကြသည့် သန်းဦးနှင့် လင်းထိုက်ပင်ဖြစ်သည်။

ငတ်တ တအင်းအင်းနှင့် ညည်းကာ တဖြည်းဖြည်းလှုပ်လာ ၍ မျက်လုံးက ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်လာသည်။ ပြီးနောက် မျက်လုံးက မှေးစင်းစင်းနှင့် အလင်းရောင်ကို ဖြည်းလေးစွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသော လူတွေကို တွေ့ရတော့ မျက်လုံးက ချက်ချင်း ပြူးထွက်သွားကာ စပရိန်တစ်ခုရဲ့ ရှုန်းကန်နှုန်းလို ငေါက် ခနဲ ထထိုင်လိုက်၏။

“သား . . . သားလေး . . . သတိရပြီလား ဟင်”

ငတ် ယခုထိ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အသားမကျသေး။ ရုတ်တရက် တောပြောင်းပြီး ရောက်လာသော မျောက်တစ်ကောင်လို ပြူးကြောင် ကြောင် ဖြစ်နေသေးသည်။ ခဏနေတော့မှ သူ့အမေကိုကြည့်ကာ။

“မေမေ”

“ပြောလေ သားလေး”

“အထွန်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ဟင်”

အသံက မယားငယ် တုံးပိသံထက် ညောင်နာနာနိုင်လှ၏။ သန်းဦးနဲ့ လင်းထိုက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ် ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ် က တစ်ခုတည်းပါသည်။ ဒီကောင် . . . ဂျီပုန်း။

“သားလေးရယ် . . . ဒါ သားအိမ်လေ . . . မမှတ်မိဘူး

လား”

ငတ်က ငနွဲ့ငလျနှင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မမြင်ဖူးသလို ကြည့် ကာ။

“ဟုတ်သားပဲ . . . ဒါ အထွန်းအိမ်ပဲ . . . အထွန်းဘယ်လို လုပ် အိမ်ထဲရောက်နေတာလဲဟင်”

အဘွားကြီးက သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လင်းထိုက်နဲ့ သန်းဦးကို ခပ်မာမာ အကြည့်နဲ့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့် လိုက်၏။ အဘွားကြီးအကြည့်ကြောင့် နှစ်ကောင်သား တွန့်ခနဲ တောင်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ အဘွားကြီးက ငတ်ဘက် ပြန်လှည့် ကာ . . .

“ဒီလိုကွဲ့ သားလေးရဲ့”

ဆိုပြီး ရုပ်ရှင်တွေထဲကအတိုင်း ဖြစ်ပျက်ပုံကို ခမ်းခမ်း နားနားကြီး ရှင်းကာပြသည်။ အဘွားကြီး စကားဆုံးတော့ အထွန်း ဆိုတဲ့ ငတ်က မျက်ရည်တစ်စက် ဘောက်ခနဲ ကျလာကာ။

“အဟင့် . . . အဟင့် . . . ဂယ်ပဲ . . . လုပ်စရာရှားလို့ အထွန်းကိုမှ မညှာမတာ နှစ်ယောက်လုံး ဝိုင်းလုပ် . . . အဲ . . . ဝိုင်း ချရသလား . . . အဟင့် . . . အထွန်းကို ဝိုင်းချတာ ပြဿနာ မရှိ ပါဘူး . . . အခုတော့ . . . အတွတ် . . . အတွတ် . . . တစ်ယောက် တည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . အဟင့် . . . ရွတ်”

နှပ်ချေးကို တစ်ချက်ညှစ်ကာ ဆိုဖာခုံမှာ သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ခုံနှင့် မျက်လုံးနှစ်လုံးလုံးကို ပွတ်ကာ အားရပါးရ ငိုပါတော့၏။

သန်းဦးနဲ့ လင်းထိုက် အပြင် ကျန်သူအားလုံးပါ အူကြောင် ကြောင် ဖြစ်သွားရ၏။

အတွတ် . . .

ဘယ်က အတွတ်လဲ ဆိုတာ အားလုံး စဉ်းစားရပြီ။ သန်းဦး နဲ့လင်းထိုက်က ပိုပြီး ခေါင်းနပန်းကြီးသွားသည်။ သူတို့ ရိုက်လိုက် တာ ဒီငတိ တစ်ယောက်သာ။ ဘယ်အတွတ်မှ မပါပေ။ အခုတော့ ဒီကောင် ပြောတဲ့အထဲ 'အတွတ်' ဆိုသော လူတစ်ယောက်တိုးလာ လေပြီ။

ပြဿနာက ရှင်းလေရှုပ်လေ ဖြစ်လာလေပြီ။

အဘွားကြီးက သူ့သား ကနွဲ့ကလျနှင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေ တာကို ကျောလေးသပ်ပေးရင်း နှစ်သိမ့်နေ၏။ ဒီအချိန်မှာ ဒီလို ကိစ္စမျိုးဆိုတာ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး မေးမှ သင့်တော်မည်ဆိုတာ အဘွားကြီး နားလည်သည်။ တစ်ခါက နှစ်ခါ အရှက်ကွဲမှာလည်း ဆိုးရ၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“သားလေး . . . အတွတ် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် . . . မေမေ့ကို ပြောပြပါလား သားရယ်”

အထွန်းက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေရင်းမှ ခေါင်းကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ လေးခါပြ၏။ ပြီးတော့ . . .

“အဟင် . . . အဟင် . . . အထွန်းလေ . . . အထွန်း သူ့ကို ကတိမတည်ရာကျတယ် သိလား . . . ဂယ်ပါပဲ ဒီလိုမှန်း သိရင် အထွန်း သူ့ကို မချိန်းပါဘူး . . . အဟင်”

နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်စပြုလာသည်။ အထွန်းမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဒီည တိတ်တဆိတ် ချိန်းထားပုံရ၏။ ထို တစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ လူတော်တော်များများ သိချင်နေ ကြ၏။

ဟုတ်သည်လေ၊ အထွန်းလို လူမျိုး ချိန်းတာ ဘယ်သူလဲ။

အဘွားကြီးလည်း မျက်စိ မျက်နှာပျက်စပြုလာ၏။ ဘယ်သူ နဲ့ ချိန်းထားလဲ သိချင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ချောမော့၍။

“သားလေး . . . မေမေ့ကို ချစ်ရင် ပြောပါလားကွယ် . . . အဲဒီအတွတ်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်မှာ ချိန်းထားတာလဲလို့”

အထွန်းက ငိုနေဆဲ။ တော်တော်ကြာအောင် ငိုနေဆဲ။ ပြီးမှ အသံတိုးတိုးလေးနှင့် (သို့သော်) တစ်ခန်းလုံးက နားစိုက်ထောင်နေ၍ သူ့စကားကို အသေအချာကြားကြသည်။

“နောက်ဖေးလမ်းက ဝါးရုံတောမှာ”

“ဟင်”

အဘွားကြီး ရင်တစ်ချက် ထိတ်ကာ မျက်လုံး တစ်ချက် ပြူးထွက်သွား၏။ ထို ဝါးရုံတောမှာ ညဘက်ဆို လူတင်မဟုတ်၊ ခွေး တောင် မရှိပေ။ ပြီးတော့ ဟိုအကောင် ရှိသလိုလို၊ ဒီအကောင်ရှိ သလိုလိုတွေ အရပ်သတင်းထွက်နေ၍ နေ့ခင်း နေ့လယ်ဆိုရင်တောင် မသွားမဖြစ် သွားရသူတွေမှလွဲ၍ မည်သူမျှ ခြေဦးမလှည့်ကြ။

အခုတော့ ထိုနေရာကို အတွတ် ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ သူ့သား သုံးတောင်ဝတ်ကလေးက ချိန်းထား၍ အဘွားကြီး ရင်လေးသွား သည်။

“သားလေး . . . အဲဒီအတွတ်နဲ့ . . . အခုလို ချိန်း ချိန်း တွေတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲဟင်”

“အဟင် . . . အဟင် . . . ခဏ . . . ခဏပဲ . . . အခုပဲ ဒီလူကြီးတွေကြောင့် . . . အဟင် . . . အဟင် . . . အတွတ်တော့ အခုချိန်လောက်ဆို အထွန်းကို မုန်းနေလောက်ပါပြီ . . . ဂယ်ပဲ”

အဘွားကြီး မျက်လုံးကို ပိုပြီးသွား၏။

ခဏ . . . ခဏဆိုပဲ . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . သူ့ သားလေး ရေတိမ်နစ်ပြီလား မသိပေ . . . ဒီညတော့ ဟိုသူငယ် နှစ်ယောက်ကြောင့် ဒီကိစ္စသိရခြင်းဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့နှင့် အဲဒီအတွတ် ဆိုတဲ့ အကောင်နှင့်

ယောက်ျားချင်း . . .။

ဘုရား . . . ဘုရား

လူတွေ အားလုံး ရှေ့မှာဆိုတော့ အဘွားကြီးခမျာ ရှက်လည်း ရှက်သွားသည်။ သူ့သား အဖြစ်ကြောင့် ယူကျုံးမရလည်း ဖြစ်ရ၏။ ပြီးတော့ မျက်စိထဲမှာလည်း အာနီးလောက်အကောင်ကြီးက သူ့သားခါးလေးကို ကိုင်ကာ အခိုးတဝေဝေနှင့် ကြည့်နေတဲ့ ပုံကြီး မြင်ယောင်လာကာ . . .

ဘုရား . . . ဘုရား။

အဲဒီအချိန်မှာ အထွန်းက မျက်ရည်တွေကြားမှ သန်းဦးနဲ့ လင်းထိုက်ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်၍ . . .

“အတွတ်များ . . . တို့ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်လို့ကတော့ တို့ကိစ္စ သူတို့ တာဝန်ယူရမယ် . . . အဟင့်”

နွယ်ယောက်စလုံး တင်ပါး တစ်ချက် ကြုံကာသွား၏။ တာဝန်ယူရမယ် ဆိုပဲ။

လင်းထိုက်က အသံတုန်တုန်နှင့် အထွန်းကို ကြည့်ကာ။

“ဟို . . . ဟိုဟာလေ . . . သက်ဆိုင်ရာက ဥပဒေအတိုင်း စီရင်တာကို ကိုယ်တို့အားလုံး နာခံပါမယ် . . . ဟို . . . တာ . . . တာဝန်တော့ မယူပါရစေနဲ့နော်”

လင်းထိုက်စကားဆုံးတော့ သန်းဦးက ချက်ချင်း ထောက်ခံချက်ပေး၏။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . ကိုယ်တို့ ဥပဒေအတိုင်း အဖမ်းခံဆို . . . ခံပါမယ် . . . ဟို . . . သူ . . . သူပြောသလို . . . တာ . . . တာဝန်တော့ မယူပါရစေနဲ့ . . . ညီလေး . . . ညီလေး”

“ဘာ”

သန်းဦး စကားမဆုံးခင် အသံနက်ကြီးနှင့် ထအော်သော

ငတိကြောင့် အားလုံး တုန်သွားကြ၏။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင် ခေတ္တတိတ်ဆိတ်ကာ သွားသည်။ ရဲတွေနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေလည်း အထွန်းကို ကြောင်စိစိနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ ခဏကြာတော့ အထွန်းဆိုမှ လေးလေးနက်နက် စကားသံထွက်ကာလာသည်။

“တို့ကို ညီလေးလို့ မခေါ်နဲ့”

အားလုံး ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားနှင့် ကြောင်ကြည့်နေဆဲ။ ခဏကြာမှ သန်းဦးက ဝင်၍။

“ဒါဆို . . . ဘယ် . . . ဘယ်လို ခေါ်ရမလဲဟင်”

ငတိက ဆတ်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးကာ ခေါင်းကို ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“အထွန်း လို့ပဲ ခေါ်”

သန်းဦးရော လင်းထိုက်ပါ ပါးစပ်လေး ဟောင်းဟောင်းနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြရင်း . . .

“ဝုတ်ကဲ့ . . . ဝုတ်ကဲ့ . . . ဝုတ်ကဲ့”

အားလုံးလည်း သူတို့အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ခဏကြာတော့ သန်းဦးနဲ့ လင်းထိုက်ကို ရဲစခန်းခေါ်သွားကြ၏။ အိမ်ရှင် အဘွားကြီးနှင့် အထွန်းဆိုတဲ့ ငတိပါ ပါလာသည်။ ငတိက ဂစ်တာနဲ့ ရိုက်ခံထားရ၍ ချိုစောင်းမှ ထွက်လာသော အာလူးလုံးလောက် ဘုသီးကို တအင်းအင်းနှင့် ပွတ်ကာ ပါလာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ရဲတစ်ယောက်က သူ သိလိုသော ကိစ္စတစ်ခုကို မမျှီသိပ်နိုင်၍ အထွန်းကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ညီလေး . . . အဲ မှားလို့ . . . အထွန်း . . . ခုနပြောတဲ့ အတွတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် . . . ဒီလိုပါ ညကြီး အချိန်မတော်ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ လုံခြုံရေးအရ ကိုယ်တို့က မေးတာပါ”

အတွတ်ရဲ့ ‘လုံခြုံရေး’ အရ ဆိုသော စကားကြောင့် အထွန်း

က အသာတကြည်ပင် ခပ်အေးအေးဖြေလိုက်လေသည်။

“အထွန်းရဲ့ ချစ်ချစ်”

“ဟေ”

အာမေဇိုတ်သံတွေ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာကြတော့၏။
ထိုအသံတွေထဲတွင် အကျယ်ဆုံးကတော့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီး အသံ
ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခဏနေတော့ ဇွီဒီယိုတွေထဲကအတိုင်း သတင်းဆိုး ကြား
ရသော လူကြီးတွေရဲ့ ပုံစံ တစ်သဝေမတိမ်းပင် အဘွားကြီးသည်
နားထင်လေးအပေါ် လက်ညှိုးလေးထောက်ကာ မျက်လုံးလေး မှေး၍
ခွေခနဲ ပစ်လဲကျသွားပါတော့သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အာမခံရ၍ နှစ်ယောက်စလုံး လွတ်လာကြပါ
သည်။ ထုံးစံအတိုင်း မိဘတွေ၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုကို တစ်နာရီ
လောက် နားပူအောင် ခံစားလိုက်ရ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ပြဿနာ
အားလုံး နောက်တစ်ရက်အကူးမှာပင် သူတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်သလို
ပြီးဆုံးသွားပါတော့သည်။

အခုဆို လင်းထိုက်နဲ့ သန်းဦးက စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆို
ပြီး ညနေဘက်ကို ဘီယာဆိုင်ဘက် ထွက်လာကြလေသည်။ အမှန်
တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီလိုပဲ တစ်ပတ်ကို သုံးရက်လောက်
ဘီယာလေး ဘာလေးသောက်တတ်သည်။ အခုကျတော့ အကြောင်း
ပြချက် ပိုကောင်းသွား၍ ခါတိုင်း သွားနေကျထက် ပိုစော၍ ထွက်
ခဲ့ကြ၏။ ဆိုင်ရောက်တော့ ဝိတ်တာလေးက သူတို့ကို ပြုံးပြတာ
ထိုင်နေကျနေရာမှာ နေရာချပေးသည်။

ဒီဆိုင်လေးက လာနေကျ ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆိုင်ရှင်ကအစ အားလုံး ရင်းနှီးနေကြသည်။

သူတို့ ထိုင်လို့ပြီးတော့ ဝိတ်တာကောင်လေးက . . .

“ဘုရားသားတို့ ဒီနေ့ စောတယ်နော်”

လင်းထိုက်က ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“အေးကွာ . . . တစ်ခါတလေလဲ ဓာတ်ကျတာနဲ့ နည်းနည်း စောပြီး ထွက်လာတာ”

ဝိတ်တာလေးက ပြုံးပြကာ ‘ထုံးစံအတိုင်းပဲလား’ ဟု မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ကာ ပြလိုက်၏။

ခဏကြာတော့ ဘီယာ တစ်ကျားလာချပေးသည်။ အမြည်း အနေနှင့်တော့ ငရှဉ့်ခြောက်စပ်တစ်ပွဲနှင့် ကြက်ကြွပ်ကြော်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

လာချတဲ့ ဘီယာကို တစ်ယောက်တစ်ခွက်ထည့်ပြီး တစ်ငုံ စီသောက်ပြီးတော့ သန်းဦးက . . .

“ငါတော့ ဒီလို အဖြစ်မျိုး မကြုံဖူးတာ အမှန်ပဲ”

ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သော သန်းဦးစကားကြောင့် လင်းထိုက် ကြောင်သွားပြီး . . .

“ဘာပြောတာလဲ ဟ”

အဲဒီတော့မှ သန်းဦးက . . .

“ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စကို ပြောတာပါ”

လင်းထိုက်က . . .

“အဲဒီတော့ . . .”

“ဒီလိုလေကွာ . . . မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တွဲလာတာလည်း ကြာပြီ . . . ပြဿနာပေါင်းစုံလည်း နှစ်ယောက်တွဲပြီး ဖြစ်ဖူးပြီးပြီ . . . ဒါ ပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကလို ဖြစ်ရပ်မျိုး လုံးဝမဖြစ်ဖူးတာအမှန်ပဲ”

လင်းထိုက်က ခေါင်းကို ညိတ်ပြ၏။

“အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ . . . ငါလည်း တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး”

သန်းဦးက လင်းထိုက်စကားဆုံးတော့ . . .

“ငါ ကောင်မလေးက . . . ဒီကောင်နဲ့ ဘာတော်လဲ မသိဘူး ကွ . . . ဧကန္တ ဒီကောင် အစ်မထင်တယ်”

သန်းဦးစကား အစဖော်တော့မှ လင်းထိုက်လည်း ထိုက်စွကို စဉ်းစားမိသွား၍ . . .

“အေး . . . အခုမှ ငါလည်း သတိရတယ် . . . မင်းပြောတဲ့ မင်းကောင်မလေးဆိုတာ အဲဒီအိမ်ကရော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

သန်းဦးက . . .

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ . . . မင်းက မယုံလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ငါတို့ ကိစ္စတွေသာ ပြီးသွားတယ် . . . မင်းပြောတဲ့ ကောင်မလေးကို မတွေ့မိလိုက်လို့ပါ”

သန်းဦး တစ်ချက်တော့ တွေ့ဝေသွားသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံ တစ်ခုကို တွေးလိုက်မိဟန်ဖြင့် . . .

“အဲဒီအိမ်က ဆိုတာတော့ သေချာတယ်ကွ . . . အေး . . . မင်းပြောသလို . . . ဘာကြောင့် မတွေ့ရလဲဆိုတာတော့ ငါလည်း မတွေးတတ်ဘူး . . . မဟုတ်မှလွဲရော . . . ခရီးတစ်ခုခုများထွက်နေ လို့လားပဲ”

လင်းထိုက်က ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ပြ၏။ ထို့နောက် ခွက်ထဲက ဘီယာကုန်သွား၍ နောက်တစ်ခွက်စီ ထပ်ငုံ ကြသည်။

သောက်ရင်းနှင့် . . .

“သန်းဦး”

သန်းဦးက မျက်လုံး လှန်ကြည့်ကာ . . .

“ဘာလဲ”

“မင်း အထွန်းဆိုတဲ့ ငတ်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ရှော်တကီး လို့ မြင်တယ်”

“ဒါတော့ မင်းပြောမှလားကွ . . . ငါလည်း သိတာပေါ့ . . . ငါပြောတာကကွာ . . . ဒီလို . . . တချို့ ရှော်တကီးတွေက စီးပွားရေးအရ မတကီးချင်ဘဲ တကီးလိုက်ရတာ ရှိတယ် . . . ဥပမာ အလှူဖန်တီးရှင်တို့ ရှောက်သီးဆေးပြားသည်တို့ကို ပြောတာ . . . တချို့ကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် အလိုလို တကီးသွားတာကွ”

သန်းဦးက စကားဖြတ်၍ . . .

“ဘယ်လို ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လဲ”

လင်းထိုက်က ဘီယာကို ငုံ့လိုက်ပြီးမှ . . .

“ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်ဆိုတာ ဒီလိုကွာ . . . ဥပမာ အစ်မတွေ အဒေါ်တွေကြားမှာ ကြီးပြင်းလာရလို့ စိတ်က အလိုလို အဲဒီဘက်ရောက်သွားရင်း . . . ဖြစ်သွားတာကို ဆိုလိုတာကွ . . . သူတို့တွေက ငယ်ငယ်ကလေးဘဝ ကတည်းက ပေါင်းလိုက်ရင်လည်း မိန်းကလေးတွေပဲ များတယ် . . . စိတ်ကလဲ မိန်းကလေးစိတ် . . . အဲဒါကို ပြောတာ”

သန်းဦးက ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“မင်းက ဒီကိစ္စတွေ တော်တော်လေ့လာထားတာပဲနော် . . . ငါတောင် မင်းကို မယုံတော့သလိုလို ဖြစ်လာပြီ”

“သေချင်းဆိုး”

ဟု လင်းထိုက်က ဆဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ဆက်၏။

“နောက်တစ်မျိုးကျတော့ ဝါသနာအရကွ”

ထိုစကားကို ကြားတော့ သန်းဦးငြိမ်ကျသွား၏။ ဘာကို

ဝါသနာပါလို့လဲ ဆိုတာကို တွေးနေမိ၍ ဖြစ်၏။ တော်တော်လေး ကြာတော့မှ . . .

“ဘာကို ဝါသနာပါတာလဲဟင်”

လင်းထိုက်က စိတ်ပျက်တဲ့အမူအရာနဲ့ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ။

“မင်း ဒီလောက်မှ မစဉ်းစားတတ်လဲ ယောက်ျား လုပ်မနေနဲ့တော့”

“ဘာဆိုလို့လဲကွ . . . ဘာကို ဝါသနာပါလို့ ဘယ်လို ရှော်တကီးဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မသိတာနဲ့ဘဲ ငါက ယောက်ျား မဖြစ်ရတော့ဘူးလား”

လင်းထိုက်က ရယ်လိုက်ကာ . . .

“မင်း သိချင်ရင် အထွန်းဆိုတဲ့ ငတ်နဲ့ တစ်ရက်လောက် တွဲသွား တွဲလာလုပ်ကြည့်လိုက်ပါလား”

တို့တော့မှ သန်းဦးက လက်ကာ ခြေကာနှင့် . . .

“သဘောပေါက်ပြီ . . . သဘောပေါက်ပြီ . . . မသိရရင် နေပစေတော့ . . . ငတုံးလို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူပါရစေကွာ”

သန်းဦး ပုံစံကြည့်၍ လင်းထိုက် အားရပါးရ ရယ်သည်။ အရယ်ဆုံးတော့မှ . . .

“ဒါပေမယ့် အထွန်းက ဒုတိယအမျိုးအစားမှာပါတဲ့ . . . ရှော်တကီးလေးလို့ ငါတော့ ထင်ပါတယ်ကွာ . . . သူက ငယ်ငယ်က အဒေါ်တွေ အစ်မတွေကြားမှာပဲ . . . ကြီးပြင်းလာရတဲ့သူ ထင်တယ်ကွ . . . သူ့ရုပ် သူ့ရည် ချောချောလေးနဲ့ ဒီလို မိသားစုမျိုးက ပေါက်ဖွားလာရင် ဒါမျိုး ဖြစ်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ . . . တစ်ခုခု လွဲချော်ခဲ့လို့ပါ”

ဒီတစ်ခါ လင်းထိုက်စကားကို သန်းဦးက လက်ခံသည်။

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

၂၈

“မင်း ပြောတာ ဟုတ်မယ်ကွ . . . အဲဒီနေ့က ကြည့်ပါလား အဘွားကြီးဆို . . . သူ့သား ဒီလို ဘဝမျိုး ဖြစ်နေတာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတဲ့အမှုအရာကို . . . ဘယ်လိုမှ ဖုံးဖိလို့ မရအောင်ဖြစ်နေတာ”

လင်းထိုက်ကလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

ထို့နောက် သူတို့ ဘီယာဆက်သောက်ကြသည်။ ထွေရာ လေးပါး ဆက်ပြောကြသည်။ တစ်ကျားကုန်တော့ နောက်တစ်ကျား ထပ်မှာကြ၏။

ညဉ့်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနက်လာ၍ အအေးက ပိုလာသည်။ ရာသီဥတုက အားကစားသမား အကြိုက်ဟု ဆိုရမည်။ အချိန် အခါအရ အရက်သမားအကြိုက် ဖြစ်လာ၏။

ထို့နောက် တကျား . . . ပြီး . . . တစ်ကျား။

၁၁၁၁

ကွက်ကြားမိုး

၂၉

သွားနေကျလမ်းဖြစ်၍ ဘယ်နေရာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာတော့ သိနေသည်။ သို့သော် ရေချိန်က တော်တော်လွန်လာ၍ လဲမကျ အောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိန်းရင်း မနည်းလျှောက်လာ နေရသည်။ လင်းထိုက်က သန်းဦး ပခုံးကို ဖက်၍ တွဲခိုကာ လျှောက် လာရင်းမှ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . တန်းဦး”

“ဘာရဲ့”

နှစ်ယောက်စလုံး စကားသံတွေကို နားထောင်ရုံနှင့်ပင် ရေချိန်တွေကို သဘောပေါက်လောက်မည် ထင်သည်။

လင်းထိုက်က လေတစ်ချက်တက်လိုက်ပြီးမှ . . .

“တကယ်တမ်း တွေးကြည့်တော့လည်း ငါတို့ ဘဝကြီးစာ သာယာသားကွ သိလား . . . အေ့ . . . ဟေ့”

† တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက် †

† တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက် †

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

သန်းဦးက မနိုင်မနင်း သယ်မထားရတဲ့ ခေါင်းကို လေးပင်
စွာ ညိတ်ပြရင်း ထောက်ခံသည်။ လင်းထိုက် စိတ်ကျေနပ်သွားကာ
ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ တန်းဦး . . . အော့ . . . ဂေ့”

“ကြော . . . တငယ်လှင်း”

“ငါ . . . ငါ့မှာ အာရုံမတစ်ယောက်ရှိတယ် ဆိုတာ မင်း
သိတယ်နော်”

သန်းဦးက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ညိတ်ပြကာ . .

“သိတာပေါ့ . . . ရွှေယောက်ဖကြီးရ . . . ငါနဲ့တောင်
သဘောတူထားတယ် မလား”

“တေလှင်းဆိုး . . . ငမူး . . . ဒါကျတော့ ပြောနိုင်တယ်
ဟတ်လား”

လင်းထိုက် အထဲကို သန်းဦးက ဘီအီးဒီ အောင်သိုက်
ရယ်နည်းမျိုးနှင့် ခုခံသည်။ လင်းထိုက်က စကားကို ဆက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ငါ ဟိုကောင်လို မခြောက်ဘူး”

“ဟေ . . . ဘယ်ကောင်လဲ”

“မင်းကလဲကွာ . . . ဒီလောက်လေးသောက်ရုံနဲ့ မေ့သွားပြီ
လား . . . အထွန်းလေကွာ . . . အထွန်း”

“ဪ . . . အေး . . . အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ကွ . . .
ဒီကောင်မှာလည်း အစ်မရှိသလို မင်းမှာလည်း အစ်မရှိတာပဲ . . .
ဒါပေမဲ့ မင်းက ဒီကောင်လို မဟုတ်ဘူး”

လင်းထိုက်က ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
ပြီးတော့ . . .

“တန်းဦး”

“ဘာရဲ”

ကွက်ကြားမိုး

“ငါ မခြောက်ဘူး ဆိုတာ မင်း ယုံတယ်နော်”

“ယုံတယ် . . . မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တွဲလာတာ ကြာပြီပဲ”

“မင်းက ယုံတယ်သာ ပြောတယ် . . . မင်းမျက်လုံးတွေ
ကြည့်ရတာ မယုံသလိုပဲ”

လင်းထိုက်က မူးရင် နည်းနည်းရစ်ချင်သည်။ သန်းဦးက
ဒါကို သိ၍ စကားကို ဖြတ်ချ၏။

“ဟာ . . . ယုံပါတယ် လင်းထိုက်ရာ . . . မင်းခန္ဓာကိုယ်က
ဒီလောက်ကျားကျားယားယားကြီး . . . မင်းကို ဘယ်သူက အခြောက်
လို့ ထင်မှာလဲ”

သန်းဦးစကားဆုံးတော့ လင်းထိုက်က မျက်လုံးပြူးနှင့် . . .

“ဘယ်လို . . . ဘယ်သူက အခြောက်လို့ထင်မှာလဲဆိုတော့
မင်းပြောချင်တာက ငါကပဲ အခြောက်လို့ မထင်အောင် ဟန်ဆောင်
ပြနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

သန်းဦး မူးရတဲ့ကြားထဲ စိတ်ပါရှုပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်
ခေါင်းကို ကုပ်ကာ လင်းထိုက်ကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ . . . မရစ်စမ်းပါနဲ့ လင်းထိုက်
ရာ . . . မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိတွေ့ပါ”

“ဟင့်အင်း . . . မသိပါဘူး”

“သိပါတယ် ဆိုကွာ”

“သိပါဘူး ကွာ”

“သိပါတယ် ဆို”

“သိဘူး သွား . . . လူရိုး”

အထွန်းပုံစံအတိုင်း လင်းထိုက်က လုပ်ပြတော့ သန်းဦးက
ရယ်သည်။ ထို့နောက် လင်းထိုက်က ရုတ်တရက်ကြီး ထပြီး သူ့အကြီး
လက်မောင်းကို ပင့်တင်ကာ ကြွက်သားကို ညှစ်ပြ၏။

“ဟေ့ကောင် တွေ့လား . . . ငါ့လဲ”

သန်းဦးက ရီဝေဝေမျက်လုံးများနှင့် အားယူကြည့်ကာ . . .

“အေးကွ . . . အကြီးကြီးပဲ . . . ကြက်ဥလောက်ရှိတယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဒီဘက်ကိုလည်း ကြည့်စမ်း . . . ယိစ်”

နောက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ညှစ်ပြပြန်သည်။ သန်းဦးက ကြည့်ပြီး လက်ခုပ်တီး၍ အားပေးကာ . . .

“ဒါလဲ ဘဲဥလောက်တော့ ရှိတာပဲ”

ငမူးသမားတို့မည်သည် မြှောက်ပေးမယ့်သူရှိလျှင် အူတက် အောင် ကတတ်သည်။ လင်းထိုက်လည်း သန်းဦး အားပေးတာကို အပျော်လွန်၍ ကျန်တဲ့ ကြွက်သားတွေကိုပါ ဆက်ညှစ်ပြ၏။

“ယိစ် . . . ဒါက လက်မောင်းသား”

“ဟာကွာ . . . နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး”

“ယိစ် . . . ဒါက ပေါင်သား”

“ဟယ်တော့ . . . အယ်နေတာပဲ”

“ယိစ် ဒါက ခြေသလုံး”

“အို . . . မကြည့်ရဲဘူး”

သန်းဦးလည်း ပထမတော့ လင်းထိုက် စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောဆိုပြီး မြှောက်ပေးရင်းနဲ့ သူ့ပါ စိတ်ပါလာသည်။ ထို့ကြောင့် လင်းထိုက် လုပ်သလို လိုက်လုပ်တော့၏။ သန်းဦး လုပ်တော့ လင်းထိုက်က ခုန သန်းဦး ပုံစံအတိုင်း မခွဲတချို့အမူအရာနှင့် ပြန် အားပေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အရူးထနေသောနေရာမှာ အိမ်အပြန် လမ်းမပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် လူရှင်းနေပြီဖြစ်၍ ဘယ်သူမှမရှိ။ ထို့ကြောင့် မူးကလည်းမူး၊ အရူး

ဓာတ်ခံကလည်း နှစ်ယောက်စလုံးမှာ မွေးကတည်းက ပါလာ၍ မြူးချင်တိုင်း မြူးနေပါတော့သည်။

လင်းထိုက်နဲ့ သန်းဦးက မောင်ဗမာတွေ ပုံစံမျိုး လက် နှစ်ဖက်ကိုအပေါ်မြှောက်ကာ လက်သီးဆုပ်၍ ပြိုင်တူဆွဲချရင်း . . .

“ယိစ် . . . ”

နှစ်ယောက်လုံး သူတို့ လက်မောင်းမှ ထွက်လာသော ကြွက်သားများကို ကြည့်၍ . . .

“မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူကြီးလဲ”

လင်းထိုက် အမေးကို သန်းဦးက . . .

“ငါကြီးတယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . သေချာကြည့် . . . ငါကြီးတာ”

“ငါကြီးတာကွ”

“ငါ နည်းနည်း ပိုကြီးတယ်”

“ငါ ပိုကြီးတာ”

“ငါ ကြီးတာ”

“ငါ ကြီးတာ”

“ငါ ကွ”

“ငါ ပါဆို”

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ထိုအချိန်မှာ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ‘ရပ်လိုက်စမ်း’ ဆိုတဲ့အသံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွား ကြ၏။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ မတွေ့။

သန်းဦးက . . .

“မင်း ခုန ကြားလိုက်တယ်မလား”

လင်းထိုက်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“ရပ်လိုက်စမ်း . . . လို့ ကြားလိုက်တယ် ထင်တာပဲ”

သန်းဦးက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလဲ ကြားတယ်”

ထို့နောက် ဘေးဘီဝဲယာ ထပ်ကြည့်သည်။ ခွေးတစ်ကောင်

ကြောင်တမျိုးမှ မတွေ့ . . .

သန်းဦးက သရဲကြောက်တတ်သူဖြစ်၍ မျက်နှာတစ်ချက်
ဖျက်သွားကာ . . .

“သ . . . သရဲလား မသိဘူး”

လင်းထိုက်ကလည်း ခပ်တွေတွေနှင့် . . .

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ . . . လူတစ်ယောက်အသံပဲ”

သန်းဦးက . . .

“ပြန်မယ်ကွာ . . . ငါတို့ မူးရူးပြီး ကြားချင်တာတွေ . . .
လျှောက်ကြားနေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

လင်းထိုက်က သူလည်း တော်တော်မူးနေပြီဖြစ်၍ ထိုအဆို
ကို လက်ခံသည်။ ထို့နောက် သူတို့ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်
တော့သည်။

“ရပ်စမ်း”

ဆက်လျှောက်လာတာ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းလောက်ပဲ ရှိသေး
သည်။ တားမြစ်သံ ပြန်ထွက်လာ၍ ရုတ်တရက် တန့်သွားကြ၏။
ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။
နှစ်ယောက်လုံး၏ အကြည့်တွေတွင် ဒေါသရောင်ခြည်တွေ ထင်ဟပ်
ကာနေသည်။

ဒီနေရာသည် သူတို့ ပိုင်နက် . . .

ဒီနေရာသည် သူတို့ရပ်ကွက် . . .

သူတို့ရပ်ကွက်၊ သူတို့ပိုင်နက်တွင် ဒါမျိုး စော်စော်ကားကား
ရန်စရဲတာ ဘယ်ကောင်လဲ . . .

စံသည်ဖြင့် မာနနဲ့ ဒေါသတို့ ရင်ထဲကို အတိုင်းအစမခံ
တိုးဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ဘီယာ တန်ခိုးလေးပါ ပါ၍ အားလုံး
နှစ်ဆတိုးသွားကာ . . .

“ဘယ်ကောင်လဲကွ . . . သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ခဏကြာ
တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကုက္ကိုပင်အနောက်မှ လူတစ်ယောက် အေးဆေး
စွာ လှမ်းထွက်လာသည်။ လက်ထဲမှာ တုတ်တစ်ချောင်း . . . သေသေ
ချာချာကြည့်လျှင် ဘေ့စ်ဘောရိုက်သည့် တုတ်တစ်ချောင်း။ ညဉ့်
အမှောင်မှာ အပင်ရိပ်ကျနေ၍ ထိုလူ၏ မျက်နှာကိုတော့ ကောင်းစွာ
မမြင်ရ။

“ဒါ ငါတို့ကို ခြံခိုတာပဲ”

လင်းထိုက်က လေသံသဲ့သဲ့ပြောလိုက်သည်။

သန်းဦးက အသင့်အနေအထား ယူလိုက်ပြီး . . .

“ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လုပ်ရင် . . . အပြီးသာ တွယ်ပစ်လိုက်
ကွာ . . . ဒါပေမဲ့ သတိတော့ထား ဒီကောင် တစ်ကောင်တည်း
ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ”

ဒါမျိုး ပွဲပေါင်းများစွာနဲ့ ပျော်လာဖူး၍ လင်းထိုက်အတွေး
ထဲမှာလည်း သန်းဦးလိုပင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပီဇီ၊ စေ့ဆော်မှု
အရ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသည့် အုတ်ခဲပိုင်းတစ်ခုကို မျက်စိက
အလိုလိုရောက်သွားသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်သားက မလှုပ်ရှားသေး
၍ သူလည်း မလှုပ်ရှားသေး။

သန်းဦးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ခြေလှမ်း ငါး
လှမ်းစာ အကွာလောက်က တုတ်ပိုင်းတစ်ခုဆီ မျက်လုံးကို နေရာ

ယူထားပြီးပြီ။

မှောင်ရိပ်ထဲမှာ လူက ...

“သန်းဦးနဲ့ လင်းထိုက် ဆိုတာ မင်းတို့နှစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ရင် တီးတယ်ကွာ”

မြန်လိုက်တဲ့လူ ... သိုင်းကားတွေထဲကအတိုင်း လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းနှင့်အတူ ရောက်မလာသော်လည်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မှာပင် သူတို့နားသို့ ရောက်လာ၏။

အနားသို့ ရောက်လာတော့ သူ့လက်ထဲက တုတ်ကို လက် နှစ်ဖက်နှင့် အားရပါးရ လွဲ၍ လင်းထိုက်ကို အရင် လွဲရိုက်လိုက် သည်။

ထိုလူ၏ ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လင်းထိုက် ကြောင်ကြည့်နေစဉ် ...

“ဟေ့ကောင် လင်းထိုက် ... ရှောင်”

သန်းဦး၏ အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် လင်းထိုက် အသိပြန်ဝင်လာကာ ကမန်းကမန်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရိုက်လိုက် သောတုတ်က လင်းထိုက်ခေါင်းပေါ်မှ ပွတ်ကာ သီကာနှင့် ဦးခနဲ ဖြတ်ထွက်သွား၏။ လင်းထိုက် တော်တော်ကျောချမ်းသွားသည်။ ထိမိ လိုက်လို့ကတော့ မလွယ်ပေ။

လူကို မထိမိလိုက်၍ လွတ်ထွက်သွားသော တုတ်အရှိန် နောက်သို့ ထိုလူက ခန္ဓာကိုယ်ကို အလိုက်သင့်လိုက်၍ တစ်ပတ်လှည့် လိုက်သည်။ ထိုအချိန် သန်းဦးကလည်း မြန်သည်။ ထိုလူ သူ့ဘက် တစ်ပတ်လှည့်လာတာ တွေ့လိုက်ရတာနှင့် ထိုလူ၏ ရင်ဝသို့ ညာ ခြေထောက်နှင့် ပြေးကာ ကန်လိုက်၏။

သို့သော် သန်းဦးထက် တစ်ဖက်ရန်သူက ပို၍ လျင်မြန်

လေသည်။ သူ့ဆီ ပြေးဝင်လာသော သန်းဦး၏ ညှိသကျည်းရိုးကို သူ လက်ထဲသို့ အရှိန်နှင့် အလိုက်သင့်ပါလာသော တုတ်ဖြင့် ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်ကြီး ရိုက်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဒုတ်”

“အိုး”

သန်းဦးခမျာ နာလွန်း၍ အော်တောင် မအော်နိုင်ပေ။ မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာကာ ညှိသကျည်းရိုးကို ဖိရင်း ခြေတပေါင် ကျိုးကြီး ပတ်ချာလည်ကာ ထွက်သွား၏။

ထိုလူက အမြီးဖျားမှာ သန်းကိုက်၍ ကိုယ့်အမြီးကိုယ် လိုက် ကိုက်နေသော ဆွေးတစ်ကောင်လို ပတ်ချာလည်နေသော သန်းဦးကို ပြေးကန်လိုက်သည်။

“ဖုန်း”

“အိုး”

သန်းဦး နှစ်ပတ်လိမ့်ကာ မြေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေ သည်။ ထိုအချက်က သန်းဦးအတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရ မည်။ သူ ပြုတ်ကျသွားသော နေရာသည် ခုန သူ လှမ်းကြည့်ထား သော တုတ်နေရာတည့်တည့်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်လွန်း၍ လင်းထိုက်လည်း ကြောင် ကြည့်နေရာမှ သန်းဦး လဲကျသွားတာ မြင်တော့ အုတ်ခဲပိုင်းကို ပြေးကောက်၏။

တစ်ဖက်လူက ဒီလို လုပ်ကွက်တွေကို ရိုးနေပုံရသည်။ လင်းထိုက် အုတ်ခဲပိုင်းဆီ ပြေးတာနှင့် လက်ထဲက တုတ်ကို လွဲ၍ လင်းထိုက်ဆီသို့ အားရပါးရ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

လက်ဆက မှန်လွန်းသည်။ တိကျသည်။ လင်းထိုက် ကုတ်မိုး ကို ကွက်တိ။

“ခွပ်”

ခနဲ မြည်သံနဲ့အတူ လင်းထိုက် ဟပ်ထိုးကြီး လဲကျသွား၏။
ထိုလူက ခပ်အေးအေးပင် ပြုတ်ကျသွားသော သူ့တုတ်သူ သွား
ကောက်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် . . . မြေပြင်မှူးလူးလဲတလာသော လင်းထိုက်
မျက်နှာကို အားနဲ့ ပြေးကန်လိုက်ပါတော့သည်။

“ခွပ်”

အက်သံတစ်ချက် ထွက်ကာလာသည်။

လင်းထိုက်ဆီက မဟုတ်။

လင်းထိုက်က တစ်ဖက်ရန်သူကို ဖင်ထိုင်လျက် ငေးတာ
ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ဖက်ရန်သူမှာ သူ့ရှေ့တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း
ခွေ၍ ပစ်လဲကျသွားပါတော့သည်။

ထိုတော့မှ အဖြစ်အပျက်ကို လင်းထိုက်သဘောပေါက်လိုက်
မိ၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

ခွေကျသွားသော ရန်သူ၏ နောက်တွင် တုတ်တစ်ချောင်း
ကို ကိုင်ထား၍ ခြေထောက်တစ်ဖက် ဆာတာတာနှင့် ရပ်နေသော
သန်းဦး။

သူ့မျက်နှာ အကန်ခံရမည့်ဘေးမှ သန်းဦး ကယ်လိုက်ခြင်း
ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လုံခြုံရေးကင်းလှည့်လာသော ရဲတွေ သူတို့
နားသို့ ရောက်ရှိလာပါတော့၏။

၁၁၁

စခန်းမှူး ဦးဖိုးခင်သည် သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေကြသော
တရားခံ သုံးဦးကို အံ့သြခြင်းတစ်ဝက်ပါသော အကြည့်နှင့် ထိုင်
ကြည့်ကာ နေ၏။ သူ့ဘဝတွင် ရဲလုပ်လာသည့် သက်တမ်းတစ်
လျှောက် မှာ အမှုပေါင်းစုံ၊ ပြဿနာပေါင်းစုံနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။
သို့သော် အခုလို ဖြစ်ရပ်မျိုး သူ တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။

ယခု အချင်းဖြစ်ပွားသော လူငယ်သုံးယောက်တွင် နှစ်
ယောက်ကို သူ သိနေ၏။ ထိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်နေ့ကမှ သူခိုးနှင့်
အိမ်ရှင်ကို မှားယွင်းရိုက်နှက်မိ၍ အာမခံနှင့် လွှတ်လိုက်ရသည့်
လူငယ်နှစ်ယောက်။ နာမည်တွေကိုတောင် သူ မှတ်မိနေသေးသည်။
တစ်ယောက်က လင်းထိုက်။ နောက်တစ်ယောက်က သန်းဦး။

အခုလည်း ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်ပင် သူ့ဆီပြန်ရောက်လာ
ပြန်ပြီ။ အမှုကလည်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား၍ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ခိုက်

နှက်မှု။ ထိုသို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုမျိုး ပေါင်းစုံ သူကြုံခဲ့ဖူးသည်။ ဖြေလည်း ဖြေရှင်းခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် အခု ဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ အမှုလိုမျိုးတော့ သူ မကြုံခဲ့ဖူးပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

ဒီနှစ်ယောက် ပထမအကြိမ်ဖြစ်တုန်းက ခပ်နွဲ့နွဲ့နှင့် မိန်းမစိတ်ပေါက်နေသော အခြောက်တစ်ယောက်ကို ရိုက်မှု . . .

အခုတစ်ခါတော့ . . .

စခန်းမှူး ဦးဖိုးခင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခိုးချကာ ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူငယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ . . .

“သမီး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ကောင်မလေးက ဦးဖိုးခင်ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ ကြောင်ကြည့်နေသည်။

ဦးဖိုးခင်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပုံစံ ဝတ်စားထား၍ ဆံပင်တိုတိုနှင့် ကောင်မလေးကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်၍။

“သမီးရဲ့ နာမည်ကို မေးနေတာပါ”

ကောင်မလေးက ဖြေချင်ပုံမရပေ။

ခေါင်းကြီးပြန်ငုံသွားကာ ပေတေတေ ကပ်တက်တက် လုပ်ကာနေ၏။ သူမခေါင်းမှာလည်း ရိုက်ခံထားရတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် ပတ်တီးစည်းပေးထား၍ နင်ဂျာကားတွေထဲက သိုင်းသမား ကောင်မလေး ရုပ်ပေါက်နေသေးသည်။

ဦးဖိုးခင် ထိုကောင်မလေးကိုကြည့်၍ ရယ်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်မိသေး၏။ ကျန်တဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်က ခြေထောက်မှာ ပတ်တီးနှင့် နောက်တစ်ယောက်က နောက်စေ့နားမှာ ပလာစတာ။

ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခံချလာခဲ့သော ကောင်မလေး၏ စိတ်ဓာတ်ကို စခန်းမှူး ဦးဖိုးခင် အံ့သြနေမိသည်။ ဒါတောင် နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မို့လို့သာ သူခံလာရပုံရ၏။ တစ်ယောက် တစ်ယောက်ချင်းဆို တစ်ဖက်လူ စားသာမယ့် ပုံမပေါ်။ အခုတောင် လူငယ်နှစ်ယောက်ခမျာ သူတို့ဒဏ်ရာတွေကို ဖိ၍ တအင်းအင်း တအဲအဲ ဖြစ်ကာနေသည်။

ဦးဖိုးခင်က လေသံပျော့ပျော့နှင့် ကောင်မလေးကို ဆက်မေးသည်။

“သမီးကို ဦးတို့က တာဝန်အရမေးတာပါ . . . အဲဒီအတွက် သမီးဘက်က အမှန်ပြောပေးဖို့ လိုတယ်လေ . . . ပြီးတော့ တော်ကြာ သမီးမိဘတွေလည်း လာတော့မှာဆိုတော့ သူတို့ မရောက်ခင် ဦးတို့အနေနဲ့ အမှုမှန်ကို သိထားဖို့လိုတယ် . . . ဟုတ်တယ်နော် . . . သမီး”

ဦးဖိုးခင်စကားဆုံးတော့ ကောင်မလေးက ခေါင်းကို မညိတ်ချင်ညိတ်ချင်နှင့် လေးတွဲစွာ ညိတ်ပြသည်။

ဦးဖိုးခင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ဒါဆို . . . သမီး နာမည်လေး ပြောပါဦး”

အဲဒီတော့မှ ကောင်မလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးတွဲစွာ ချလိုက်ကာ သူမနာမည်ကို မပြောချင်ပြောချင်နှင့် ပြောပြပါသည်။

“ခြူးအိန္ဒြေမိုး”

ဦးဖိုးခင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ ဆက်မေးသည်။ “ဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြောပြချက်အရ သမီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စပြီး ရန်စတာဆို ဟုတ်လား”

ဦးဖိုးခင် စကားဆုံးတော့ ကောင်မလေးက လင်းထိုက်နဲ့

သန်းဦးဘက်သို့ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော် အရင်စရိုက်တာ”

ဦးဖိုးခင်က . . .

“သမီးနဲ့ သူတို့ . . . အရင်က ရန်ငြိုးရန်စရိုက်လား”

“ရှိတယ်”

ထိုစကားကြားတော့ လင်းထိုက်နဲ့ သန်းဦး ခေါင်းထောင် သွားသည်။ ပြီးတော့ စခန်းမှူးကို ပျာပျာသလဲနှင့် ကြည့်ကာ

“ကျွန် . . . ကျွန်တော်တို့ သူနဲ့ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိပါဘူး စခန်းမှူးကြီးရယ် . . . အခု . . . အခုမှ မြင်ဖူးတာပါ . . . ပြီးတော့ သူနဲ့ ရန်ဖြစ်တုန်းကလည်း သူ့ကို ယောက်ျားလေး . . . မိန်းကလေးမှန်းတောင် မသိရပါဘူး . . . ယုံပါ”

ဦးဖိုးခင်က ကောင်မလေးဘက်ပြန်လှည့်၏။

ပြီးတော့ . . .

“ကဲ . . . သမီး . . . သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းကို ဆက်ပါဦး”

ကောင်မလေးက ဦးဖိုးခင်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ကာ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြတော့၏။

“ဒီနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ရည်းစားကို ရိုက်လို့ . . . ကျွန်တော်က ဒီနှစ်ယောက်ကို ပြန်ရိုက်တာ”

ကောင်မလေး စကားကြားတော့ သန်းဦးနဲ့ လင်းထိုက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ စခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရတော့မှ ဇာတ်ရည်လည်သွားပါတော့သည်။

“အမလေး . . . အတွတ်ရယ် . . . မသေကောင်း မပျောက်

ကောင်း . . . ဂယ်ပဲ . . . အတွတ်ကို ဘယ်သူတွေ ရိုက် . . . အော် . . . အတွတ်ကို ရိုက်တာ ရှင်တို့လား . . . ဟုတ်လား . . . ဟင် . . . ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း သူများ ချစ်ချစ်ကို အိုးစွတ်ခွက်စွတ် ကောင်တွေ ဝိုင်းသမတယ်ပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . စခန်းမှူးကြီးရယ် သူတို့က အထွန်းကိုလဲ လုပ် . . . အဲ . . . ရိုက်တယ် . . . အတွတ် ကိုလည်း ရိုက်တယ် . . . အထွန်းကို လုပ်သွားတုန်းကတော့ ထား ပါတော့ . . . အခုတော့ အတွတ်ကိုပါ ထပ်လုပ်တယ်ဆိုတော့ ခံနိုင် ဘူး . . . ခံနိုင်ဘူး . . . ဒီတစ်ခါတော့ ဖမ်းနော် . . . နော်”

စခန်းမှူးဦးဖိုးခင်လည်း အခုမှ အခင်းဖြစ်ပွားမှုကို ဇာတ် ရည်လည်သွား၍ ခေါင်းရှုပ်ကာသွားသည်။ အတွတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးက အထွန်းဆိုတဲ့ သူ့ချစ်သူကို လင်းထိုက်တို့က လူမှားရိုက်မိ၍ လက်စားပြန်ချေခြင်း ဖြစ်၏။

လင်းထိုက်နဲ့ သန်းဦးလည်းစိတ်ညစ်သွား၏။ ဒီလို ပြဿနာ မျိုးလည်း သူတို့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပေ။

ပထမတစ်ခေါက်က ရှော်တက်ီးနဲ့ . . . အခုတစ်ခေါက်က ယောက်လျှာနဲ့။

ထိုအချိန်မှာပဲ အားလုံးရဲ့ မိဘတွေ စခန်းကို ရောက်လာ ကြ၍ ပြဿနာတွေကို ဆက်လက်ရှင်းကြရတော့၏။

အမှန်တော့ ဒီနေ့ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက လင်းထိုက်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်ဟုတော့ မဆိုသာပေ။

လူတစ်ယောက်တွင် ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်ကို ပြန်လည် ခုခံနိုင်သည့် ဥပဒေရှိသည်။ ဖြစ်ရပ်ကလည်း သူတို့က စခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပေ။

သို့သော် အရာအားလုံးကိုတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်း၍ ကြေအေး နိုင်ရန် လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့သာ လိုပါတော့သည်။

ကွက်ကွက်

၄၅

အနု(၂)

တော်ဝင်မြို့မကုမ္ပဏီ

မြောက်ပြန်လေညှင်းသည် ဆောင်းရနံ့ကို သယ်ဆောင်၍
ဒီနေ့ မနက်ခင်းကို ကျေးဇူးတို့နှင့်အတူ စတင်လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။
ဘယ်အရပ်ဒေသက သယ်ဆောင်လာမှန်း မသိသော ခရေ ရနံ့
တချို့ ပျံ့နှံ့ကာနေ၏။

ကမ္ဘာ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိ
လာသော နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ သူမ ခေါင်းရင်းမှ နှိုးစက်က ထ
မြည်လေသည်။ အမှန်တော့ နှိုးစက် မမြည်ခင်ကတည်းက သူမ နှိုး
နေပြီဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း အကျင့်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူမမူကလုံး
က နှိုးစက်မလိုတော့ပေ။ သို့သော် သူမကတော့ 'မနှိုးခဲ့သည်ရှိသော်'
ဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် နှိုးစက်ကို နေ့တိုင်း ပေးပြီးမှ အိပ်
သည်။ ထိုကဲ့သို့ နှိုးစက်ကို နေ့တိုင်းပေးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိသော
အလေ့အထတစ်ခုပင်လျှင် သူမအတွက် အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီလား

မသိပေ။

သူမ မျက်နှာသစ်သည်။

ပြီးနောက် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သော နွားနို့
တစ်ခွက်နှင့် ကြက်ဥပြုတ်တစ်လုံး သောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် အဝတ်အစားအိတ်ကိုဆွဲကာ ကားမောင်း၍ သူမ
ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူမခြံထဲက ထွက်မှ မာမီကိုတောင် မနှုတ်
ဆက်ခဲ့ရမှန်း သတိရမိ၏။ ဒီအချိန် မာမီတစ်ယောက် ဘုရားခန်း
မှာ အလုပ်ရှုပ်နေလောက်ပြီဟု သူမတွေးလိုက်မိသည်။

ခဏနေတော့ သူမ ကားလေးက လမ်းချိုးလေးထဲမှ တစ်
ဆင့် မိန်းလမ်းမကြီးပေါ်သို့ မောင်းတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
သွားနေကျ နေရာဖြစ်သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ မောင်းလာ
လိုက်ပါ တော့သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ သူမ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ
ထိုင်နေကျ နေရာလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမထိုင်နေကျ
နေရာဖြစ်သော ဗာဒံပင်လေးအောက်က ခုံမှာ လူရှင်းကာနေ၏။
ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး လှမ်းသွားလိုက်တော့၏။

စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာတော့ . . .

“နွားနို့ နှစ်ခွက်”

စားပွဲထိုးလေးက ကြိုသိနေသည့် အပြုံးတစ်ခုကို တပ်ဆင်
ကာ ထွက်သွားလေသည်။ ခဏကြာတော့ နွားနို့နှစ်ခွက် သူမရှေ့
ရောက်လာ၏။ တစ်ခွက်ကို သူမရှေ့ချပြီး ကျန်တစ်ခွက်ကို အခြား
တစ်ဖက်မှာ နေရာချထားလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလေးက . . .

“သူ မလာသေးဘူး အစ်မ . . . ဒီနေ့ နည်းနည်း နောက်
ကျတယ်နော်”

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

မလဲ”

သူမလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ . . .

“လူပဲ . . . စက်မှမဟုတ်တာ . . . အမြဲတမ်း ဘယ်မှန်နိုင်ပါ

ကောင်လေးက ပြုံး၍ ထွက်သွားသည်။

ခဏကြာတော့ သူမဝိုင်းသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ ထိုလူက . . .

“အတွတ် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား . . . ဆောတီးနော်”

“ရပါတယ် အထွန်းရဲ့ . . . ဘာလဲ ယောက္ခမကြီးနဲ့ ဘုရားပန်းကုလဲပေးနေရလို့လား”

အထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီနေ့ မေမေမီးတာ နောက်ကျတယ်လေ . . . အဲဒါ အထွန်းလည်း ဘုရားပန်းလဲပေးဖို့ စောင့်ရင်းနဲ့ နောက်ကျသွားတာ”

အတွတ်က ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် . .

“အတွတ်လည်း အခုမှရောက်တာပါ . . . နွားနို့သောက်လိုက်ဦး”

အထွန်းက ပြုံးကာ သူ့ရှေ့က နွားနို့ခွက်ကို မ၍ တစ်ချက် မှတ်ကာ သောက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အတွတ်ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်၍ . . .

“အတွတ်”

“ပြောလေ”

“ခေါင်းက ဒဏ်ရာ သက်သာသွားပြီလား”

အတွတ်က အရေးမစိုက်သလို တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“အေးဆေးပါ အထွန်းရာ . . . ဒီဒဏ်ရာလောက်တော့ အတွတ်က မမူပါဘူး . . . ဒါတောင် နှစ်ယောက်တစ်ယောက်မို့လို့

ကွက်ကြားမိုး

တစ်ယောက် တစ်ယောက်ချင်းသာဆို . . . ဒီနေ့တွေ မလွယ်ဘူး”

အထွန်းက အတွတ် စကားကို ထောက်ခံသည့်အလား ကျေနပ်ပြုံး ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“ကိုယ့်ချစ်ချစ်အကြောင်း ကိုယ်သိပြီးသားပါ . . . ကရာတေး ခါးပတ်နက်ဆိုတာ တော်ရုံလူမျိုးရထားတာမှ မဟုတ်တာ”

အတွတ်က ခါးကို တစ်ချက် မတ်၍ အင်္ကျီကော်လံကို တစ်ချက်ထောင်ပြလိုက်ကာ . . .

“သိတယ်မို့လား . . . ခါးပတ်နက်ထဲမှာတောင် တိုင်းလက်ရွေးစင်”

အထွန်းက

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်”

ဟု လက်ဝါးလေး နှစ်ဖက်ကို ကနွဲ့ကလျလေး တီးပြီး အားပေး၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အကြောင်းမသိသူတွေက တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်။ တချို့က မြင်တွေ့နေကျဖြစ်၍ အဆန်းတကြယ်မဟုတ်တော့။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ စကားတွေ ဆက်ပြောကာနေသည်။

ခဏကြာတော့ အတွတ်က . . .

“ကဲ အထွန်း . . . အတွတ်သွားတော့မယ် . . . သင်တန်းချိန်လည်း နီးနေပြီ”

အထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“သွားတာ လာတာ သတိ ဝီရိယလေးနဲ့ သွားဦးနော် . . . ဟိုနှစ်ယောက်က အငြိုးထားပြီး အတွတ်ကို ရန်ရှာနေဦးမယ်”

အတွတ်က ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“စိတ်ချစမ်းပါ အထွန်းရာ . . . ဟိုတစ်ခါက နည်းနည်း

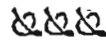
ညာလိုက်လို့ပါ . . . ဒီတစ်ခါ ဒီကောင်တွေဘက်က ပြဿနာရှာရင်
ကိုယ့်အသုဘကိုယ် ပြန်ချသွားစေရမယ်”

အထွန်းက အတွတ်စကားကို သဘောကျစွာ ခပ်အုပ်အုပ်
လေး ရယ်လိုက်ရင်း မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်လုပ်နေလိုက်၏။

ထို့နောက် အတွတ် ထွက်သွားသည်။

အထွန်းလည်း ထိုဆိုင်မှ ထ၍ ထွက်ခဲ့၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ အတွတ်ထွက်သွား၍ လွမ်းသလိုလိုတော့
ရှိသည်။ သို့သော် ထိုခံစားချက်က ထိထိမိမိတော့ သိပ်မရှိလှ။ ဆား
မပါတဲ့ ဟင်းတစ်ခွက်ကို စားနေရသလိုရှိသည်။ ဗိုက်ပြည့်သွားသော်
လည်း အရသာတော့ သိပ်မရှိလှ။

သင်တန်းပြီးတော့ အိမ်မပြန်သေးဘဲ အိုးရှင်းသွားဦးမည်ဟု
စဉ်းစားလိုက်ကာ ကိုးမိုင်ဘက်သို့ ကားမောင်း၍ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။
အိုးရှင်းရောက်တော့ ကားပါကင်ကို အပြင်မှာပဲ ထိုးကာ အထဲကို
လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဝယ်စရာရှိတာတွေကို ခေါင်း
ထဲမှာ စဉ်းစားလိုက်၏။ ကော်ဖီမှုန့်က ကုန်နေပြီ၊ အအေးဘူးကလည်း
တစ်ရက်စာလောက်ပဲ ကျန်တော့၏။ သူက ညဘက်တွေ စာဖတ်ရင်း
ဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေကြည့်ရင်းဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုစားရင်း ကြည့်တတ်သည်။
ထို့ကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စားစရာလေးတွေလည်း ဝယ်ချင်သည်။

ထို့ကြောင့် အစားအသောက်တွေ ထားတဲ့ နေရာဘက်
အရင်ဦးဆုံး ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်စနရာရောက်တော့ ရေညှိ
ခြောက်ထုပ်လေးတွေကို တွေ့၍ ဝယ်ဦးမည်ဟု စဉ်းစားကာ လှည့်
သွားလိုက်သည်။

ရေညှိခြောက်မှာ အချို့နဲ့ အစပ်နှစ်ခုရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အချို့ နှစ်ထုပ် အစပ်နှစ်ထုပ် ယူဖို့ လက်လှမ်းလိုက်စဉ် တစ်ဖက်မှ သူမယူမယ့်အထုပ်ကို လှမ်းယူသွားတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ ရှေ့က အထုပ်က ဖြုတ်ခနဲ ပျောက်သွားတော့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကာသွားသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဒေါသ တစ်ချက် ထွက်သွားကာ ဆွံ့ယူလိုက်တဲ့ လက်ပိုင်ရှင်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ လူကလည်း သူ့အမှား သူ ရုတ်တရက်သတိထား မိလိုက်၍ . . .

“ဟာ . . . ဆောတီးဗျာ . . . ကျွန်တော်လုံးဝ မရည်ရွယ် ပါဘူး”

တစ်ဖက်က လူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး တောင်းပန်နေ၍ သူမလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ . . .

“ရပါတယ်”

ဟု ပြောရင်း ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။ မြင်ဖူး သလိုလိုရှိတယ်ဟု တွေးလိုက်ပြီးမှ ချက်ချင်း သတိရသွားကာ . . .

“ဪ . . . ခင်ဗျား တမင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

ထိုလူကလည်း သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်ပြီးမှ . . .

“တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ရှိတတ်တာပဲ . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က တမင်လုပ်ရအောင် ဘာမှ အကြောင်း မရှိပါဘူး”

သူမက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မွဲလိုက်ကာ . . .

“မပြောနိုင်ဘူးလေ . . . ကိုယ့်အပေါ် နာလန်မထူ

နိုင်အောင် ဆော်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ . . . အချိန်မရွေး . . . လိုက် နှောင့်ယှက်နိုင်တာပဲ”

သူမ စကားကြောင့် လင်းထိုက် ဒေါသတစ်ချက်ထွက်ကာ သွားသည်။ သို့သော် City Mart လို နေရာမျိုးမှာ ဖြစ်နေ၍ ထွက် လာတဲ့ဒေါသကို ချုပ်ထိန်းလိုက်ကာ အသံကို ကြိတ်၍ . . .

“အဲဒီစကားက . . . ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကပြောရမှာ . . . တကယ်တမ်းမှောက်သွားတာ ဘယ်သူလဲ”

ကောင်မလေး မျက်စောင်းက သူ့ဆီ ဒိုင်းခနဲရောက်ကာ လာ၏။ နဂါးမလေးဆိုရင်တော့ အခုချိန်မှာ သူ့ဘဝက ပြာတောင် ရှာရတော့မှာ မဟုတ်ပေ။ အခုတော့ လူဖြစ်နေ၍ တော်သေးသည်။

ကောင်မလေးက . . .

“ခင်ဗျားပါးစပ်မို့ . . . အရှက်မရှိ အဲဒီစကား ပြောထွက် သေးတယ် . . . အဲဒီနေ့က ဘယ်သူက ပေါ်တင် ချဲလင်းခေါ်ပြီး ဒွဲဖိုက်တာလဲ . . . ဘယ်သူတွေက ကိုယ့်ဘက်က နှစ်ယောက်ဖြစ်နေ တာတောင်မှ အနောက်ကနေ တုတ်နဲ့ အလစ်ဝင်ရိုက်ပြီး အနိုင်ယူ သွားတာလဲ . . . ခင်ဗျားတို့ ရှက်တတ်ရင် . . . လဲသေဖို့တောင် သင့်တယ် . . . ဒါတောင် ကျုပ်မှောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ တွေ ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့လဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အသိဆုံးနေမှာပါ”

လင်းထိုက်မျက်နှာမှာ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို လင်းတတွေ ဝိုင်းထိုးထားသလို တော်တော်ပျက်ယွင်းကာသွားသည်။ ကောင်မလေး ပြောတာတွေက အကုန်မမှန်သော်လည်း တော်တော်များများ မှန်ကာ နေ၏။ ကောင်မလေးပြောသလိုတော့ အနိုင်လိုချင်ဇောနှင့် သူများ နောက်ကွယ်က ချောင်းရိုက်ရခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ အဲဒီအချိန် မှာ သူတို့နဲ့ တိုက်ခိုက်နေသူကို ယောက်ျားတစ်ယောက်လိုသာ ထင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အဲဒီလူဘက်က ဘယ်နှယောက်ပါလားလို့

၅၄

မုန်းလဲ မသိခဲ့။

အခုလို အားနဲ့တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဟူသာ သိခဲ့လျှင် သူတို့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မည် မဟုတ်ပေ။ ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း အရင်ရှင်းပြမည်။ ရှင်းပြလို့မှ လက်မခံလျှင် ထွက်ပြေးလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင် မဖြစ်ချင်သော စိတ်ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

အခုတော့ ကောင်မလေးက သူတို့အပေါ်တော်တော် အထင်လွဲနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်မှာ ဒီကိစ္စကို ရှင်းပြရင်လည်း ယုံမည်မထင်ပါ။

ကောင်မလေးက လင်းထိုက် တွေဝေနေစဉ်မှာပင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

လင်းထိုက် ငေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့ သူမ နောက်မှ လင်းထိုက်ပြေးလိုက်သွားပါတော့သည်။

၁၂၁၂

သူမနောက်မှ လင်းထိုက် လိုက်လာကြောင်း သူမ သိသည်။ ထို့ကြောင့် လိုရမယ်ရ ကတ်ကြေးတစ်ချောင်းပါ ထည့်ဝယ်လာခဲ့၏။ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် လုပ်လျှင် တုံ့ပြန်ဖို့အဆင်သင့်။ ဟိုတစ်ခါ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မို့ ခံလိုက်ရပေမယ့် ဒီတစ်ခါ တစ်ယောက် တစ်ယောက်ချင်းတော့ လုံးဝ အလျော့မပေးတော့ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည်။

သူမ ကားနားရောက်တော့ ကားဘေးတံခါး မှန်ထဲမှာ လင်းထိုက် သူမဆီလှမ်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ ကားတံခါးကို လှမ်းဖွင့်လိုက်စဉ်။

“ဒီမှာ ဗျ”

သူမ ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကာ ကတ်ကြေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့။

“ဟ . . . ဟ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သူမက ကတ်ကြေးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားရင်း လင်းထိုက်

၅၆

• မိုးဆက်လင်းထက် •

ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ . . .

“မင်းကို ငါ . . . နောက်ဆုံး သတိပေးလိုက်မယ် . . .

နောက်တစ်ခါ ငါနဲ့တွေ့ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ငါ့ရည်းစားနဲ့ တွေ့ရင်ပဲ

ဖြစ်ဖြစ် လုံးဝ လိုက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ . . . နောက်တစ်ခါ မင်းတို့

လိုက်နှောင့်ယှက်ရင် ဒီမှာ တွေ့လား”

လင်းထိုက် ကတ်ကြေးကို ကြည့်၍ ဆတ်ခနဲ နောက်သို့

ခုန်ဆုတ်လိုက်ကာ . . .

“ဟာ . . . ခင်ဗျား မှားနေပြီ . . . ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြခွင့်

ပေးဦးမှပေါ့ . . . အဲဒီနေ့က ခင်ဗျားကို”

“တော်ပြီ . . . မင်းပြောမှာ ငါသိတယ် . . . အဲဒီနေ့က

ငါ့ကို မင်းတို့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းတောင် မသိဘူး ပြောချင်တာမလား

. . . ဒါတွေ ရဲစခန်းမှာ ရှင်းပြပြီးပြီ . . . ထပ်ရှင်းပြစရာမလိုဘူး”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက နေရင်းထိုင်ရင်း ဘာကို စိတ်ကဆိုးနေ

တာလဲ . . . ဒီနေ့ ဖြစ်ရပ်ကလဲ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုပဲဟာ”

ကောင်မလေးက တစ်ချက်မဲ့လိုက်ကာ . . .

“အထွန်းကို ရှင်တို့ ရိုက်တုန်းကလဲ မတော်တဆတိုက်ဆိုင်

မှုပဲလို့ ဆက်ပြောပါဦး”

လင်းထိုက်က ခေါင်းကို လျှင်မြန်စွာ ညိတ်ပြလိုက်ကာ . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . . အဲဒီဖြစ်ရပ်လဲ ခင်ဗျားသိနေတာပဲ”

ကောင်မလေးက တစ်ချက် စိုက်ကြည့်၍ ခြေတစ်လှမ်း

တိုးလိုက်ကာ . . .

“အဲဒီနေ့က အထွန်းက ဘယ်က ထွက်လာတာလဲ”

လင်းထိုက်က ကြောင်တောင်တောင်နှင့် . . .

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“အထွန်းထွက်လာတဲ့ နေရာကို မေးတာ”

တော်ဝင်မြို့မကအုပ်စိုးက

ကွက်ကြားမိုး

၅၇

“သူ . . . သူ . . . သူအိမ်က”

ကောင်မလေးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြ၍ . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . သူအိမ်က သူ့ဘာသာသူ ထွက်လာတဲ့ လူ

တစ်ယောက်ကို သူ့ခိုးပါ ဆိုပြီး အားအားယားယား ဝင်ရိုက်တာ

ဘယ်ကောင်တွေလဲ”

လင်းထိုက် တစ်ချက် ကြက်သေသေသွားပြီးမှ . . .

“သူ . . . သူက ခြံကျော်တက်လာလို့ပါ”

“တော်စမ်း . . . သူ့ဘာသာသူ သူ့အိမ်ကို ခြံပဲကျော်

တက်တက် . . . ခွေးတိုးပေါက်ကပဲ ထွက်ထွက် . . . ခင်ဗျားအပူ

ပါလား”

“မပါ . . . မပါ ပါဘူး”

“အေး . . . မပါရင် ဘာလို့ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ အသား

လွတ် ဝင်ရိုက်လဲ”

လင်းထိုက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်

ခေါင်းကိုသာ ကုပ်၍ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ကောင်မလေးက

စကားကို ဆက်၏။

“အဲဒါ တိုက်ဆိုင်မှုလား”

လင်းထိုက် အသံတိတ်နေမိသည်။

“ပြောလေ . . . အဲဒါ တိုက်ဆိုင်မှုလား”

လင်းထိုက် အသံတိတ်နေဆဲ။

“ပြော . . . အဲဒါ တိုက်ဆိုင်တာလား”

ကောင်မလေး အသံက ချက်ချင်း ဟိန်းခနဲ ထွက်သွား၏

လင်းထိုက် တစ်ချက်ထွန်သွားကာ . . .

“ဟို . . . ဟို ကျွန်တော်တို့ မှားပါတယ် . . . ဒါ . . . ဒါ

ပေမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုအမှား . . .”

တော်ဝင်မြို့မကအုပ်စိုးက

“တော်စမ်း . . . ဒီတိုက်ဆိုင်မှု ဆိုတဲ့ . . . စကားကို . . .
နောက်တစ်ခါ မသုံးနဲ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . မသုံးတော့ပါဘူး . . . ကျွန်တော်
တို့ မှားတာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ခေတ္တအသံ တိတ်ဆိတ်သွား၏။
ကောင်မလေးက လင်းထိုက် မျက်ဝန်းကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ပြီး
မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်ကာ ကားပေါ်တက်၍ ကျင်လည်စွာ
မောင်းထွက်သွားသည်။

လင်းထိုက်ကတော့ ငူငူကြီးရပ်ကာ ထိုနေရာမှာပင် ကျန်ရစ်
ခဲ့ပါတော့သည်။

၁၁၁၁

သူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၍ သန်းဦး ရင်ထဲမှာ
နည်းနည်းတော့ လန့်နေမိသည်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လင်းထိုက်
ကိုလည်း အကူအညီထပ်မံတောင်းရုံတော့ပေ။ ထပ်တောင်းရင်
လည်း လင်းထိုက်ဘက်က ငြင်းပယ်လိမ့်မည်ဆိုတာ ကြိုသိထား၏။
ထို့ကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှားရခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြောင်းအရာကတော့ ဝေမာကျော်ကို သူမတို့လမ်းထိပ်
မှာ လာစောင့်နေခြင်းပါ။

ဝေမာကျော်ဆိုတာ အထွန်းရဲ့ အစ်မ . . .

အထွန်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့နေ့က ဝေမာကျော်က ရန်ကုန်မှာ
မရှိပေ။ ထိုနေ့ညနေပဲ အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ နေပြည်တော်တက်သွား
၍ သူနဲ့ မဆိုဖြစ်ခဲ့။ အခုတော့ ဝေမာကျော် ပြန်ရောက်နေပြီဟု
သတင်းရ၍ သူမအလုပ်က အပြန်ကို လာစောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာတွေကို ရှဦးပြ၍ တောင်းပန်မည်မ
မကျေနပ်ပါက သူမ ကျေနပ်သည်အထိ တောက်ဆုံးလို

ကပ်ပြီး တောင်းပန်မည်ဟု စိတ်မှာ တေးထားမိ၏။

ခဏကြာတော့ ဝေမာကျော်တို့ ကုမ္ပဏီ ဖယ်ရီကားက လမ်းထိပ်မှာ ထိုးဆိုက်လာတာ တွေ့ရသည်။ ဝေမာကျော် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ ခပ်မှန်မှန် လမ်းလျှောက်ကာလာသည်။ ဝေမာကျော် လမ်းလျှောက်လျှင် မျက်လွှာကို ချ၍ လျှောက်တတ်၏။ တချို့ မိန်းကလေးတွေက မျက်လုံးကို ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထားပြီး လျှောက် တတ်သည်။ တချို့ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာတဲ့သဘောနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စူးစမ်းတဲ့သဘောနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်ရင်း လျှောက်တတ်ကြသည်။ တချို့က မျက်လွှာကို လေးဆယ့်ငါး ဒီဂရီ လောက် ခပ်စောင်းစောင်းဆိုက်၍ မြေပြင်ကို ကြည့်ကာ လျှောက် တတ်သည်။

ဝေမာကျော်က တတိယအမျိုးအစား လျှောက်နည်းနှင့် လျှောက်၏။ ထို့ကြောင့် သန်းဦးက သူမကို ရပ်စောင့်နေခြင်းနှင့် သူမအနားသို့ ချဉ်းကပ်လာခြင်းကို သတိမထားမိချေ။

သန်းဦး ဝေမာကျော်နဲ့ဘေးမှ အသာအယာကပ်လိုက် လာကာ . . .

“ဝေမာ”

သန်းဦး ခေါ်သံကြောင့် ဝေမာကျော် ထွန်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ သန်းဦးကို မြင်တော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သွား၏။ သန်းဦးက ဝေမာကျော်ကို တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ကာ . . .

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိမယ် ထင်ပါတယ်”

ဝေမာကျော်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ ပြသည်။ သန်းဦးက သက်ပြင်းကိုချကာ . . .

“ဖြစ်ဖျက်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန် ပါတယ်ဗျာ”

ဝေမာကျော် ဘာမှမပြောဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆက် လျှောက်သည်။ သန်းဦးက ဘေးမှ ဆက်လိုက်လာကာ . . .

“အဲဒီနေ့က ဝေမာကျော် အိမ်ရှေ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဂစ်တာ လာတီးတာပါ . . . အဲဒါ ဝေမာကျော်မောင်လေးကလဲ ခြံထဲက ကျော်တက်တာနဲ့ ကြုံတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ . . .”

ဝေမာကျော် သန်းဦးစကား မဆုံးမီ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် ကာ . . .

“တော်ပါတော့ ကိုသန်းဦး . . . ကျွန်မ ကိုသန်းဦးကို ဘာမှ မမေးမိပါဘူး . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ လာရှင်းပြနေရတာလဲ”

သန်းဦးက . . .

“ဝေမာ . . . အထင်လွဲမှာစိုးလို့ပါ”

ဝေမာကျော်က ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . .

“ဖြစ်ပြီးတာတွေလည်း ဖြစ်ပြီးပြီပဲ . . . ထားလိုက်ပါတော့”

သန်းဦးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ . . .

“အမှန်တော့ . . . ကျွန်တော်တို့က စေတနာအမှားပါ . . . အထွန်းကိုလည်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မသိရိုးအမှန်ပါ . . . အဲဒီနေ့ ကလည်း အချိန်မတော် ခြံစည်းရိုးကျော်ပြီး ထွက်လာတာမြင်တော့ သူခိုးထင်ပြီး . . .”

“ကိုသန်းဦး”

ဝေမာကျော်က စကားကိုဖြတ်ပြီး ခေါ်လိုက်သောကြောင့် သန်းဦး တိုးလို့တန်းလန်း ရပ်ကာသွားသည်။ ဝေမာကျော်က စကား ကို ဆက်၏။

“အဲဒီနေ့က ကိုသန်းဦးတို့ ကျွန်မအိမ်ရှေ့ကို ဘာလာလုပ် တာလဲ”

“ဂစ် . . . ဂစ်တာ လာတီးတာပါ”

“ဘယ်သူ တီးခိုင်းလို့လဲ . . . ကျွန်မက ဂစ်တာ လာတီးပါလို့ ကိုသန်းဦးကို ပြောဖူးလို့လား”

သန်းဦး မျက်နှာငယ်လေ ဖြစ်သွားကာ . . .

“မ . . . မပြောပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဝေမာကျော်ကို တီးပြချင်လို့ပါ”

ဝေမာကျော်က မျက်လုံးတစ်ဖက် ‘စောင်းကြည့်ရင်း . . .

“ဘာတီးပြချင်တာလဲ . . . ဂစ်တာကိုလား . . . ကျွန်မမောင်လေးကိုလား”

သန်းဦး မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွား၍ . . .

“မဟုတ်ပါဘူး . . . တကယ်ပါ . . . ကျွန်တော်လိမ်ရင်ကုန်းသွား ကုန်းဘေး . . . ရေသွား ရေဘေး သင့်ပါစေ”

သန်းဦး ပါးစပ်ထဲရှိရာတွေ လျှောက်ကြိမ်သည်။

ဝေမာကျော်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆက်လျှောက်လာသည်။ ခဏကြာတော့ သူမ အိမ်ရှေ့ရောက်၍ ဝေမာကျော်ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သန်းဦးဘက် လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ကိုသန်းဦး”

“ဗျာ”

“ရှင် ပြန်သင့်ပြီ”

သန်းဦး ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ကျသွားကာ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟု ပြောပြီး လေးကန်သော ခြေလှမ်းများနှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဝေမာကျော်က သန်းဦးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါရင်း သက်ပြင်းချ၍ ခြံထဲဝင်သွားပါတော့သည်။

“လင်းထိုက်”

လင်းထိုက်က မျက်လုံးလှန်ကာ ကြည့်သည်။ သန်းဦးက စကားမဆက်သေးဘဲ အဝေးတစ်နေရာကို ဆွေးဆွေးနစ်နစ်ကြီး မျှော်ကြည့်ရင်းမှ . . .

“ဝေမာကျော် . . . ငါ့ကို မုန်းသွားပြီ ထင်တယ်ကွာ”

လင်းထိုက်က သန်းဦးစကားဆုံးတော့ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ခါ၍ . . .

“အရင်ကရော ဝေမာကျော်နဲ့ မင်းနဲ့က ချစ်နေကြလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

လင်းထိုက်က အရူးတစ်ယောက်လို သန်းဦးကို ကြည့်၍

“အဲဒါဆို မင်းကို ဘာလို့ . . . သူက မုန်းရမှာလဲ . . . မုန်းတယ်ဆိုတာ အချစ်ရှိမှ . . . မုန်းလို့ ရတာကွ . . . အခုဟာကွ

မင်းနဲ့ သူနဲ့ ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာ”

လင်းထိုက် ပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုရှိ၍ သန်းဦးကြောင်စီစီ နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“ဒါ . . . ဒါဆို သူ ငါ့ကို မမုန်းဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

လင်းထိုက်က ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာခါပြကာ . . .

“ဒါလဲ ပြောလို့တော့ မရဘူး”

“ဘာလဲကွ . . . မင်းစကားက ခုနပြောတော့ ငါ့ကို မမုန်းဘူးဆို”

“အင်း . . . မမုန်းပေမယ့် စိတ်ဆိုးနေမှာတော့ အမှန်ပဲ လို့ ပြောတာပါ”

သန်းဦး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းထိုက် စကားက မှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည်ဖြစ်စေ မမုန်းဘူး ဟု အကြံပြု ဖော်ရ၍ အားတက်သွား၏။ စိတ်ဆိုးတာလောက်က ပြဿနာမရှိ။ တောင်းပန်လျှင် ကျေနပ်သေး၏။

“ဒါဆို ငါ ဘာလုပ်သင့်လဲ”

“ဘယ်သိမလဲကွ”

“ဟာ . . . မင်းကလဲကွာ . . . ခုနကတော့ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ရက်နဲ့ အကြံပြုပြီး အဖျားရှူးမသွားနဲ့လေ”

“တော်ပြီ ဟေ့ကောင် . . . မင်းနဲ့ ဝေမာကျော်ကြား ငါ ဝင်ပါမိလို့ ရဲစခန်းလည်း နှစ်ခါရောက်ပြီးပြီ : . . ဒီတစ်ခါဆို ထောင်ပါတန်းကျလိမ့်မယ် . . . အခုဆို နေရင်းထိုင်ရင်း ငါ့မှာ ရန်သူတိုးနေပြီ”

သန်းဦးက ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ကြည့်ကာ . . .

“ဘယ်က ရန်သူလဲ”

လင်းထိုက်က သူနဲ့ အတွတ်တို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရုံကို ပြောပြ

၏။ လင်းထိုက်စကားဆုံးတော့ သန်းဦးက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးကာ။

“အဲဒါ ဇာတ်လမ်းပေါ့ကွ”

“ဘာဇာတ်လမ်းလဲ”

“မင်း . . . အတွတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း . . . သူပုံစံက ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ထားပြီး ဂျစ်တီး ဂျစ်ကန်လေး နေနေလို့သာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ . . . တကယ်တော့ ချစ်စရာလေးကွ”

လင်းထိုက်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ကာ . . .

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သန်းဦးက အ တက်ရံကော ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်၍ . .

“မင်း . . . အဲဒီလောက်ဆို . . . သဘောပေါက်ပါတယ် လင်းထိုက်ရာ”

လင်းထိုက်က ထိုတော့မှ ပျာပျာသလဲနှင့် လက်ကာပြ၍ . .

“တော် . . . တော် . . . တော်ပါတော့ သန်းဦးရယ် . . အဲဒီ ကောင်မလေးကို လိုက်မယ့်အတူတူတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မီး သင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲပဲ တန်းဝင်လိုက်တော့မယ်”

သန်းဦးက အားရပါးရ ထရယ်ပြီး . . .

“မင်းကလဲကွာ . . . ကြောက်တတ်လိုက်တာ”

“ဟာ . . . ကြောက်တယ် . . . ကိုယ့်လူ . . . ယောက်ျား အချင်းချင်း ဆိုရင်တော့ ဘယ်နှယောက်နဲ့ ချရမလဲ . . . ရင်ဆိုင်ရဲ တယ် . . . အဲဒီလိုဟာမျိုးလေးတွေနဲ့ဆို အရိပ်တောင် ရင်မဆိုင် ချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ . . . ဟိုဘက်က မိန်းကလေး

ဆိုတော့ ကိုယ်ကနိုင်ရင်လည်း အားနဲ့တဲ့သူကို အနိုင်ကျင့်တယ်လို့ ထင်ဦးမယ် . . . ကိုယ်က ရှုံးရင်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတောင် မနိုင်ဘူးလို့ ပြောဦးမယ် . . . ဘာသွားလုပ်ရမလဲ”

“မင်းကို ငါက . . . အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ လက်သီးထိုးတမ်း သွားကစားခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ . . . ချစ်ခိုင်းတာလေ”

“အမလေး . . . အဲဒါ ပိုဆိုးတယ် ကိုယ့်လူ . . . သူက ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားလို့ ယောက်လျှာလုပ်နေပါ တယ်ဆိုမှ”

သန်းဦးက နက်နဲစွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“သူက ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ . . . မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟေ့ကောင် မင်းရှုနေလား . . . သူပုံစံကြည့်ရင် အားလုံး သိနေတာပဲ”

သန်းဦးက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါဆို . . . အထွန်းက ဘာလဲ”

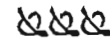
“မိန်းမ . . . အဲ . . . ယောက် . . . ”

လင်းထိုက် ဘာဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ သန်းဦးက ဆက်ပြောသည်။

“မှတ်ထား လင်းထိုက် အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကွယ်ဖျောက်ထားပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ မသိစိတ် နဲ့ အတွင်းစိတ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ဖျောက်လို့မရဘူးကွ . . . သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဆောင်အယောင် အဝတ်အစားတွေနဲ့ သူတို့ ရဲ့ ဘဝတွေကို ကွယ်ဖျောက်ထားပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကွ ဘယ်သူက ဖား၊ ဘယ်သူက ငါး ဆိုပြီး ဖားလား ငါးလား ကွဲသွား ကြမှာပါ”

လင်းထိုက် ခပ်ဝေးဝေးကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ သန်းဦး ပြောတာလည်း ငြင်းစရာမရှိ၍ လက်ခံမိ၏။ သူ ပြောသည့်သဘာဝ အကြောင်းတရားများကို ဆိုလိုသည်။ အတွတ်ကို သူ လိုက်ဖို့ကိစ္စ ကိုတော့ ခေါင်းထဲသို့ ဘယ်လိုမှ ထည့်မရ။

အတွတ်ကို သူ့စိတ်ထဲတွင် ညီငယ်တစ်ယောက်လိုသာ မြင်ယောင်နေမိသေးသည်။

အတွတ်နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ ချိန်းထား၍ အထွန်း အလှ ပြင်နေသည်။ အရင်ဆုံး မိတ်ကပ်ကို ခပ်ပါးပါးလိမ်းခြယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းနီရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆိုးထားသည်။ ဆံပင်ကိုတော့ နဂိုအတိုင်းလေးပဲ ဆီလေးထည့်၍ ဘီးနဲ့ တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖြီးထားလိုက်သည်။ သူ့ဆံပင်က အရင်ကတည်းက ခပ်တိုတိုဖြစ်သောကြောင့် အထူးတလည် ပြုပြင်စရာ မလိုအပ်ပေ။ ဘီးနဲ့ ဖြီးလိုက်တာနှင့် အဆင်ပြေသည်။

ထို့နောက် မှန်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ဂျင်းဘောင်းဘီအရှည် နှင့် T-ရှပ် ခါးတိုလေးကို ဝတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ အခန်း အပြင်ရောက်တော့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်တစ်ချက်ကြည့်၍ ဘယ်သူမှ မရှိမှန်းသိတော့မှ ခြံအပြင်သို့ အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။ ခြံ အပြင်ရောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသည့် အတွတ်ကားကို

တွေ့တော့မှ သူ စိတ်ချမ်းသာစွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွား၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတော့သည်။

“အထွန်း . . . ဒီနေ့ သိပ်လှနေပါလား”

“အံ့မယ် . . . အရင်နေ့တွေက မလှတာ ကျနေတာပဲ”

အတွတ်က တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုပိုလှလာတာကို ပြောတာပါ”

အထွန်းက အတွတ်ရဲ့ အပြောကို သဘောခွေ့စွာ ကပိုကရိုလေး တခပ်ခပ် ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“အပိုတွေ . . . သွား . . . လူဆိုး . . . သူခိုး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အတွတ်က အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့ ထွက်လာကြတော့သည်။ ဒီနေ့ သူတို့ အစီအစဉ်က ရုပ်ရှင်သွားကြည့် မလို့ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

လမ်းရောက်တော့ အတွတ်က ! . .

“အထွန်း”

“ဟွန်”

“အတွတ်ကို ချစ်လားဟင်”

“အရမ်းချစ် . . . ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

အတွတ်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“အတွတ်လည်း အရမ်းချစ် ဟား ဟား ဟား”

ထို့နောက် ချစ်သူတို့၏ ဘာသာဘာဝ တိတိဟာတာ စကားလေးတွေ ပြောရင်း မောင်းလာကြ၏။ ခဏနေတော့ ရုပ်ရှင်ရုံနေ့ရောက်လာကာ ကားရပ်ရန် နေရာရှာသည်။ ဒီနေ့ ရုံတင်သူ

ကားက နာမည်ကြီး ဟာသကားဖြစ်၍ လူတော်တော်များသည်။ ဒီနေ့မှ ရုံစတင်သည့်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် ပို၍စည်ကားသည်။ သူတို့က ကြိုတင်လက်မှတ်ဝယ်ပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် လက်မှတ်အတွက် တော့ မပူရပေ။ သို့သော် ကားပါကင်အတွက်တော့ ပူပင်ရသည်။ လူတွေက များသလို ကားတွေကလည်း ပြည့်ကျပ်နေ၍ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့တွင် ကားရပ်ရန် နေရာမရှိ။

ထို့ကြောင့် ရုံဘေးက လမ်းထဲသို့ ဝင်၍ နေရာတစ်ခု ရအောင် မနည်းရှာထိုးကာ ရုပ်ရှင်ရုံဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံဘက် မရောက်ခင် အထွန်းသည် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်တာကို အတွတ်သတိထားမိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အတွတ်က လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် အထွန်းသည် အံ့သြသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် တစ်နေရာသို့ စိုက်ကြည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အတွတ်လည်း အထွန်း စိုက်ကြည့်တဲ့နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် . . .

“ဟင် . . . ဟိုနှစ်ယောက်ပါလား။”

“ဟုတ်တယ် အတွတ်”

အတွတ်က . . .

“သူတို့လည်း ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာ ထင်တယ်”

အထွန်းက တော်တော်လေး ကြာအောင် ငေးကြည့်နေပြီး

မှ . . .

“သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့က သွားနေတဲ့အမျိုးသမီးကို တွေ့လား”

အထွန်းပြောမှ အတွတ်လည်း သတိထားမိ၏။ ထိုလူ နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် အနောက်က အရူးလိုက်ခံရသလို မပြေးရုံတမယ်

ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

အတွတ်က . . .

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“အထွန်းရဲ့ အစ်မ”

အတွတ်လည်း အထွန်းရဲ့ အစ်မကို အခုမှ မြင်ဖူး၍ သေချာကြည့်မိ၏။ ကျက်သရေရှိစွာ ဣန္ဒြေရှိရှိ လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲဟု ကောက်ချက်ချမိ၏။

“အထွန်း အစ်မနဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ မသိဘူးနော်”

အထွန်းက ခေါင်းခါပြရင်း . . .

“အထွန်းလဲ မသိဘူး . . . သူတို့ကြည့်ရတာ သိတော့ သိနေပုံပဲ”

အတွတ်က . . .

“ဒါဆို လာ . . . အတွတ်တို့ သူတို့နောက်လိုက်သွားကြည့်ရအောင်”

အထွန်းက တစ်ချက် စဉ်းစားရင်း . . .

“သွားမယ်လေ . . . အခြေအနေသိရတာပေါ့”

ထို့နောက် သူတို့ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

၁၁၁

ထိုကိစ္စကို အစပြုသော သူမှာ သန်းဦးပင်ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်ချင်းအိမ်က သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံဘေးက လမ်းမှာ ဖြစ်နေ၍ ဒီလိုအကြောင်းအရာတွေ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့က ကားကို လပြည့်ဝန်းပလာဇာထဲမှာ ရပ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းဆီကအပြန် လပြည့်ဝန်းပလာဇာသို့ အသွားလမ်းမှာ ဝေမာကျော်နဲ့ တွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဝေမာကျော်က ရုပ်ရှင်လာကြည့်ခြင်းပါ။ သူမက သူမသူငယ်ချင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာပင် ချိန်းကာထား၏။ ထို့ကြောင့် သူမနဲ့ သန်းဦးတို့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သန်းဦးက ဝေမာကျော်ကို တွေ့တာနှင့် အပျော်လွန်သွား၍ ရုတ်တရက်ကြောင်စိစိကြီး ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ အသိဝင်သွားကာ...

“လင်းထိုက် . . . အဟီး . . . ဟီး . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ”
ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသော သန်းဦး အမူအရာကြောင့် လင်းထိုက် အံ့သြသွား၏။ ပြီးနောက် သန်းဦး ညွှန်ပြရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဝေမာကျော်ကို တွေ့ရသည်။ လင်းထိုက်က ဝေမာကျော်ကို မမြင်ဖူး၍ . . .

“ဘယ်သူလဲ”

“အဲ . . . အဲဒါ ဝေမာကျော် လေ”

“အထွန်းရဲ့ အစ်မဆိုတာလား”

သန်းဦးက ပါးစပ်က မဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာပြန်။ ပြီးနောက် . . .

“ငါတို့ လိုက်သွားရအောင်ကွာ . . . လာ”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

“မင်းနဲ့ သူနဲ့ သိပ်ကြည်လင်တာမှ မဟုတ်တာ . . . တော်ကြာ ပြဿနာဖြစ်နေဦးမယ်”

သန်းဦးက စိတ်ပျက်တဲ့ အမူအရာနှင့် စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်ကာ . . .

“မင်းကလဲကွာ . . . ဒီလောက် ကျွတ်မနေစမ်းပါနဲ့ . . . ပြဿနာဖြစ်ရင်လည်း မင်းနဲ့ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ . . . ငါနဲ့ဖြစ်တာပဲ . . . လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ဟု ပြောပြီး သန်းဦးက ရှေ့က ဦးဆောင်ကာ ထွက်သွား၏။ လင်းထိုက်လည်း မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် နောက်မှလိုက်ကာ သွားသည်။

သူတို့က နောက်ယောင်ခံလိုက်တယ်သာ ဆိုသည်။ သန်းဦးက အတင်းကြီးနောက်မှ ကပ်လိုက်သောကြောင့် အဏာအကြာတွင်

ဝေမာကျော် သူတို့လိုက်လာတာကို သိကာသွားသည်။

သိသွားတော့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

သန်းဦးနဲ့ ဝေမာကျော် မျက်လုံးချင်း ဆုံတော့ သန်းဦးက သွားကြီးဖြူကာပြသည်။ ဝေမာကျော် သန်းဦး သွားဖြူပြတာ တွေ့တော့ အံ့သြကာသွား၏။ ပြီးမှ အရှူးတစ်ယောက် အလိုက်ခံရသလို ရှေ့က ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားတော့သည်။

သို့သော် သမင်ဆယ်လှမ်း ကျားတစ်လှမ်း ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ရှိပါသည်။ ဝေမာကျော် ဘယ်လောက်ပဲ မြန်အောင် လျှောက်နိုင်နိုင် သန်းဦးက အေးအေးဆေးဆေး ထိန်းထား၍ ရလေသည်။

၁၁၁

ဒီငတ်နှစ်ယောက်ကို သူမ အစောကြီးကတည်းက တွေ့သည်။ သူမ စတွေ့ချိန်တွင် ထိုနှစ်ယောက်မှာ သူမကို မတွေ့သေး။ ထို့ကြောင့် သူတို့မတွေ့ခင် ထိုနေရာမှ ရှောင်ထွက်သွားရန် စဉ်းစားပြီး ခြေလှမ်းကို အရင်ကထက်ပို၍ လျင်မြန်စွာလှမ်းလိုက်သည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာက သူမဘက်မှာ ရှိမနေပေ။ သူမက တွေ့မှာစိုး၍ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားမှ ထိုင်တိတွေက သူမကို တွေ့ကာသွား၏။ ထို့နောက် သူမ နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသည်။ ကြာတော့ ဝေမာကျော် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အနောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သန်းဦးက နွားပွဲစားလို သွားပြန်ပြန်၏။ သူမ စိတ်ညစ်သွားကာ ရုပ်ရှင်ရုံဧရိယာသို့ အမြန်ရောက်ရန် လှမ်းသွားလိုက်ပါတော့သည်။ ရုံရှေ့ရောက်တော့ ချိန်းထားတဲ့ သူငယ်ချင်းကို တွေ့သည်။ မတွေ့...။

အရေးထဲ ဒီသူငယ်ချင်းမက စောစောရောက်မနေ၍ သူမ ဒေါသဖြစ်မိ၏။ ခါတိုင်းဆို ကိစ္စမရှိ။ အခုတော့ သန်းဦးဆိုသည့် မျက်နှာရှူးက နောက်က ပါလာ၍ ပိုဒေါသဖြစ်မိခြင်းပင်။

“ဝေ . . . ဝေမာ”

တွေးနေသည့်ကြားမှပင် သန်းဦး အသံကြီး ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၍ သူမဒေါသကို ပို၍ ဆွပေးသလိုဖြစ်ကာသွား၏။ ထို့ကြောင့် သူမ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ဘာလဲ”

သူမ ဒေါသသံကြောင့် သန်းဦး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်သွား၏။ လင်းထိုက်ကတော့ တော်တော်လန့်သွားပုံရသည်။ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ခန္ဓာကိုယ်က အလိုလို ရွေ့ကာသွားလေသည်။ သန်းဦးက ငွေတော့ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေတဲ့ ဝေမာကျော်ကိုတောင် သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်လိုက်ကာ . .

“ဘယ် . . ဘယ်လာတာလဲဟင်”

တကယ်တော့ အဲဒီမေးခွန်းက အဓိပ္ပာယ် သိပ်မရှိလှ။ ခုပ်ရှင် ရုံ ရွှေတွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လာတာလဲ ဆိုတော့ တော်တော်လေး ဂွကျသည့်မေးခွန်း။ သို့သော် သန်းဦးခမျာ ဘာပြောရမှန်း မသိ၍ အရိုးစင်းဆုံး နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုလိုက်ခြင်းပါ။

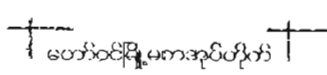
ဝေမာကျော်က . . .

“ကျွန်မ ဘယ်သွားမယ် . . . ဘယ်လာမယ်ဆိုတာက . . . ကိုသန်းဦးအတွက် အရေးကြီးသလား”

“ဟိုဟာ . . . အဲ . . . အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး . . . ကျွန်တော်က ဝေမာကျော်ကို တွေ့လို့ . . . လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

“မလိုပါဘူး . . . ရပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး ဝေမာကျော်က သူမ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့

တော်ဝင်မြို့မကအုပ်စိုက်

လှည့်ပစ်လိုက်၏။ သန်းဦး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ခေါင်းကို ကုပ်လိုက်၏။ ဒီအတိုင်းဘေးနားကြီးမှာ ငူငူကြီး ရပ်နေလို့လည်း ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်၍ ဆက်ပြောရမယ့် စကားကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရတဲ့အဆုံး ခေါင်းထဲမှာ ဖြတ်ခနဲ ပေါ်လာသည့်အတွေးကို အမေးလုပ်ကာ ဆက်ပြော၏။

“ဝေမာ . . . ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုး မပြေသေးဘူးလားဟင်”

ဝေမာကျော်က သက်ပြင်းချကာ . . .

“ရှင့်ကို ကျွန်မ စိတ်ဆိုးရအောင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟို . . . ကျွန်တော်ပြောတာက ဟိုကိစ္စကိုပါ”

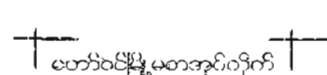
ဝေမာကျော်ဆီက အသံထွက်မလာ . . . ပျောက်နေသည့် သူမသူငယ်ချင်းကိုသာ ရှာနေမိသည်။ သန်းဦးက လျှာလေးတစ်ချက် သပ်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော့်နဲ့ ဝေမာကျော်ဟာ ဒီကိစ္စတွေသာ မဖြစ်ရင် အခုချိန်လောက်ဆို သိပ်ခင်ရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေကြမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်”

အဲဒီစကားကြားတော့ ဝေမာကျော် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ သန်းဦးကို မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ကိုယ်တွေးချင်ရာကိုယ်တွေးပြီး ရှေးနေတဲ့လူဟု သဘောထားကာ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းတစ်ချက် ခါ၍ ပြန်လှည့်သွား၏။

သန်းဦးကတော့ ဝေမာကျော် ဘယ်လိုအပြုအမူမျိုးနှင့်ပဲ သူ့ကို ဆက်ဆံ ဆက်ဆံ ဘယ်လိုမှ မမှုတဲ့ အမူအရာနဲ့ . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ဝေမာ . . . ကျွန်တော်ပြောတာ တကယ်ပါ . . . တကယ်တော့ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ကံ ကံရဲ့ အကျိုးဆိုတာ

တော်ဝင်မြို့မကအုပ်စိုက်

၇၈
ရှိပါတယ် . . . အမှန်တော့ ဝေမာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီလို ခင်မင်ခွင့်
မရှိအောင် ဒီကံကြမ္မာတရားကပဲ ဖန်ဆင်းပစ်တာပါ . . . အရာ
အားလုံးကို ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး
ဗျာ”

ဝေမာကျော် စိတ်ညစ်နေပြီ။ လူကလည်း ရှုပ်၊ မျက်စိက
လည်း ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ ချိန်းထားတဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း မလာသေး
ပေ။ ဒီကြားထဲ သန်းဦးက ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။

ဝေမာကျော် ထိုနေရာမှ ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားသည်။

သူမ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားတာ မြင်သည်နှင့်
သန်းဦးက ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာကာ . . .

“ဖြစ်နိုင်ရင် . . . ရှောင်ထွက်မသွားဘဲနဲ့ . . . ကျွန်တော့်ကို
ခွင့်လွှတ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ပြောပေးပါလား
ဗျာ”

ဝေမာကျော် သန်းဦးစကားကို နားမထောင်ဘဲ ဆက်
လျှောက်လာသည်။ သန်းဦးနောက်မှ အတင်းလိုက်ကာ ပြော၏။

“ကျွန်တော်ပြောတာလေးကို အလေးအနက်ထားပေးပါဗျာ
နော် . . . ကျွန်တော့်ဘက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မာန
တွေ သိက္ခာတွေ ခဝါချပြီး တောင်းပန်ပါတယ် . . . ကျွန်တော် အဲဒီ
လို လိုက်ပြီး တောင်းပန်ရတာလည်း ဝေမာကျော်ဆီက ခင်မင်မှုလေး
တစ်ခု နားလည်မှုလေး တစ်ချက်ကို ကျွန်တော်လိုချင်လို့ပါ”

သန်းဦး အခြေအနေက တဖြည်းဖြည်း ရဲတင်းလာသည်
ဟု ဆိုရမည်။ ထိုသို့ အတင့်ရဲလာရခြင်းမှာလည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ
အကြောင်းရှိသည်။ သူ့အတွေးက ဒီအချိန်မှာ ဝေမာကျော်သည်
လူကြားထဲမှာ ဖြစ်နေ၍ သူ့ကို ပြဿနာလှည့်ရှာမည်မဟုတ်ပေ။
ဒုတိယအချက်က သူမ ပုံစံကြည့်ရတာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ တစ်စုံ

တစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားပုံရသည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်မှာ သူမ
ချစ်သူ မဖြစ်နိုင်၊ သူငယ်ချင်းသာ ဖြစ်ဖို့များ၏။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် သူမ ချစ်သူဆိုလျှင် အတူတကွ လာရမည်။ အခုလို
တစ်ယောက်ချင်း ခွဲလာမည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ ယခင်က သူစုံစမ်း
ချက်အရ ဝေမာကျော်မှာ ရည်းစား ရှိသည်ဟု မကြားဖူးသေး။
ထို့ကြောင့် ချိန်းဆိုထားရင်တောင် သူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်ရမည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူမ ချိန်းဆို
ထားသော သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ ကြည့်မည်ဟူသော ရုပ်ရှင်ကို မကြည့်
ရသေးသ၍ တော်ရုံတန်ရုံစိတ်ပျက်စရာတွေ့ရင်တောင် လှည့်ထွက်
သွားမည်မဟုတ်။

အခွင့်အရေးသည် နှစ်ခါ မရပါ။

အရပ်ကို ကြိုးတုပ်ရိုက်ရင်တောင် ကြိုးပြတ်ပြီး လွင့်ထွက်
သွားချင်သွားဦးမည်။ ဝေမာကျော် ဒီနေရာက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ထွက်
မသွားနိုင် ဆိုတာ သေချာသလောက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်လက်ဝ
တည်း သူ့အပေါ် နားလည်မှု ရှင်းသွားအောင် လိုက်ပြောရမည်
ဟု တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဝေမာ . . .”

သူမ စိတ်ပျက်စွာ ခြေလှမ်းကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။ သန်းဦးကို
သူမ တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်နေပြီဖြစ်သည်။ နားလည်း ငြီးလာပြီ။
သန်းဦးပုံစံကြည့်ရတာလည်း လူနာအမဲခြောက် တောင်းသလို
တညည်းညည်း တညူညူနှင့် တော်ရုံလက်လျှော့မယ့်ပုံမပေါ်
. . . ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီမှာ ကိုသန်းဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ”

“ကျွန်မနဲ့ ကိုသန်းဦးဟာ ကိုသန်းဦး ဖွင့်ထားတဲ့ဆိုင်နဲ့

ဈေးလာဝယ်ရင်း ခင်ကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်နော်”

သန်းဦးက ခေါင်းကို ညိတ်ပြကာ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ဝယ်သူနဲ့ ရောင်းသူအနေနဲ့ ကျွန်မတို့ သိကျွမ်းခဲ့ကြတယ် ဟုတ်တယ်မလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီထက် ပိုတဲ့ ခင်မင်မှုမျိုး ရှိခဲ့လား”

သန်းဦးက တရားရုံးတွင် အစိုးရရှေ့နေ၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကို ခံနေရသော တရားခံပုံစံမျိုးနှင့် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ။

“မရှိ . . . မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို . . . အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ကိုသန်းဦး ကျွန်မအပေါ် အဲဒီလောက် လိုက်ပြီး တောင်းပန်နေစရာ မလိုဘူး ထင်တယ်”

သန်းဦးက သက်ပြင်းကို ချသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါကာ . . .

“ကျွန်တော့်ဘက်က ဝေမာ့ကို . . . ခရီးသွားဟန်လဲ့ . . . သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေလို့ သဘောမထားနိုင်လို့ပါ . . . အဲဒါကြောင့် ဒီလောက် လိုက်ပြီးတောင်းပန်နေရတာပေါ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ချစ်လို့”

“ရှင်”

ဝေမာကျော် မျက်လုံးပြူးထွက်သွား၏။ ပြောပြီးသွားမှ သူမစကားက တစ်ဖက်သားကို အခွင့်အရေးပေးသလို ဖြစ်သွားမှန်း သူမသိလိုက်သည်။ သို့သော် အချိန်နှောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ သတိပြန်ရလာချိန်တွင် သန်းဦးသည် သူမရှေ့တွင်

မရှိတော့ပေ။ သူမတစ်ယောက်တည်း လူတွေကြားထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သော ရင်ဘတ်တစ်စုံကို ပိုက်ကာ ကျန်ခဲ့၏။

သူမ ရည်းစားစကား ပြောခံလိုက်ရပြီဆိုတာတော့ သေချာပါသည်။ ရင်ထဲမှာ တုန်ခနဲ! ရင်ခနဲ!

၁၁၁

အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အတွတ်နဲ့ အထွန်းက မြင်သည်။
အဝေးက လှမ်းကြည့်နေရသောကြောင့် ဘာတွေပြောလို့ ပြောနေ
မှန်းသာ မသိဖြစ်နေရသည်။ သို့သော် သန်းဦးနဲ့ ဝေမာကျော်တို့
စကားရပ်ပြောနေတာကိုတော့ ကောင်းကောင်းကြီး တွေ့နေရ၏။

အထွန်းက

“ဒီကိစ္စကို အထွန်း လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

အတွတ်က ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်ကာနေ၏။ သူတို့
နှစ်ယောက်က ထိုကိစ္စအပြီး လူရှင်းတဲ့ တစ်နေရာမှာ ရပ်၍ စကား
ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကလည်း ပြသချိန် မရောက်သေး၍
ရုံထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ အပြင်မှာ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်
ချက်က ဝေမာကျော် သူတို့ကို တွေ့သွားမှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။

အထွန်းက စကားကို ဆက်၏။

“မကြီးနဲ့ အဲဒီကောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိရမယ်ဆိုတာ
သေချာတယ် . . . သူတို့က အရင်ကတည်းက သိနေကြတာ ဖြစ်ရ
မယ် . . . သိလား”

အထွန်းက စကားဆုံးတော့ အတွတ်ကို လှမ်းကြည့်၏။
အတွတ်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“အထွန်းပြောတာ ဟုတ်တယ် . . . သူတို့တွေ စကားပြော
နေကြပုံထောက်ရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိနေကြပုံပဲ . . .
ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့တော့ . . . အထွန်းအစ်မနဲ့ သိကြပုံ
မပေါ်ဘူး . . . တစ်ယောက်က အနောက်မှာ ကျန်ခဲ့တာဆိုတော့
ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ပဲ သိပုံရတယ်”

“အို . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိတာက သိတာပဲ . . . အထွန်း
နဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ . . . မကြီး ပယောဂကင်းရဲ့လား
မသိဘူး”

ထိုစကားကြားတော့ အတွတ်က မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်
ကြည့်ကာ . . .

“အထွန်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“အထွန်းလည်း တပ်အပ်တော့ မပြောတတ်ဘူး . . . ဒါပေမဲ့
အဲဒီနေ့က ခြံရှေ့မှာ အဲဒီနှစ်ယောက်လုံး ရှိနေပုံထောက်ရင် မကြီးနဲ့
ပတ်သက်နေလို့ပေါ့”

“အဲဒီတုန်းက အထွန်း မကြီးက အခုပြည်တော်သွားနေတာ
ဆို”

အထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ . . . ဒါပေမဲ့ အတွတ်ပဲ
စဉ်းစားကြည့် . . . သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ မကြီးနဲ့ မသိရင် . . . အထွန်း
တို့ ခြံရှေ့ကို သူတို့လာစရာမှ မလိုတာ”

• နိဗ္ဗာန်လင်းလက် •

အတွတ်က အထွန်း စကားကို ထောက်ခံသည့်အလား ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ခဏစဉ်းစားကာ . . .

“အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ အထွန်း ရဲ့ မကြီးနဲ့ ကြိုက်နေကြလား မသိဘူး”

အထွန်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ ခဏကြာတော့မှ ထောက်ခံ သည့်အလား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြု၍ . . .

“ဖြစ်နိုင်တယ် . . . ဒီလိုသာ ဖြစ်ရင်တော့ အထွန်းလုံးဝ သဘောမတူဘူး . . . သူတို့က အထွန်းကိုလည်း ဝိုင်းရိုက်သေး တယ် . . . ပြီးတော့ ပုံစံတွေကြည့်ရတာလည်း တစ်ယောက်မှ ထောင့်ကျိုးတဲ့ ပုံမပေါ်ဘူး . . . မကြီးကို မတော်တရော်တွေနဲ့ ဖြစ်သွားမယ့် ကိစ္စကိုတော့ တားရမှာပဲ”

အတွတ်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . အတွတ်လည်း ဘယ်ဘဝကရေစက်လဲ မသိဘူး . . . အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ကြည့်မရဘူး”

“ဒါဆို အထွန်းတို့ ဘာလုပ်မလဲ”

အတွတ်က တစ်ချက် စဉ်းစားပြီး . . .

“သေချာအောင် စုံစမ်းရမှာပေါ့”

အထွန်းကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြုကာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . လိုက်စုံစမ်းရမယ် . . . ဒါပေမဲ့ အထွန်းတို့ သူတို့ကို လိုက်စုံစမ်းနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ သိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါကတော့ မသိမသာစုံစမ်းရမှာပေါ့ . . . ဒါပေမဲ့ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးတော့ စုံစမ်းလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

အတွတ်ရဲ့ စကားကို အထွန်းက နားမလည်သလိုကြည့်၍။

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဟင်”

“ဒီလိုလေ . . . အထွန်းရဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို

ကွက်ကြမ်း

သိချင်ရင် အဲဒီလူနဲ့ ယုံကြည်အောင် ပေါင်းပြီးမှ အဲဒီလူအကြောင်း ကို သိအောင်လုပ်ရတာ . . . အထွန်းနားလည်အောင် ပြောရရင် သူလျှို့တွေလုပ်တဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့”

အထွန်းက ထိုကျမှ သဘောပေါက်သွားကာ . . .

“ဒါဆို သူတို့နဲ့ အထွန်းတို့က သွားပေါင်းရမှာပေါ့”

“အင်းပေါ့ . . . နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင် အလိုက် အထိုက် တော့ ပေါင်းရမှာပေါ့”

“ရပြီ . . . သဘောပေါက်ပြီ . . . အဲဒီကိစ္စကို အတွတ်ကပဲ ဦးဆောင်လုပ် . . . အထွန်းက အတွတ်ခိုင်းတာ လုပ်မယ်”

အတွတ်က ရယ်သည်။ ပြီးမှ . . .

“နေ့စမ်းပါဦး အထွန်းရဲ့ . . . အဲဒီလို လုပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ . . . အတွတ်လည်း အထွန်းအတွက်ဆို . . . စုံစမ်းပေး ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ အထွန်းအစ်မနဲ့ အဲဒီလူနဲ့ ကိစ္စ သိသွားတော့ . . . အထွန်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အထွန်းက တစ်ချက်မဲ့လိုက်ကာ . . .

“ကြိုက်နေတယ်ဆိုရင် မေမေနဲ့ တိုင်မှာပေါ့ . . . သူတို့တ အထွန်းကို . . . အရှက်တကွ အကျိုးနဲ့ဖြစ်အောင် ဝိုင်းလုပ်သွား တာကိုး”

အဲဒီတော့မှ အတွတ်လည်း မျက်နှာတစ်ချက် တင်းသွား ကာ . . .

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် . . . အတွတ်လည်း မကျေနပ်ဘူး”

“ဒါဆို . . . ဘယ်တော့ ဇာတ်လမ်းစမလဲ”

အတွတ်က မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ကြုံကြုံကြုံတဲ့နေ့ စကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ဦးကြား စကားသံများ တိတ်ဆိတ်ကာသွားသည်။

၈၆

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

ခဏကြာတော့ ရုပ်ရှင်ပြချိန်နီးပြီ ဖြစ်၍ သူတို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်သွား
ကြပါတော့သည်။

၂၂၂

တော်ဝင်မြို့မဟာအုပ်စိုက်

ကွက်ကြားမိုး

၈၇

အန်း(၃)

တော်ဝင်မြို့မဟာအုပ်စိုက်

သန်းဦးသည် ဝေမာကျော်ကို ရည်းစားစကားပြောပြီးကတည်းက တစ်ပတ်လောက် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်တော့ပေ။ သူသည် ထိုနေ့က မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် စော်ကဲမင်းဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမတော့ အခွင့်အရေးရတုန်းလေး အသုံးချပြီး သူ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ တောင်းပန်စကားကိုသာ လိုက်ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်း အားပါလာကာ ရည်းစားစကားပါ တစ်ပါတည်း ဖွင့်ပြောပစ်ခဲ့၏။ ပြောပြီးသွားမှ သူ့ဘက်က တော်တော် မှားသွားမှန်း သိသွားခဲ့သည်။

ဝေမာကျော်ဘက်က သူ့အပေါ်ပထမ တစ်ပြစ်ကိုတောင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတာတောင် မသိရသေးချိန်တွင် နောက်တစ်ပြစ်ကို ထပ်မံကျူးလွန်ခဲ့မိ၏။ ဒီတစ်သက်တော့ ဝေမာကျော် သူ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်ဖို့ လမ်းမမြင်တော့ဟု ကွေးကာ

စိတ်ညစ်တာက တစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍များ လမ်းမှာ တွေ့ရင် ဝေမာကျော်ကို ရင်မဆိုင်ရဲတာက တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် သူ အိမ်တွင် အောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

လင်းထိုက်ကတော့ ထိုရက်ပိုင်းတွေမှာ သန်းဦး မရှိ၍ တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာဖြစ်နေ၏။ အရင်က ဘယ်သွားသွား နှစ်ယောက် အတူတူ တတွဲတွဲ နေလာကြရာမှ ယခုလို တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သွားတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အပြင်ထွက်ဖို့ စဉ်းစားမိတိုင်း သန်းဦးကို သူ့ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သန်းဦးက သူ့ကိုယ်သူ ဥပဒေ ပုဒ်မကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားသူလို ခံယူထားသူဖြစ်၍ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရ။ ထို့ကြောင့် သူလည်း တော်ရုံတန်ရုံ မသွားမဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှ လွဲ၍ အပြင်မထွက်ဖြစ်ပေ။

သို့သော် ကြာလာတော့ပျင်းလာသည်။ အမှန်တော့ သန်းဦး အပြင်မထွက်တာနှင့် သူ့အပြင်မထွက်တာက ဘာမှမဆိုင်ပေ။ အဖော်မပါ၍ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ရမှာ ပျင်းလို့သာ နေနေခြင်းဖြစ်သည်။ သန်းဦးလို သူက ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးသူမဟုတ်သောကြောင့် အိမ်တွင်းလည်း ကြာကြာမအောင်းနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့တော့ အဖျင်းပြေ ကန်တော်ကြီးထဲက ဆိုင်လေးတွေမှာ ဘီယာသွားသောက်ရင်း ထိုင်မလို့ စိတ်ကူးပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။

၁၁၁

အတွတ်နဲ့ အထွန်းကတော့ သူတို့တွေကို တကူးတက လိုက်ရှာနေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ရောက်လေရာအရပ် တိုင်းမှာတော့ တွေ့လိုတွေ့ငြား ကြည့်မိ၏။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သူတို့ ကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ထူးခြားတာ တစ်ခုတော့ တိုးလာသည်ဟု ဆိုရမည်။

အထွန်းက အတွတ်ကို သူ့အိမ်ခေါ်ပြီး မိဘတွေနှင့် မိတ် ဆက်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စပြီး မိတ်ဆက်ပေးတဲ့နေ့က မိဘ တွေခမျာအိလည်လည်ကြီး ဖြစ်ရသေး၏။ အတွတ်ကို သမက်လောင်း အနေနဲ့ ဆက်ဆံရတော့မလိုလို (ဒါမှမဟုတ်) ချွေးမလောင်းအနေနဲ့ ဆက်ဆံရတော့မလိုလိုဖြစ်ရသေး၏။ သို့သော် သဘာဝဟာ သဘာဝ ပါ ဆိုသည့် စိုင်းထီးဆိုင် သီချင်းထဲကလို နောက်ဆုံးတော့ ယောက်ျား ဟာ ယောက်ျား၊ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ ဖြစ်၏။ အထွန်းတို့ မိဘတွေဘက်

ကကြည့်တော့ သူတို့သားအတွက် ဘာမှစိတ်ပူစရာအကြောင်းမရှိပေ။ တစ်ဖက်က ကောင်မလေးမိဘတွေကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဂုဏ် သရေရှိ လူကြီး လူကောင်းတွေဖြစ်နေ၍ ကန့်ကွက်စရာမရှိ။
ထို့ကြောင့် . . .

“အန်တီတို့အိမ်ကို . . . အတွတ် ကြိုက်သလို ဝင်ပါ ထွက်ပါ တွယ်”

ဟုသာ ဆိုစရာရှိပါသည်။

မိဘတွေ သဘောတူညီမှုရတော့ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး ဖြစ်ရသူက အထွန်းပဲဖြစ်သည်။ အခုဆို အထွန်းက ပါမစ်ရထား၍ အတွတ်နဲ့ အရင်ကလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သွားနေစရာမလိုတော့။ အပြင်သွားစရာရှိလျှင် အတွတ်က လာခေါ်သည်။ သူတို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ်သွားလို့ရပြီ။

ဒီနေ့လည်း သူတို့ ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် ကားနဲ့ မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်လာကြ၏။ ခြေဦးတည်ရာ မောင်းရင်းမှ အတွတ်က . . .

“အထွန်း”

အထွန်းက ကနွဲ့ကလျအသံလေးနှင့်။

“ဟွန်”

“ဘယ်သွားမလဲ”

“သိဘူးလေ . . . အတွတ်သဘော”

“အတွတ်လည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး . . . အဲဒါ ကြောင့် အထွန်းကို မေးတာ”

အထွန်းက ပါးစပ်လေးထဲ လက်ညှိုးလေး စုပ်ရင်း စဉ်းစား ကာ . . .

“အထွန်းတို့ . . . ကန်တော်ကြီး မရောက်တာတောင် ကြာပြီနော် . . . သွားရအောင်”

အထွန်းရဲ့ အကြံပြုချက်ကို အတွတ်ကလည်း လက်ခံ၏။
 အထွန်းပြောသလို သူတို့တွေ ကန်တော်ကြီး မရောက်တာ ကြာပြီ
 ဖြစ်၍ ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ မောင်း၍ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။
 ကန်တော်ကြီးရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကားရပ်ရန်နေရာတွင်
 ကားရပ်၍ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ပုံစံလေးတွေကို ကြည့်
 ၍ လူတွေက အထူးအဆန်းလေးတွေဖြစ်ကာ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်
 လုပ်သွားကြသည်။ သူတို့ကလည်း ထိုကဲ့သို့ လူတွေစိတ်ဝင်စားခြင်း
 ခံနေရတာကို သဘောကျနေကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ လမ်းလျှောက်လာရင်း အတွတ်က ...
 “တစ်ဆိုင်ဆိုင် ... ထိုင်ရအောင် ... အထွန်းရယ် ...
 အအေးလေး ဘာလေး သောက်ရင်းပေါ့”

ဟု အကြံပြုသည်။ အထွန်းကလည်း လက်ခံ၍ ကမ်းနဖူး
 ပေါ်ရှိ ဖွင့်ထားသော ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။
 ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်းပင် လင်းထိုက်တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီး ထိုင်
 နေတာကို သူတို့သွားတွေ့၏။ လင်းထိုက်ကတော့ ကန်ရေပြင်ကို
 မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေသောကြောင့် သူတို့ကို မတွေ့ရပေ။

အတွတ်က အထွန်းကို လက်ကုပ်ကာ လင်းထိုက်ဘက်သို့
 မေးငေါ့ပြသည်။ ပြီးနောက် တိုးတိုး ကပ်ပြောကာ လင်းထိုက်ရှိရာသို့
 အထွန်းကို လက်ဆွဲ၍ ခေါ်ကာသွား၏။ အထွန်းက အတွတ်လက်ကို
 ပြန်ဆွဲကာ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် လုပ်ပြီး ...

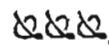
“ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလား အတွတ်ရယ် ... အထွန်း
 ကြောက်တယ်နော်”

အတွတ်က ...
 “ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ... လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။
 အတွတ် ပါ ပါတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”
 “ဟာ ... အထွန်းကလဲ ... အထွန်းပဲ မကြီးနဲ့ သူ
 သူငယ်ချင်းအကြောင်း သိချင်တယ်ဆို”

အထွန်းက မဝံ့မရဲ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ...
 “ဒါဆို ... သူ့ကို အတွတ်တို့ ဝင်လုံးပြီး စုံစမ်းရမှာပေါ့
 ... ဟိုတစ်ယောက်ကို သွားပြီး စုံစမ်းရတာထက်စာရင် သူ့ကို
 စုံစမ်းတာက ပိုလွယ်မယ် ထင်တယ် ... သူက သူ့သူငယ်ချင်း
 အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမှာပဲ”

ဟု ဆိုကာ အထွန်းကို လက်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားလေတော့သည်။
 အထွန်းလည်း တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် ဆွဲခေါ်ရာနောက်
 ပါသွားတော့၏။ လင်းထိုက် တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဆွမ်း
 ခံရင်း ငှက်သင့်တော့မည်ဆိုတာကို မသိသေးပေ။

ကန်ရေပြင်သို့ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေပြည်နုသည် အေးစိမ့်သောရနံ့ကို သယ်ဆောင်၍ လင်းထိုက်၏ ပါးပြင်သို့ ရိုက်ခတ်ကျီစယ်နေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဟိုးအဝေး မြက်ခင်းပြင်မှာ ဆော့ကစားနေသော ကလေးတစ်အုပ်ဆီမှ ဆူညံသံတို့ ဖျံ့လွင့်ကာလာသည်။

လင်းထိုက် ညနေခင်း၏ ဆည်းဆာအလှကို ခံစားရင်း ဘီယာတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်သည်။ သူက ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ပြဿနာတွေကို စဉ်းစားကာနေမိသည်။ ပြဿနာအစကတော့ ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား သန်းဦးက စခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ညကသာ သန်းဦး ဂစ်တာသွားမတီးခဲ့လျှင် ဒီလိုပြဿနာတွေ ကြုံစရာ မရှိပေ။ သူလည်း ယခုလို ကန်ရေပြင်ကြီးကို ငေးပြီး တစ်ယောက်တည်း ဘီယာ လာသောက်နေစရာ အကြောင်းမရှိ

ပေ။ အခုတော့ ပြဿနာတွေ ဒီလောက် တက်နေရသည့်ကြောင့် သဘောကောင်းသားက ရည်းစားစကားပါ သွားပြောလိုက်တော့ ပိုမိုတက်ပြန် ဖြစ်သည်။

အခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့။ ရည်းစားစကားပြောတဲ့ ကောင်လည်း ပန္နုလထုံး နှလုံးမူကာ အိမ်တွင်းအောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတစ်ယောက်တည်း . . .

“တစ်ယောက်တည်းလား”

ရုတ်တရက် ပေါ်လာသောအသံကြောင့် သူကြောင်တောင် တောင်ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အတွတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တွေ့ရသည်။ သူမ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ ဘေးမှာ အထွန်းလည်းပါလာ၏။

လင်းထိုက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကြက်သီးထသွားသည်။

ဘာတွေများ ပြဿနာလာရှာဦးမလဲ မသိပေ။ အခြေအနေ မကောင်းလျှင် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရန် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာထား၏။

သူ တွေးနေစဉ်မှာပင် ကောင်မလေးနဲ့ အထွန်းက သူ့ဓမ္မမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ လင်းထိုက်ယခုထိ ဘာစကားမှ မပြောသေးဘဲ ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးနဲ့ အထွန်းက နေသားတကျ နေရာယူပြီးတော့မှ . . .

“ဝင်လာကတည်းက တူပါတယ်ဆိုပြီး ကြည့်နေတာ . . . ခင်ဗျားက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲ . . . ဟိုတစ်ယောက်ရော”

ထိုအခါမှ လင်းထိုက်က . . .

“ဟို . . . ဟိုတစ်ယောက်က . . . ကိ . . . ကိစ္စရှိလို့ အိမ်မှာ

၉၆

• မိုးဆက်လင်းထက် •

နေခဲ့တယ် ... ကျွန်တော်လည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ... ဒီမှာ လာထိုင်နေတာ”

အတွတ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ ...

“အတွတ်တို့လည်း ပျင်းတာနဲ့ ထွက်လာတာ ... အဲဒါ ဘယ်သွားရမုန်း မသိတာနဲ့ ဒီဘက် ထွက်လာတာလေ”

လင်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အတွတ်က စကားကို ဆက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူ ...”

ကျွန်တော် ... လင်း ... လင်းထိုက်ပါ”

“အေး ... အေး ... လင်းထိုက် ... လင်းထိုက် ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားတို့ နာမည်တွေကို မမှတ် မိတော့လို့”

ကောင်မလေးက ဟိုတစ်ခါ ပြဿနာဖြစ်တုန်းက ရဲစခန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်နာမည်တွေကို တစ်ခါကြားဖူးထားသည်ကို ဆိုလို ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဒီကောင်မလေးရဲ့ နာမည်ကို မှတ်မိနေ နှါ။ သူမ ... ‘ခြူးအိန္ဒြေမိုး’။

လင်းထိုက်က သူမစကားဆုံးသွားတော့ ...

“တစ်ခုခု သုံးဆောင်ကြပါလားဟင်”

ဟု ဧည့်ဝတ်စကား ဆိုလိုက်၏။ ကောင်မလေးက ...

“ခင်ဗျား ကျွေးမှာလား”

ဟု ပြန်ပြောတာကို ကြည့်ပြီး လင်းထိုက် တစ်ချက်ရယ် လိုက်ကာ ...

“ကျွေးပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်က ကြိုရောက်နေတာ ဆိုတော့ အိမ်ရှင်ဖြစ်သွားပြီလေ ... ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံရမှာပေါ့”

ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်သည်။ ယခုအချိန်ထိ အထွန်း

ကွက်ကြားမိုး

၉၇

ဆိုတဲ့ ငတ်က မပြုံးမရယ်နှင့် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေဆဲဖြစ် သည်။ သူပုံစံက ဘာသာမတူသည့်လူမျိုးတွေကြားထဲ လာထိုင်နေရ တဲ့ လူနဲ့ တူနေသည်။ လင်းထိုက်ကပင် စ၍ ...

“အထွန်း ... တစ်ခုခု စားပါလား”

ဟု ပြောလိုက်တော့ ရုတ်တရက် ယောင်နနနှင့် ...

“ဟင် ... အင်း ... အဲ ... ဟုတ်”

ဟု ဆိုကာ ရှေ့မှာချထားတဲ့ မီးနူးကို ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။ အတွတ်လည်း မီးနူးကို ကြည့်ကာ သံပုရာရေတစ်ခွက်မှာ သည်။ အထွန်းက ကုတ် တစ်ဘူး မှာလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့ စကားဆက်ပြောကြသည်။

လင်းထိုက်က ...

“ကျွန်တော် ... အခုမှ နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့တုန်း ... တစ်ခုပြောပါရစေ ... ခွင့်ပြုမလားဟင်”

အတွတ်နဲ့ အထွန်းက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်၍ လင်းထိုက်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ထိုတော့မှ လင်းထိုက်က စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“တခြားဟာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ဟိုတစ်ခါ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ ... အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုအကြောင်း ကြောင်းတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ... ကျွန်တော်တို့အမှားပါ ... ကျွန်တော်ကပဲ ... အနူးအညွတ် ... နှစ်ယောက်လုံးကို ... တောင်းပန်ပါတယ်”

လင်းထိုက်က ရင်ထဲက တကယ်လာသည့်စကားသံနှင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တောင်းပန်နေသောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ ခဏကြာမှ အတွတ်က ...

“ရပါတယ် ... ဖြစ်ပြီးတာတွေဖြစ်ပြီးပြီပဲ ... ဘယ်တုတ်

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

၉၈

နိုင်ပါ့မလဲ . . . ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့”

လင်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ . . .

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က . . . အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတွတ်တို့ အထွန်းတို့ကို သေသေချာချာတောင်းပန်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိပြီးသားပါ . . . ဒါပေမဲ့ အခုလို အေးအေးဆေးဆေး . . . တွေ့ဖို့ အခြေအနေမပေးခဲ့လို့ မတောင်းပန်ဖြစ်တာပါ . . . အခုမှ . . . အဲဒါ”

“ရပါတယ် . . . ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်”

အတွတ်စကားကြောင့် လင်းထိုက် ရယ်လိုက်ကာ . . .

“ဒါဆို . . . ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံနိုင်ပြီ ပေါ့နော်”

အတွတ်နဲ့ အထွန်းက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး လင်းထိုက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ လင်းထိုက် အပျော်ကြီးပျော်သွားကာ အားရပါးရပြုံးလိုက်ရင်း။

“ဟား . . . ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ . . . တကယ်ပါ . . . ကျွန်တော်တို့က တစ်နေ့တစ်နေ့ . . . အဲဒီကိစ္စတွေ တွေးပြီး . . . စိတ်ညစ်နေတာ . . . အခုမှပဲ ပေါ်သွားတော့တယ်”

ထို့နောက် သူတို့စကားတွေ ဆက်ပြောကြသည်။ ကိုယ့် အကြောင်း သူ့အကြောင်း မေးရင်း မြန်းရင်း ပြောရင်း ဆိုရင်းနှင့် ခင်မင်စပြုလာကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ယခုလို စကားပြောဖြစ်မှ နှစ်ယောက် စလုံး ခင်ဖို့ကောင်းကြသူတွေ ဖြစ်မှန်း လင်းထိုက် သဘောပေါက် မိ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ညနေအတော်စောင်းမှ ထိုနေရာလေးက သူတို့ ထပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

၃၃၃

တော်ဝင်မြို့ဟာအုပ်တိုက်

ကျွန်းကြီးမိုး

၉၉

ကမ္ဘာကြီးသည် ရုတ်တရက် လုံးနေရာမှ ပြားသွားသည် ဆိုသော သတင်းကို ကြားလိုက်ရသလို သန်းဦး တအံ့တသြဖြစ်ကာ နေသည်။ ထို့ကြောင့် မယုံသင်္ကာအသံနှင့် . . .

“သေ . . . သေချာလို့လား လင်းထိုက်ရာ . . . ငါနားကို ငါတောင် မယုံနိုင်ဘူး . . . နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောပါဦး”

လင်းထိုက်က . . .

“သေချာပါတယ်ဆို . . . ဒီကိစ္စကို မင်းကို ငါက လိမ်ရမှာ လား”

“မင်းက ငါ့ကို ဘာလို့ မခေါ်တာလဲ”

“ဘာပြောတယ် . . . မင်းကို ငါက မခေါ်ဘူးဟုတ်လား . . . မင်းက မသာလို့ အိမ်ထဲမှာပဲ ခွေနေတာကိုး”

သန်းဦးက လင်းထိုက် စကားကြောင့် သက်ပြင်းကို ချသည်။

တော်ဝင်မြို့ဟာအုပ်တိုက်

ပြီးနောက် . . .

“ငါက နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ
လင်းထိုက်ရာ . . . ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က အိပ်ရာထဲမှာ ခွဲနေပေမယ့်
ငါ့စိတ်က သူ့ဆီမှာပါ”

“တော်စမ်းပါ အရူးရာ . . . အရေမရ အဖတ်မရတွေ
ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ . . . မင်းက ပိုကို ပိုလွန်းပါတယ်”

သန်းဦးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် . . .

“အချစ်ကြောင့်ပါကွာ”

“သေလိုက်ပေါ့ကွာ”

သန်းဦး သက်ပြင်းကို ချသည်။

“အေးပေါလေ . . . မင်းက ပြောအားရှိတာကိုး . . .
အဆင်ပြေနေပြီ ဆိုတော့”

လင်းထိုက်က လက်ခါပြလိုက်ကာ . . .

“သွားစမ်းပါကွာ . . . ငါ အဆင်ပြေတယ် ဆိုတာလည်း
တိုက်ဆိုင်မှုပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲကွာ . . .
မင်းနဲ့ သူတို့အဆင်ပြေသွားတော့ ငါ့ကိစ္စလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့”

လင်းထိုက်က သန်းဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သန်းဦးက
ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးကို ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ကြီး ကြည့်
ကာ ဆက်ပြော၏။

“မင်း ငါ့ကို ကူညီပါကွာ”

လင်းထိုက် မျက်လုံးပြူးသွားကာ . . .

“ငါ . . . ငါက ဘာကို ကူညီရဦးမှာလဲ . . . မင်း လုပ်လာ
ပြန်ပြီနော်”

“မင်း ကူညီမှ ဖြစ်မှာ”

လင်းထိုက် သက်ပြင်းကို ချကာ . . .

“ငါက ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ”

“ငါနဲ့ အထွန်းကို မိတ်ဆက်ပေး”

“မိတ်ဆက်ပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ . . . မင်းက ဘာလုပ်
မလို့လဲ”

“မင်းက ငါ့အပဲ . . . လင်းထိုက်ရာ . . . အထွန်းနဲ့ ငါနဲ့
ခင်သွားမှတော့ သူ့အစ်မကို ငါ ကြိုးစားရတာ လွယ်သွားပြီပေါ့ကွာ”

“မင်းက တစ်မျိုးပါလား . . . အစ်မကို လိုချင်လို့ မောင်ကို
ကပ်ရတယ်လို့ . . . ကြားတောင် မကြားဖူးပါဘူး”

သန်းဦးက ရယ်သည်။ ပြီးမှ . . .

“အထွန်းက တခြား မောင်တွေနဲ့ မတူဘူးလေကွာ . . .
သူက စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ဆိုတော့ ပေါင်းရတာ လွယ်ပါတယ်”

“အေးပါ . . . မင်းဘက်က မင်းဇာတ် မင်းနိုင်ရင် ပြီးတာ
ပဲ . . . ငါ့ဘက်ကတော့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ဆိုတာ မခဲယဉ်းပါဘူး . . .
အဲ . . . ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် . . . ပြဿနာတော့ မတက်
စေနဲ့”

“စိတ်ချစမ်းပါ လင်းထိုက်ရာ”

၁၁၁

ပြဿနာက သပွတ်အူလို လည်ကာ အပြန်အလှန် ပေါင်းစည်းရေးတွေ ဖြစ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ အတွတ်တို့ဘက်ကကျတော့ အထွန်းအစ်မနဲ့ သန်းဦးရဲ့ ပတ်သက်မှုကို သိချင်၍ လင်းထိုက်တို့နဲ့ ဝင်ရောခြင်းဖြစ်ပြီး လင်းထိုက်တို့ဘက်ကကျတော့ သန်းဦးရဲ့ နှလုံးသားကိစ္စ ပြေလည်ရေးအတွက် အတွတ်တို့နဲ့ ပြန်ရောသည်။

အားလုံးက ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ်တွေ့ပဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် ရည်ရွယ်ချက် နှစ်ခုစလုံးကတော့ ဝေမာကျော်နဲ့သာ ပတ်သက်နေသည်။ ဝေမာကျော်သာ ဒီအကြောင်းကို သိရင် ဘာဖြစ်မလဲတော့ မသိပေ။ အခုတော့ သူ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ဆုံစည်းသွားကြပါတော့သည်။

“သိနေပေမယ့် ထပ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ် . . . ဒါက

တော်ဝင်မြို့ပတ်အုပ်စိုး

ကွက်ကြားမိုး

သန်းဦး . . . တဲ့”

အတွတ်နဲ့ အထွန်းက အသိအမှတ်ပြုတဲ့သဘော ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သူတို့လေးယောက်က ကန်တော်ကြီးထဲက လင်းထိုက်နဲ့ ပထမတွေ့တဲ့ ဆိုင်လေးထဲမှာပဲ ဆုံဖြစ်ကြသည်။

သန်းဦးက အတွတ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ . . .

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း . . . လင်းထိုက်ကို ခင်သလို . . . ခင်နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

အတွတ်က ဝင်၍ . . .

“ကျွန်တော်တို့က အစောကြီးကတည်းက လူတစ်ယောက်ကို ခင်တတ်ပါတယ်ဗျ . . . လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်မင်ဖို့က လွယ်ပါတယ် . . . မုန်းဖို့သာ ခက်တာပါ”

သန်းဦးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အတွတ်ပြောတာ မှန်တယ် . . . မုန်းဖို့ခက်လို့သာ အတွတ်တို့ဘက်က ကျွန်တော်တို့ကို မမုန်းဘဲ အခုလို ခင်မင်နိုင်တာပေါ့ ဟုတ်တယ်မလား”

သန်းဦးစကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးကြသည်။ ပြီးနောက် အတွတ်က . . .

“ကိုသန်းဦးက စကားတတ်သားပဲ”

“ကျွန်တော် စကားတတ်တာ နှစ် နှစ်သားကတည်းက”

လို့နောက် သူတို့ပြုံးရင်း ရယ်ရင်းနှင့် မှာထားတဲ့ အစားအသောက်တွေကို စားကြသည်။ စားရင်းနှင့် ထွေရာလေးပါး ပြောကြ၏။ စကားပြောရင်းနှင့် သတိထားမိတာ တစ်ခုရှိလာ၏။ အတွတ်နှင့် အထွန်းတွင် အတွတ်ကသာ စကားကို ခိုင်ခံ့ပြောသည်။ အထွန်းက တစ်ချက်ချက် စကားဝင်ထောက်ပေးရုံမှ လွဲ၍ ဘာမှ ဝင်မပြော

တော်ဝင်မြို့ပတ်အုပ်စိုး

ပေ။ ထို့ကြောင့် လင်းထိုက်တို့က . . .

“အထွန်းက စကားနည်းတယ်နော်”

အထွန်းက ပြုံးစေနှင့် . . .

“ဟုတ်ပါဘူး . . . ဘာပြောရမှန်း မသိလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် . . . အထွန်းက ရှက်တတ်တယ်”

ဟု အတွတ်က ဝင်ထောက်ပေးသည်။ ထို့နောက် အတွတ်ကပင် စကားဆက်သည်။

“အခုလို ခင်သွားပြီဆိုတော့ အတွတ်တို့ဘက်က သိချင်တာလေးတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးချင်ဘယ် ရမလား”

“ရပါတယ် . . မေးပါ”

အတွတ်က လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ကာ . . .

“ဒီသို့ပါ . . . တခြားဟာတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . အထွန်းနဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့က ကိုလင်းထိုက်တို့က အထွန်းတို့ ခြံရွှေ ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

အတွတ်ရဲ့ မေးခွန်းက ပညာပါသည်။ ဒါ ပထမဆုံး စတင်စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်၏။ အတွတ်စကားဆုံးတော့ လင်းထိုက်က သန်းဦးဘက်သို့ လှည့်ကာ ကြည့်၏။ သန်းဦးက လင်းထိုက်အကြည့်ကို သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကပဲ ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့က . . . အဲဒီရပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းပြီး ဂစ်တာ လာတီးတာပါ . . . ကျွန်တော်တို့ ဂစ်တာ တီးတဲ့နေရာရဲ့ရှေ့က အိမ်ကိုလည်း အထွန်းတို့အိမ်မှန်း မသိပါဘူး . . . အဲဒီနေ့ကလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း ရောက်မလာဘူး”

“ဪ”

သန်းဦးအဖြေက ယေဘုယျအားဖြင့် လျော်ကန်သင့်မြတ်

ပါသည်။ သို့သော် အတွတ်တို့ဘက်ကတော့ ထိုအဖြေကို လုံးဝဘဝင်မကျပေ။ အကယ်၍သာ သန်းဦး ပြောသလို ထိုအိမ်ကို အထွန်းတို့ အိမ်မှန်း မသိခဲ့ဘူးဟု ဆိုလျှင် ဟိုတစ်နေ့က ရုပ်ရှင်ရုံတွင် ဝေမာကျော်နှင့် သန်းဦးက စကားပြောနေစရာ အကြောင်းမရှိပေ။ သန်းဦးနှင့် ဝေမာကျော် ပတ်သက်နေမှုတစ်ခုခု ရှိခဲ့လို့သာ ထိုအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကို အတွတ်တင်မဟုတ်။ အထွန်းကပါ သဘောပေါက်ထားသည်။ သို့သော် ပြဿနာတစ်ခုကို အဖြေရှာဖို့ဆိုတာ အချိန်တစ်ခု လိုသည် ဆိုတာကို သူတို့နှစ်ဦးလုံး သဘောပေါက်ထား၍ ဘာမှထပ်မမေးတော့ပေ။

ထို့နောက် တခြား ကိစ္စများ ဆက်ပြော၍ အားလုံး လမ်းခွဲလာလိုက်ကြတော့၏။

အပြန်လမ်းမှာ သန်းဦးက လင်းထိုက်ကို . . .

“လင်းထိုက်”

“ဘာလဲ”

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

သန်းဦး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သိ၍ . . .

“အဆင်ပြေပါတယ် . . . သူတို့ ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေးပါ . . . ငါတို့ကို တကယ်ခင်မင်ပုံလည်း ရတယ်”

သန်းဦးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး . . .

“ငါလည်း . . . အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ် . . . အတွတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လူကသာ ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်တာ . . . တကယ်ပေါင်းကြည့်တော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေလေးပါ”

လင်းထိုက်က . . .

“ဟုတ်တယ်နော်”

ဟု ထောက်ခံသည်။

သန်းဦးက . . .

“မင်း ဒိတ်ကူး မလွဲသင့်ဘူး”

လင်းထိုက်က လှည့်ကြည့်၍ . . .

“မင်းကလဲကွာ . . . သဒ္ဓါတဲ့ဆွမ်း တော်ရုံရုပ်ပါ . . . အခုလို
ငါ့ကို . . . ခင်မင်ခွင့်ပေးတာတောင် လွန်လှပြီ”

သန်းဦးက ရယ်၍ . . .

“ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးမို့လို့ ပြောတာပါကွာ . . .

မင်း စိတ်မဝင်စားလည်း ပြီးတာပါပဲ”

ထို့နောက် သူတို့ စကားစ ပြတ်သွားကာ တိတ်ဆိတ်သွား
ကြ၏။ အားလုံး အတွေး ကိုယ်စီနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သန်းဦးက
ဝေမာကျော်အကြောင်း တွေးနေသည်။

လင်းထိုက်ကတော့ သန်းဦး ပြောတာ ဟုတ်သည်ဟု စိတ်
ထဲ မှတ်ချက်ချနေမိ၏။

၂၂၂

တ မဟာသိပ္ပံပညာအုပ်စုတိုက်

ဝေမာကျော် ကုမ္ပဏီကအပြန် လမ်းလျှောက်လာသည်။
သန်းဦးက ယခင်ကောင့်နေကျနေရာမှာပင် ဝေမာကျော်ကို ခေါ်
လာနေ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမကပင် စ၍ သန်းဦးကို တွေ့သည်။
ဟိုအရင်တစ်ခါ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ ရည်းစားစကားပြောပြီးသွားကတည်း
က ပျောက်သွားလိုက်တာ ယခုမှပင် ပြန်တွေ့တော့သည်ဟု တွေး
လိုက်မိသည်။

သူမ တွေးနေစဉ်မှာပင် သန်းဦးက သူမနားသို့ အိမ်တစ်
အိမ်ကို သူမိုးကပ်သလို ဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာတာ . . .

“ဝေမာ”

ဝေမာကျော်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“လာတွေ့ရဲသေးတဲ့ ရှင်သတ္တိကိုတော့ လေးစားတယ်”

တ မဟာသိပ္ပံပညာအုပ်စုတိုက်

“ကျွန်တော် ရှိသမျှ အင်အားလေး အကုန်သုံးပြီး လာခဲ့ရတာပါဗျာ”

ဝေမာကျော်က မဲလိုက်တာ . . .
“ရှင်ကို ဘယ်သူလာခိုင်းလို့လဲ”
“ဘယ်သူမှ လာခိုင်းစရာမလိုဘဲနဲ့ လူက အလိုလိုလာချင်နေတာပါ”

ဝေမာကျော် လမ်းဆက်လျှောက်သွားသည်။ သန်းဦး အနောက်မှ ကပ်လိုက်သွား၏။ ဝေမာကျော်အခြေအနေက ယခင်ကလို တင်းမာမနေ၍ သန်းဦးပျော်ကာနေ၏။

“ဝေမာ . . . ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူးနော်”
“ရှင်က ကျွန်မကို တွေ့တိုင်း ဒါပဲမေးနေတယ်နော် . . . ကျွန်မလဲ ရှင်ကို အရင်က အဲဒီမေးခွန်းကို ဖြေပြီးပြီလေ . . . ရှင်ကို ကျွန်မက စိတ်ဆိုးရအောင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ဘာဆိုင်လို့လဲလို့”
“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဝေမာရယ် . . . ဝေမာ့အပေါ်ကို ကျွန်တော့်ဘက်က အယ်လိုသဘောထားလဲ ဆိုတာ . . . ဝေမာ သိမှာပါ”

ဝေမာကျော်က တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာခေါင်းခါလိုက်ပြီး . .
“ကျွန်မ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားသေးဘူး”
“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ . . . ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

ဝေမာကျော်စကားက တင်းမာဟန်ရှိသော်လည်း စိတ်ဆိုးတန် မပြ၍ သန်းဦးက စောဒက ထပ်တက်သည်။
“ဝေမာကျော်က မဆိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်က ဆိုင်ချင်နေတာကိုး”
ဝေမာကျော်မျက်စောင်းက သန်းဦးအပေါ် ဒိုင်းခနဲ ရောက်

လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် လမ်းမှာ အထွန်းနဲ့ သွားတွေ့၏။ အထွန်းကို တွေ့တော့ သန်းဦးက စပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“အထွန်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”
အထွန်းက သူနဲ့ ဝေမာကျော်ကို အံ့သြတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ကာ . . .

“ဪ . . . အင်း . . . ဒီနား”
“ဪ . . . အေး . . . အေး သွားဦးမယ်”
“ဟုတ်”
အထွန်း စကားဆုံးတော့ ဝေမာကျော်က ဝင်၍ . . .
“အထွန်း နောက်မကျနဲ့နော်”
“ဟုတ် မကြီး . . . အထွန်း အတွတ်နဲ့ လမ်းထိပ်မှာ ချိန်းထားလို့”

“အေး အေး . . . သွား”
ထို့နောက် အထွန်းက လမ်းထိပ်ဘက် ထွက်သွားပြီး ဝေမာကျော်က သူမအိမ်ဘက် ဆက်သွားသည်။ သန်းဦးကတော့ ဝေမာကျော်နောက် ဆက်လိုက်သွား၏။
“ရှင်နဲ့ မောင်လေးနဲ့ ဘယ်လိုခင်သွားတာလဲ”
သန်းဦးက မခွဲတစ်ချိန်ပြီး၍ . . .
“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာ ဒီလိုပါပဲလဲ . . . ရှင်တို့နဲ့ မောင်လေးနဲ့ ဒီလောက် ပြဿနာတက်ထားတာ . . . ဒီလို ခင်မင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး . . ကျွန်မမောင်လေးအကြောင်း . . . ကျွန်မ သိတယ်”
“ဝေမာရယ် . . . ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့ . . . လူဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကံအကြောင်းမလှရင် မထင်ထားတော့ တွေ ဖြစ်တတ်တာပဲဟာ . . . နောက်တော့လဲ . . . တစ်ယောက်နဲ့

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

၁၁၀

တစ်ယောက် အပြစ်မရှိဘူး ဆိုတာ သိသွားတော့ ခင်မင်သွားကြတာပေါ့”

ဝေမာကျော် ငြိမ်သွားသည်။ သန်းဦးရဲ့ အဖြေကို သိပ်တဝင်မကျလှသော်လည်း သူမ ရှေ့မှာပင် သန်းဦးနဲ့ အထွန်းကနုတ်ဆက် စကားဆိုနေ၍ ဘာမှ မဆိုသာဖြစ်နေ၏။

ထို့နောက် ဝေမာကျော်က သူမအိမ်ရှေ့ရောက်၍ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ရှင်လည်း သွားသင့်ပြီတင်တယ်”

သန်းဦးက ရပ်တည်လေးနှင့် . . .

“ဝေမာ . . . မနှင်လည်း ကျွန်တော်သွားမှာပါဗျာ . . .

ဒါပေမဲ့ . . . ဝေမာဆီက ကျွန်တော့်အပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားလေး . . . သိသွားပါရစေနော်”

ဝေမာကျော် သက်ပြင်းကို ချသည်။ သန်းဦး ပုံစံကြည့်ပြီး သူမဆီက အဖြေတစ်ခု မရမချင်း ပြန်မယ့်ရပ်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် . . .

“ကျွန်မကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ”

ဟုသာ အရိုးစင်းဆုံး အဖြေတစ်ခုကို ပေးလိုက်တော့၏။ သန်းဦးကတော့ ထိုအဖြေစကားကိုပင် ထိပေါက်သလို ပျော်ရွှင်ကာ ခုန်ပေါက်၍ သူမရှေ့က ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်သွားပါတော့၏။

သန်းဦး ထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး သူမ ပြုံးလိုက်မိပါတော့သည်။

၁၁၁

အထွန်း လမ်းလျှောက်ရင်းနှင့် လမ်းထိပ်ရောက်လာတော့ အတွတ်နဲ့ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်၍ စောင့်နေလိုက်သည်။ ထိုင်နေရင်းနှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာကာ ဝေမာကျော်တို့ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။

မကြီးနှင့် သန်းဦးတို့ ကြိုက်နေကြပြီဆိုတာ သေချာပြီဟု သူ တွက်မိ၏။ အခုဆို မကြီး ရုံးက ပြန်ရင်တောင် အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့တဲ့အဆင့်ထိ ဖြစ်နေပြီ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရင် ကောင်းမလဲဟု သူ စဉ်းစား၏။ သဘောတူဖို့ ကိစ္စကိုတော့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝထည့်တွေးမထားပါ။ သန်းဦးဆိုတဲ့လူကိုလည်း သူ ကြည့်မရ၊ မကြီးကိုလည်း နေရာတကာ ဆရာလုပ်၍ သိပ်ကြည့်မရပေ။ ဒီတော့ အရင်ဆုံး အတွတ်ကို အခုတွေ့ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်ပြီး သူ့မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောရန် သူ တွေးနေလိုက်၏။

တော်ဝင်မြို့မဟာအုပ်စိုး

တော်ဝင်မြို့မဟာအုပ်စိုး

သူ တွေးနေစဉ်မှာပင် အတွတ် ရောက်လာ၍ အတွေး ပြတ်ကာသွားသည်။ အတွတ်က ရောက်ရောက်ချင်း ခုံတစ်လုံး ဆွဲ၍ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ ...

“အထွန်း ... ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ကြာတော့ မကြာသေးပါဘူး ... အတွတ်က ဘာလို့ ဒီလောက် နောက်ကျနေတာလဲ”

“လာခါနီးမှ အိမ်က ကိစ္စလေးတစ်ခုပေါ်လာလို့ စကား ပြောနေရင်းနဲ့ ကြာသွားတာ ... အခုတောင် အဲဒီကိစ္စနဲ့သွားစရာ ရှိတယ် ... အထွန်းလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး အထွန်းရာ ... အိမ် ကို လာကူလုပ်ပေးနေတဲ့ အစ်မကြီး ... အိမ်မလာတာ တစ်ပတ် လောက် ရှိလို့ ဘာဖြစ်နေလဲ ... သိချင်တာနဲ့ သွားမေးခိုင်းလို့ပါ”

အထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“အထွန်းလည်း လိုက်ခဲ့ပေးမယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ အချိန် တော့ ရသေးတယ်မလား”

အတွတ်က ...

“ရပါတယ် ... အထွန်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ပြောလေ”

အထွန်းက အတွတ်ကို သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ ပြောပြသည်။ အထွန်း စကားဆုံးတော့ အတွတ်က ...

“အင်း ... အထွန်း ခပြောပြပုံထောက်ရင်တော့ ... သူတို့ အခြေအနေက ပုံမှန်အနေအထားတော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ... မိတ်ဆွေအဆင့်ဆိုရင် ... ဒီလို

လမ်းထိပ်က စောင့်ပြီး အိမ်ထိ လိုက်ပို့တာတွေ ဘာတွေ ... လုပ်စရာ မလိုဘူးလေ”

အထွန်းကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“အထွန်းလဲ အဲဒါ စဉ်းစားမိတာ”

“အဲဒီတော့ အထွန်းက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

“အထွန်းကတော့ အဲဒီလူနဲ့ မကြီးကို ... လုံးဝသဘော မတူဘူး ... မေမေနဲ့ တိုင်မယ်”

အတွတ်က စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ရင်း ...

“စိတ်ထဲထင်ရာ အရမ်းတော့ စွတ်မလုပ်နဲ့ပေါ့ ... အထွန်း ရယ် ... တော်ကြာ မကြီးက အထွန်းကို ... မုန်းသွားဦးမယ်”

အထွန်းက ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ကာ ...

“မုန်း မုန်းပေါ့ ... သူ မုန်းတာများ အရေးစိုက်လို့ ... သူ့လူက အထွန်းကို ရိုက်လဲ ရိုက်သေးတယ် ... ပြီးတော့ အထွန်း က အစ်မလည်း ပေးရဦးမယ်”

အတွတ်က အထွန်း ပုံစံလေးကို ကြည့်ကာ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်၍ ...

“ကဲပါ ... အထွန်းသဘောပါ ... အတွတ်က သဘော ပြောပြတာပါ ... ကဲ လာ သွားစို့”

“ဘယ်လဲဟင်”

“ကဲ ... အထွန်းက မေ့တတ်လိုက်တာ ... ခုန အတွတ် တို့အိမ်က ခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စလေ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ ... ဆောတီး ... ဆောတီး”

ထို့နောက် သူတို့ ထိုဆိုင်လေးမှ ထထွက်လာကြတော့၏။ သူတို့ထွက်လာတော့ ညနေတောင် အတော်စောင်းနေပေပြီ။

လမ်းက ဘော်တော်ရှည်ထွေးသောကြောင့် လိပ်စာကို နေည်း
ရာ၌ လာရသည်။ တော်တော်လေး ချာထိုက်တော့မှ မြေလမ်းလေး
ကိုယ်ကို ရောက်လာ၏။ ဝားပင်ယိုရလောင်လည်း လမ်းက ချိုင့်ခွက်
တွေနှင့် ကြမ်းတမ်းနေသောကြောင့် မပင်တော့ဘဲ ကားကို လမ်းထိပ်
မှာတင် ရပ်ပြီး ထားခဲ့၏။

ထို့နောက် သူ့ကိုနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ကာ ဝင်လာခဲ့
သည်။

“အတွတ်”

“ဟန်”

“ဖိနေရာက ထာနေရာလဲ ဟင်”

“ဘာကို မေးတာလဲ”

“ဟယ်နေရာ ရောက်နေတာလဲလို့ မေးတာ”

“အတွတ်တို့ အိမ်က မိန်းမကြီးနေတဲ့ နေရာလေ”

“ဟေ့ . . . သူက ဒီလမ်းထဲမှာလား”

“ဟုတ်တယ် . . . အတွတ်လည်း ဒီတစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးတာ”

အထွန်းက နယ်စိမ်းပယ်စိမ်း ဖြစ်၍ ကြောက်လန့်နေပုံ
ရ၏။ အတွတ်နောက်မှာ အသာလေး ကွယ်၍ လိုက်လာသည်။
တစ်နေရာအရောက် အုတ်ခုံတွင် ထိုင်၍ ဂစ်တာဘီးနေသော
ကာလသား ဂစ်ဆိုက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြ၏။ ထိုအုပ်စုကလည်း
အထွန်းနှင့် အတွတ်တို့ကို အဝေးကတည်းက လှမ်းမြင်ပုံထောက်သည်။
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုးဝိုးတိုးတိုး ပြောပြီး ကန့်ခိုရယ်နေ
ကြ၏။

အတွတ်တို့ကတော့ ကိုယ့်လောနဲ့ကိုယ်မို့ အနားရောက်ခါနီး
မှ သူတို့ကို ဝေဖန်နေကြသော လိုအုပ်စုကို သွားတွေ့သည်။ သို့သော်
ရွာဝင်လွှဲမရတော့။

“မိုက်တယ်ကွာ . . . ဘယ်လိုဝင်ထား ဝတ်ထား ကြည့်လို့
လှနေတာပဲ”

တစ်ယောက်က အတွတ်ကို လှမ်းရိုလိုက်သည်။ နောက်
တစ်ယောက်က . . .

“ဟုတ်တယ်ကွ . . . ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးနဲ့ ချိတ်ကပ်လေး
ဝတ်လိုက်ရင် ပိုပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းသွားမှာ သေချာတယ်”

ဟု မကြားဘကြား ဝင်ပြော၏။

“ဘေးကပါလာတဲ့ ဟာကြီးကရော”

“အဲဒါကြီးကတော့ . . . ရောက်သီးဆေးပြားကို မြို့အုန်း
လည်ရောင်းခိုင်းလိုက်ရင် . . . အသင့်တော်ဆုံးပဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

အထွန်း သူမျက်နှာ သူ . . . ဘယ်နားထားရမှန်း မသိတော့ . . . ဒီလို ပုံစံမျိုး တစ်ခါမှ နောက်တာပြောင်တာ မခံဖူး၍ ရုတ်တရက်ဆိုတာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းလည်း မသိတော့ပေ။

အတွတ်ကတော့ ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားကာ ထိုအုပ်စုနားသို့ စွေခနဲ ရောက်သွားပြီး . . .

“မင်းတို့ စကားပြောဆင်ခြင်ပါ . . . အားလုံး မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

တစ်ယောက်က ထလာကာ . . .

“ကိုယ်တို့က ညီမလေးရဲ့ အလှကို ခိုးမွမ်းတာပါ . . . အပြစ်ရှိလို့လား”

အတွတ် တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ကာ အထွန်း လက်ကို ဆွဲ၍ . . .

“လာ အထွန်း . . . သွားမယ် . . . ဒီလိုကောင်တွေနဲ့ ဆက်ဖြစ်မနေနဲ့”

“ဟို . . . အထွန်းတဲ့လား . . . ခစ် ခစ် ခစ်”

သူတို့ လှမ်းအထွက်တွင် တစ်ယောက်က အခြောက်ပုံစံလုပ်၍ အထွန်းကို စသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့် . . .

“ဒီလို ဟိုမရောက် . . . ဒီမရောက်ကောင်တွေရှိလို့ . . . ငါတို့ ယောက်ျားတွေ သိက္ခာကျနေတာကွ . . . သိလား”

“အေးကွာ . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခြောက်ချင်လဲ . . . လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခြောက်ပစ်လိုက်ပေါ့ . . . အခုတော့ ခြောက်လဲခြောက်ချင်သေးတယ် . . . မဒီလှလှလေးနဲ့ကျတော့လည်း ကွဲခဲ့ရတယ်ချင်သေးတယ် . . . ဒီကောင်လုပ်တာနဲ့ ယောက်ျားတွေတင်မဟုတ်ဘူး . . . အခြောက်တွေပါ သိက္ခာကျတယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အတွတ်ရဲ့ ဒေါသက ထိပ်ဆုံးရောက်သွား၍ ခန္ဓာတိုက်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“ခွပ်”

“အင့်”

ခုန ပါးစပ်ကြီးဖြူပြီး ရယ်နေတဲ့ကောင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်လက်နဲ့အုပ်ကာ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ ကျန်သုံးကောင်မှာ ဖင်ထိုင်ရက်ကျသွားသော သူတို့သူငယ်ချင်းကို ကြည့်၍ မှင်သက်သွား၏။

ပထမဆုံး အသိဝင်လာသူမှာ ဂစ်တာကိုင်ထားသော ငတိပင်ဖြစ်သည်။ ထိုငတိက . . .

“မင်းက အလာကြီးပါလား . . . တစ်ချက်လုပ်စာတောင် မရှိတဲ့ ဟာလေးကများ . . .”

“ဖျောင်း”

“အူး”

ထိုလူ စကားမဆုံးခင် အတွတ်က ပါးပိတ်ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုငတိ ပါးကို ပွတ်၍ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်နေပြီးမှ အတွတ်ကို ဂစ်တာနဲ့ လွှဲရိုက်လိုက်သည်။ အတွတ် အတွက်တော့ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီဖြစ်၍ တစ်ချက် ခုန်ရှောင်လိုက်ကာ ထိုငတိ၏ ခွဆုံကို ခြေခုံနှင့် တအားကျိုးကန်ပစ်လိုက်၏။

“ဒုတ်”

“အားဟွား”

အက်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာကာ ထိုငတိ ခွေကျသွား၏။ အထွန်းကတော့ ကြောက်ရွံ့တတ်သလိုပဲ ရင်ဘတ်လေးပေါ် လက်ကလေးနဲ့ဖိကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလေး လုပ်ကာနေ၏။

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

ဟိုလူတွေဘက်ကလည်း သူတို့ လူနှစ်ယောက်လောက် ခံလိုက်ရ၍ အတွတ်ကို ယောက်ျားသော မိန်းမသော တွေးမနေတော့ဘဲ ရရာလက်နက် ဆွဲကိုင်ကာ တိုက်ပွဲတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

ရရာလက်နက် တွေ့ရာ လမ်းဘေးတွင် ဘယ်လိုရှာရှာ တွေ့နိုင်သော အုတ်ခဲနှင့် ခြံစည်းရိုးတိုင် အပိုင်းအစတွေပင် ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ လဲကျသွားတဲ့ နှစ်ယောက်ပါ ထလာ၍ အတွတ်ကို ဝိုင်းချကြတော့၏။

ပွဲက ကြည့်မကောင်းပါ။

တစ်ဖက်က ယောက်ျား လေးယောက် . . .

တစ်ဖက်က မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အခြောက်တစ်ယောက်။

ဒီနေရာမှာ အခြောက်က တစ်ခုတော့ အားကိုးရသည်။

“ကယ်ကြပါဦးတော့ . . . ကယ်ကြပါဦး . . . ဒီမှာ လှုပ်တုန်ကြပြီ”

အထွန်း၏ အော်သံ ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေးယောက်လုံး အတွတ်ကို ဝိုင်းချကြတော့၏။ ပထမပိုင်းတော့ အတွတ် ချော ခုခံနိုင်သမျှ ခုခံပါသေးသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ကြာလာသည်နှင့် အားမတန်၍ မာန်လျှော့ရမယ့် အခြေအနေ ဖြစ်လာသည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် အချိန်အတွင်းမှာပဲ ထိုလူတွေထဲမှ အုတ်ခဲ တိုင်းထားတဲ့ တစ်ယောက်က အတွတ်ရဲ့နောက်စေ့ကို ပြေးတုစဉ်

“ခွပ်”

“အား”

အော်သံက အတွတ်ဆီက မဟုတ်ပါ . . . ပြေးထူတဲ့ လူဆီက ဖြစ်ပါသည်။ အားလုံး ကြောင်၍ကြည့်စဉ် လူတစ်ယောက်က

တောက်ဝင်မြို့မတအုပ်တိုက်

လွန်ကြားမိုး

ထိုလူကို တုတ်နဲ့ ပြေးနှိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ထိုလူမှာ လင်းထိုက်ဝင် ဖြစ်လေသည်။

လင်းထိုက်ကို တွေ့တော့ အတွတ်အားတက်သွား၏။ ဟိုလူတွေကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် ထပ်ပါလာသောကြောင့် ခါတိုင်းထက် သတိဝီရိယ ပိုထားကာ ရန်ပွဲကိုဆက်ဖြစ်ကြသည်။

အထွန်းကလဲ ကယ်ပါ ယူပါ တစာစာကို ပုံမှန်အော်ပေးနေပါသည်။ သို့သော် လူပြတ်သော နေရာဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ဆီကို ဘယ်သူမှ ရုတ်တရက်ရောက်မလာနိုင်သေး။

ရန်ပွဲကလည်း အရှိန်ကောင်းဆဲ . . . နောက်ဆုံး ပွဲသိမ်းခါနီးကျမှ ဘယ်ကောင် ပစ်ထည့်လိုက်မှန်းမသိသော ခဲလုံးတစ်လုံးက လင်းထိုက်ခေါင်းကို တည့်တည့်ကြီး လာမှန်သည်။

လင်းထိုက် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ခွေခနဲ လဲကျသွား၏။

ထို့နောက် ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် ပြည်သူ့ရဲတွေ ရောက်လာပါတော့သည်။

၁၁၉

တောက်ဝင်မြို့မတအုပ်တိုက်

ပထမဆုံး သတိရချင်း အရက်ပျံ့နှံ့လိုလို ဘာလိုလိုရနံ့မျိုး
ကို စတင်ရှုရှိုက်မိ၏။ ရုတ်တရက် လင်းထိုက် မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်သေး။
ပြီးတော့ ခေါင်းကလည်း တဆစ်ဆစ် ကိုက်နေသေး၏။ ခုဏ်ကြာ
တော့မှ ညည်းညည်းညူညူနှင့် မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ယူ
လိုက်သည်။

မျက်စိပွင့်ပွင့်ချင်း စတင်မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းမှာ သူ၏
မိခင်၊ ဖခင်နှင့် အတွတ်တို့ပင်ဖြစ်သည်။ လင်းထိုက် မိခင်က . .

“သား . . . သတိရလောပြီလား . . . အရမ်းမလှုပ်နဲ့ဦးနော်
ဒဏ်ရာက နာနေလိမ့်မယ်”

လင်းထိုက်က သူ့အမေကို မသိမသာလေး ခေါင်းညိတ်
ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် တခြားလူတွေကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်
ကြည့်လိုက်၏။ အတွတ်နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ အတွတ်က . . .

“ကိုလင်းထိုက် . . . ဒဏ်ရာက နာနေဦးမှာပေါ့ . . . ဆရာဝန်
ကြီးကတော့ လေးငါးရက်လောက် အနားယူရမယ်လို့ ပြောတယ်”
လင်းထိုက်က . . .

“ရပါတယ် . . . သိပ်မနာပါဘူး . . . ဒါနဲ့ ဘယ်သူတွေ
ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

အတွတ်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါပြကာ . . .

“ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမားတော့ ဘယ်သူမှ မရလိုက်ပါဘူး
. . . ကိုလင်းထိုက်သာ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ကူရင်း ထိသွားတာ”

လင်းထိုက်က အတွတ်ဆီမှ အကြည့်ကို ဖယ်၍ အထွန်း
ဘက်သို့ ကြည့်ကာ . . .

“အထွန်းရော . . . ဘာဖြစ်သွားလဲ”

အထွန်းက ဖြေမလို့လုပ်စဉ် အတွတ်ကပဲ ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“အထွန်းက ဘာဖြစ်မှာလဲ . . . သူကမှ ရန်ပွဲထဲမှာ ဝင်
မပါတာ”

အတွတ်စကားကြောင့် အထွန်း မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား
၏။ ဖြစ်ပွားခဲ့သောရန်ပွဲတွင် အားလုံး ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်
ကြ၍ သူတစ်ယောက်သာ ကြောက်လို့ ရှောင်ထွက်နေသလို ဖြစ်
နေ၍ ဖြစ်သည်။ အတွတ်က သဘောရိုးနှင့် ထိုစကားကို ထပြော
လိုက်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သွားသောကြောင့်
အထွန်း ရင်မှာအောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

အထွန်း ခေါင်းတစ်ချက် ငဲ့သွားကာ . . .

“အထွန်းလည်း အော်ပြီး အကူအညီတောင်းပေးပါတယ်
နော် . . . အဲဒါကြောင့် လူတွေရောက်လာတာပေါ့”

အထွန်း စကားကြောင့် အားလုံး ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြ၏။
ထို့နောက် အတွတ်က . . .

“ကိုလင်းထိုက် . . . သတိရရင် စားဖို့အတွက် ငါးရဲ့ ဆန်ပြုတ် လေး ပြုတ်လာတယ် . . . ဗိုက်ဆာနေလားဟင်”

ထိုတော့မှ လင်းထိုက်လည်း ဗိုက်ဆာရကောင်းမှန်း သိသွားသည်။ သူ့သတိမေ့နေတာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာပြီဆိုတာ မသိသော်လည်း ဗိုက်ကတော့ တော်တော်လေး ဆာနေပြီ။ လင်းထိုက် မိခင်ကလည်း . . .

“သား . . . ဗိုက်ဆာရင် စားလိုက်လေ . . . ဒီက သမီးလေးက သားအတွက်ဆို . . . ယူလာပေးတာ”

လင်းထိုက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ထထိုင်လိုက်သည်။ အတွတ်က လင်းထိုက်ထိုင်ရ ပြုရတာ အဆင်ပြေအောင် တွဲမ ကူညီပေးသည်။ ထို့နောက် ပါလာတဲ့ ဆန်ပြုတ်ကို လင်းထိုက်အား သူ့ကိုယ်တိုင် တိုက်သည်။

လင်းထိုက်က အားနာစွာနှင့် . . . “နေပါစေ အတွတ် . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သောက်ပါမယ်”

“ဟာ . . . ဘယ်ဟုတ်မလဲ . . . ကိုလင်းထိုက်က လူမမာပဲဟာ . . . အတွတ်ပဲ တိုက်ပါမယ်”

လင်းထိုက်လည်း ငြင်းမနေတော့ဘဲ သူမ တိုက်သည့် ဆန်ပြုတ်ကို သောက်လိုက်ပါသည်။ ထိုဆန်ပြုတ်သောက်နေရင်းနှင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုလေးတွေခံစားလာမိသည်။ ဒီကောင်မလေးက ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကြင်နာတတ်သားပဲ ဟု ရင်ထဲမှာလည်း တွေးလိုက်မိ၏။

ခဏနေတော့ လင်းထိုက် မိဘတွေက လိုအပ်တာတွေယူဖို့ အိမ်ပြန်သွားကြသည်။ လင်းထိုက်ကတော့ ထိုဆေးရုံမှာပင် နှစ်ရက် လောက်ဆက်နေရဦးမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့ပြန်သွားတော့ လူနာခန်းထဲတွင် အတွတ်နှင့် အထွန်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

အတွတ်က . . . “ကိုလင်းထိုက် . . . အဲဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဟင်”

လင်းထိုက်က . . . “ကျွန်တော်လည်း အဲဒီနားက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အလှူရှိလို့ လာရင်း . . . အတွတ်တို့နဲ့ ဆုံတာ”

“ဪ . . . တော်သေးတာပေါ့ . . . အဲဒီနေရာကို ကိုလင်းထိုက်သာရောက်မလာရင် အတွတ်တော့ . . . မလွယ်ဘူး”

“ရပါတယ်ဗျာ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးသွားပြီပေါ့” အတွတ်က လင်းထိုက်စကားကို နားမလည်စွာနှင့် . . .

“ကိုလင်းထိုက်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်” “ဪ . . . ဟိုတစ်ခါ အတွတ်ကို . . . ကိုယ်တို့ နှိုက်လိုက်တဲ့ကိစ္စကို တွေးမိလို့ပါ”

အတွတ်က စိတ်ဆိုးတဲ့ အမူအရာလုပ်ပြီး . . . “ဪ . . . အဲဒါကြောင့် . . . အကြွေးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကိုလင်းထိုက်က ဝင်ပြီး ကူညီတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . စေတနာကြောင့် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒီလို မထင်ပါနဲ့ဗျာ . . . ကျွန်တော်က စကားအဖြစ် ပြောတာပါ . . . တကယ်စေတနာမရှိရင် ဒီလို ဝင်ပြီး ဘယ်ကူညီပါမလဲ”

ထိုတော့မှ အတွတ်က ရယ်လိုက်၍ . . . “ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

ဟု ဆိုကာ ဆန်ပြုတ်တစ်ခွန်း ခွဲကျွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ပြုံးကာ ရယ်ကာနှင့် စကားတွေ ဆက်ပြောကြလေသည်။

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

၁၂၄

သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံပုံ ပုံစံတွေကို ကြည့်၍ ထောင့်
တစ်နေရာတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေသော အထွန်းက သေချာ
စိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။

သူ့အကြည့်က ခါတိုင်းနှင့် မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားလျက် ရှိ၏။
ဘာလဲဆိုတာကိုတော့ သူ့ဘာသာသူ အသိဆုံးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၁၂၅

ကျွန်ုပ်တို့

၁၂၅

သုံးချက်လောက် ဆေးရုံမှာ တက်နေရသည့်ကာလပတ်လုံး သင်းထိုက်အတွက် နတ်ပြည်ရောက်သလို ခံစားနေရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော အတွက်က သူ့ကို နေ့တိုင်း လူနာသတင်း လာမေး၍ နေ့တိုင်း ထမင်းလာကျွေးလို့ အအေးလာတိုက်လို့ လုပ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်က နေ့စဉ် ဘေးနားလာ၍ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းနေသောကြောင့် လင်းထိုက်စိတ်ထဲတွင် သဒ္ဓါလွန်၍ တဏှာကွဲချင်လာသည်။ အတွက်ကတော့ လင်းထိုက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားသည် စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာတော့ သူမစိတ်ကို ဘယ်သူမှ ဝင်ကြည့်လို့ မရချေ။ မခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း သူမကို ဝင်ကြည့်ရင်း ဖြစ်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့် ခေတနာနဲ့ လာရောက် ခြံစူးပေးနေခြင်းပါ။

ပထမ တစ်ခါ နှစ်ခါတော့ အငွန်းပါလာသေးသည်။ သို့သော် နောက်ရက်တွေမှာ အငွန်းက အတွက်ကို ရှောင်နေကာ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြု၍ သိုက်မလာတော့။ ဒါကို လင်းထိုက်က ခိုပ်မိ၍ . . .

တက်ကြွစွာ ဆက်လက်

“အထွန်းရော မတွေ့ပါလား”

ဟု မေးကြည့်လိုက်တော့ . . .

“အတွက်လဲ ဒီရက်ပိုင်းတွေ သူနဲ့ မတွေ့ဖြစ်ဘူး . . . ခုနီးဆက်တော့လည်း လာမကိုင်ဘူး”

“နေမကောင်းလို့လား”

အတွက်က ခေါင်းခါပြုရင်း . . .

“မသိပါဘူး . . . ကိုလင်းထိုက်ရယ် . . . သူက တင်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ စိတ်ကောက်တတ်တယ်”

လင်းထိုက်က ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“အတွက်ဘို့က ပြောင်းပြန်နော်”

ဟု စသည်။ အတွက်က သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းငုံ့လိုက်ကာ

“သိပါဘူး . . . ပြောတတ်တော့ပါဘူး”

ဟု မပြောချင် ပြောချင်ဖြင့် ပြောလေသည်။

အတွက် စိတ်ညစ်သွားမှန်း သိ၍ လင်းထိုက်က တခြားစကားတွေ လွဲပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့ စကားဆက်ပြောကြ၏။ ဒီကောင်မလေးနှင့် ဤကဲ့သို့ စကားတွေ ပြောနေရတာကို သူ ပျော်နေသည်။ ဒီလိုလေးများပြောနေရလျှင် သူ၏ ဝေဒနာသည် တစ်ဝက်မက သက်သာသလို ခံစားရ၏။

ဒီကောင်မလေးကို သူ ချစ်မိနေပြီထင်သည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤဆေးရုံမှာ နာတာရှည်လူနာအနေနဲ့ ဒီလိုမျိုးသာ နေရမယ်ဆိုလျှင် တစ်သက်လုံးတောင် နေလိုက်ချင်မိပါတော့သည်။

၂၂၂

တက်ကြွစွာ ဆက်လက်

မှန်ပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်လာသော ကိုယ့်ရုပ်ပုံ ကိုယ်ကြည့်၍ အံ့ကိုတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်မိ၏။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အတွတ်နဲ့ လင်းထိုက်တို့ရဲ့ နေပုံ ထိုင်ပုံ ကို သူ လုံးဝမကြိုက်ပေ။ အတွတ်က လိုတာထက်ပို၍ လင်းထိုက် ကို ကြင်နာယုယပြနေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ အမှန်ဆို သူ့ရှေ့မှာ လင်းထိုက်ကို ဒီလိုဆက်ဆံပြနေတာ သူ့ကို စော်ကားရာ ကျပည့်။ ချစ်သူ တစ်ယောက်အနေနှင့် မလေးစားရာကျ၏။ ရန်ဖြစ်တဲ့နေ့က လင်းထိုက် ဝင်ရောက်ကူညီလိုက်လို့ လင်းထိုက်အပေါ် အတွတ်က အားကိုးချင်စိတ်များ ပေါ်သွားပြီလားဟု အထွန်းတွေးနေမိ၏။

ထိုအတွေး အဆုံးတွင် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ခေါင်းစဉ် တပ် မရသော အင်အားတစ်ခု ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝင်ဆောင်သည်။

ထိုအရာမှာ . . .

မာန . . .

တောက်ဝင်မြို့မတစ်ခုကို

ရှင်းရှင်းပြောရရင် . . .

ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော မာန၊

အထွန်း တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်၍ နှုတ်ထဲတွင် မာနကြောင့် ခက်ထန်မာကြောလာသော သူ၏ မျက်နှာကို ရန်သူတစ်ယောက်လို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ပါးပါးလေး ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းနီကိုလည်းကောင်း၊ နားတွင် တပ်ထားသော နားကပ်တစ်စုံကိုသော်လည်းကောင်း ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်တော့၏။

ထို့နောက် ယခင်က ကနွဲ့ကလျနှင့် အရည်ထားကာ ပြောခဲ့ စင်းထားသော ဆံပင်ကို မှန်ဘေးက ခြင်းထဲတွင် ထည့်ထားသော ကတ်ကြေးနှင့် ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

လင်းထိုက်လည်း ယောက်ျား။

သူလည်း ယောက်ျားပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဒေါသသည် ထိုနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့မှုများကို ပြန်မြင် ယောင်ရင်း သူ့အားရန်စသောသူတွေကို လည်းကောင်း။

သူ၏ ချစ်သူ အတွတ်နှင့်အတူ လက်တွဲညီညီ တိုက်ပွဲဝင် နေသော လင်းထိုက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ပြကွက်များလို ပြန်မြင်ယောင်လာ၍ ဒေါသအလိပ်လိပ် တက်လာကာ လက်သီးနှင့် မှန်ကို အားရပါးရ ထိုးခွဲလိုက်ပါတော့သည်။

“ခွမ်း”

မှန်ကွဲစများ သူ့ရှေ့သို့ ကြေမှုပြုတ်ကျလာ၏။

သူ့ဘဝလည်း ထိုမှန်ကွဲစများနည်းတူ အတိတ်ကာလကို ဆွဲချေ ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဒီနေ့မှစ၍ အထွန်း မဟုတ်တော့ . . .

သူက စနေသား နေတက် ရေတက်မှာ မွေးသော .

ထွန်းထွန်းလတ် . . .

တောက်ဝင်မြို့မတစ်ခုကို

ကားတစ်စီး မြေနီလမ်းတစ်လျှောက် ပြင်းထန်စွာ မောင်း
ဝင်လာသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ်၍
ရပ် ပစ်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် ဘရိတ်အုပ်လိုက်သော အချိန်ကြောင့်
ကားက ဆယ်ပေလောက် တရွတ်တိုက် ပါသွားပြီးမှ ရပ်ကာသွား
သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖုန်မှုန့်တို့ လုံးကာ တက်လာ၏။

ခဏနေတော့ ဖုန်မှုန့်တွေ ရှံသွားသည်။

ထို့နောက် ကားပေါ်မှ ယောက်ျားပီသစွာ ခုံညားလှပသူ
တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် နိုင်ငံခြား
ဇာတ်ကားတွေထဲက ကောင်းဘွဲ့မင်းသားတစ်ယောက် ဆင်းလာ
တယ်လို့တောင် ထင်မှတ်စရာရှိသည်။ ထိုလူက လက်ထဲတွင် ဘေ့စ်
ဘောရိုက်သည့် ဟုတ်တံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း
အုတ်ခုံတွင် ထိုင်နေသော လူတစ်သိုက်ထံ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာ
လေသည်။

† ကော်ပီရိုက်မှုအုပ်တိုက် †

ထိုလူအုပ်ကလည်း သူတို့ထံလျှောက်လာသူကို ကြောင်၍
ကြည့်နေကြ၏။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသူက ထိုလူအုပ်ရှေ့တွင် ခပ်တည်တည်
နှင့် ရပ်လိုက်ကာ . . .

“ဟိုနေ့က ဒီမှာ ရန်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်သွားတယ် . . . မင်းဘွဲ့
သိလား”

အထက်စီးလေသံနှင့် ခပ်မာမာပြောလိုက်သော ထိုလူ၏
စကားသံကြောင့် အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်နေသူတွေက တစ်ယောက် မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ . . .

“သိတယ် . . . ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒါ . . . ဘယ်သူတွေလဲ”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါ . . . ဘာလုပ်လုပ် မင်းတို့အပူမပါဘူး . . . မင်းတို့
လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ငါ မေးတာကိုဖြေ”

ပြောတာက ပြတ်သားသည်။ ရုပ်က တစ်လောကလုံး သူ
လုပ်စာစားနေရတဲ့ ရုပ်မျိုးရှိ၏။

အမေးခံရသူတွေ ရုတ်တရက် တင်းသွားကာ . . .

“အဲဒါ ငါတို့ပဲကွာ . . . မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ”

ထိုလူတွေရဲ့ စကားအဆုံး ထွန်းထွန်းလတ် လက်ထဲမှ
ဘေ့စ်(စ်)ဘောတုတ်က ရုတ်တရက် မြောက်တက်သွားကာ . . .

“ဒါဆို ချတယ်ကွာ”

“ဒုတ်”

“အီး”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်တွေ တွယ်ကုန်ပြီဟ . . . ချကြ
ချကြ”

† ကော်ပီရိုက်မှုအုပ်တိုက် †

ညာသံပေးတာတွေ တစ်ပြိုင်နက်ပေါ်လာသည်။

“လူပါးဝတဲ့ ကောင် . . . တီးကွာ”

“ဒုတ်”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“ဖြောင်း”

အများနဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတော့ ရန်ပွဲက ခဏလေး ပြီးသွား၏။ သိုင်းဝတ္ထုတွေထဲက အရေးအသားနဲ့ ပြောရလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ပွဲသိမ်းလိုက်မှန်း မသိပေဟူသာ ဆိုရပေမည်။

ခုန ကားပေါ်က ဆင်းလာသော နိုင်ငံခြားကောင်းဘွိုင် မင်းသားမှာ သွေးအိုင်လေးထဲမှာ မှောက်လျက် . . . ။

၂၃၂

သုံးရက်လောက် သတိလစ်နေသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သတိရချင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိဖြစ်နေတတ်သည်။

သူ သတိရလာတော့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေရာမှ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေကို ကြည့်၍ အတိတ်ကို ပြန်သတိရသွား၏။

သူ ဤနေရာကို မရောက်ခင် ရန်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူ ဤနေရာကိုရောက်လာသည်။ အခု သူ့ရှေ့မှာ မြင်နေရတာက သူ့အိမ်က မိသားစုတွေနှင့် အတွတ် . . .

အတွတ်ကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“အတွတ်”

အတွတ်က ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှအထိ ငိုထားမှန်း မသိသော မျက်ဝန်းရဲရဲများနှင့် . . .

“အထွန်း . . . အထွန်း ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အထွန်းရယ် . . . အဟင့် . . . ဟင့်”

ထွန်းထွန်းလတ်က ဒဏ်ရာများကြားမှ တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ကာ . . .

“မငိုပါနဲ့ အတွတ်ရယ် . . . ယောက်ျားပဲဟာ . . . ဒီလောက်တော့ အပျော့ပါ”

ထွန်းထွန်းလတ် စကားကြောင့် ကြားရသူတွေ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ထိုသူတို့၏ အပြုံးတွင် လူမှန် နေရာမှန်ရောက်သွားသော အထွန်းအတွတ် ကျေနပ် ပီတိဖြစ်နေသော အပြုံးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးစိတ်တွင် အဆိုးထဲမှ အကောင်းရလိုက်သလို ခံစားနေရ၏။

အတွတ်က ထွန်းထွန်းလတ် လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်တိုင်လိုက်ကာ . . .

“အထွန်းရယ် . . . အထွန်း အခုလို စိတ်ပြောင်းသွားတာကို အတွတ် အရမ်းဝမ်းသာတယ် သိလား . . . အထွန်း ကိစ္စ ကြားကြားချင်းတုန်းက အတွတ် ယုံတောင် မယုံနိုင်ပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ တကယ်ဆေးရုံ ရောက်နေတယ် သိရတော့ အတွတ်လေ . . . အတွတ် ဘယ်လိုမှ နေလို့မရအောင် . . . ခံစားမိတယ်”

ထွန်းထွန်းလတ်က . . .

“တကယ်လားဟင်”

အတွတ်က မျက်ရည်များ ကြားမှ . . .

“တကယ်ပေါ့ . . . အထွန်းရဲ့ . . . အထွန်းသာ သတိရမယ်ဆိုရင် အတွတ် . . . ဘဝမှာ ဘာပဲပေးဆပ်ရ . . . ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်မယ်လို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းထားတယ်”

“အဲဒါဆို အခု . . . သတိရပြီလေ . . . ဘာပေးဆပ်မှာလဲ”
အတွတ်က . . .

“အထွန်းက ဘာလိုချင်လဲဟင်”

အတွတ်စကား အဆုံးတွင် ထွန်းထွန်းလတ်က အတွတ်နားနားသို့ ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်၏။ အသံက တိုးတိတ်ညစ်သော

လွန်းသောကြောင့် ဘယ်သူမှ မကြားလိုက်ရပေ။ သူတို့အချင်းချင်း သာ နှလုံးသားချင်း ဆက်သွယ်နေ၍ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး မြည်ဟီးစွာ ခိုက်ခတ်သွား၏။

သူ့စကားဆုံးတော့ ကောင်မလေးက မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းလေး ငုံ့သွားကာ . . .

“ဟာ . . . အထွန်းကလဲ . . . ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

ထွန်းထွန်းလတ် သူ့ရှေ့တွင် ရှက်သွေးဖြာသွားသော ယောက်ျားမလေးကို ကြည့်နူးစွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ ဆီတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အမူအရာကို ဒါ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် သူ စတင်မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

ထွန်းထွန်းလတ် ရင်ထဲမှာ ထိုကောင်မလေးအပေါ် ချစ်စိတ်၊ မြတ်နိုးစိတ်၊ ထွေးပွေ့လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် မိဘတွေရှေ့မှာဆိုတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့စိတ်ကို မနည်းချုပ်တီးထား လိုက်ရသည်။

“ချစ်တယ် အတွတ်ရယ်”

ဟဲ့သာ ရင်ထဲမှာ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောမိနေပါတော့သည်။

သူသည် ယနေ့မှစ၍ ခြူးအိန္ဒြေမိုး (ခေါ်) အတွတ်ဆို သည့် ချစ်သူလေးအတွက် ဘေးအန္တရာယ်များစွာကို ကာကွယ်ပေးနိုင်မည့် ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်တစ်ယောက်အနေနှင့် တစ်သက် လုံး ရပ်တည်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

၂၂၂

ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို ငူငူကြီး ထိုင်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်သက်ပြင်း ဘယ်နှခါချမိမှန်း လင်းထိုက် မမှတ်မိတော့ပေ။ သေချာတာကတော့ အကြိမ်တစ်ရာ မကတော့ပေ။ သက်ပြင်းချပါ များရင် အသက်တိုသည်ဟု ကြားဖူး၏။ အသက်ရှည်ရှည်လည်း နေချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။

ထိုသို့ပြောလိုက်လို့ ရေထဲခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံး စီရင်တော့မည်လို့တော့ မတွေးလိုက်ပါနှင့်။ ရေမကူးတတ်သော ကြောင့် ထိုကိစ္စကို သူနည်းနည်းမှ စဉ်းစားမည်မဟုတ်ပေ။

အမှန်တကယ်တော့ သူ အသည်းကွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ဘဝက အသည်းကွဲတာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လူဘုံ အလယ်မှာ ကွဲမပြရသည့်ဘဝ ဖြစ်နေ၏။

သူသည် အတွတ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမိသည်။

သို့သော် သူ စိတ်ဝင်စားမိသော ကောင်မလေးမှာ ရည်းစား ရှိ၏။ ထိုရည်းစားက ယခင်ကတော့ အခြောက်လိုလို ဘာလို့လို့နှင့် ယခုတော့ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ယောက်ျားပီသသွားလဲ

● မိုးဆက်လင်းထက် ●

၁၃၈

မသိပေ။ အခုတော့ သူတို့ စုံတွဲ ရွှေသွားနောက်လိုက် ညီသွားကြပြီ။
 ထို့ကြောင့် သူ အသည်းကွဲသွား၏။
 ထိုအချိန်တွင် သူ့ပန်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်လာတင်သော
 ခံစားချက်ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . . သန်းဦး။ ဒီကိစ္စတွေ
 အားလုံး ဒီကောင် စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အပြစ်မောင်ချင်တော့
 ပေး

သန်းဦးက သူ့ကို ကြည့်၍ . . .

“မင်းရဲ့ ခံစားချက်တွေ ငါနားလည်ပါတယ် လင်းထိုက်ရာ
 . . . ဒါပေမဲ့ကွာ ငါတို့ဘဝတွေဟာ ဆုံစည်းဖို့မှ ပါမလာတာ”
 လင်းထိုက်က သက်ပြင်းကို ချ၍ . . .

“ဟုတ်တယ်ကွ . . . မင်းပြောတာ မှန်တယ် . . . ငါက
 မဖြစ်နိုင်တာကို သွားစဉ်းစားတာကို . . . ထကယ်တော့ ငါ့ဘဝ
 အတွက် အချစ်ဆိုတာ . . . ငါရှိနေတဲ့ တစ်နေရာလေးမှာပဲ . . .
 လွက်ကွက်ကလေး ရွာသွားတဲ့ ကွက် ကြား မိုး လေးပါကွာ”

လင်းထိုက်က ဆုံးတော့ သန်းဦးက သံယောင်လိုက်၍

“ကွက်ကြားမိုး . . . ဟုတ်လား . . . မင်းဥပမာပေးတာ
 လေးက လှတယ်ကွာ . . . ဒါဆို အဲဒီ ကွက်ကြားမိုးလေးက . . .
 မင်းတစ်ယောက်တည်းအပေါ်တင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . ငါ့အပေါ်
 ကိုပါ ရွာသွားတာပါ”

လင်းထိုက်က သန်းဦးကို လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သန်းဦးက ဟိုးအဝေးကြီးကို မျှော်မင်းကြည့်လိုက်ကာ . . .

“ဝေမာကျော်လည်း . . . သူ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက
 မန်နေဂျာနဲ့ ကြိုက်သွားပြီတဲ့”
 “ဟေ့”

† † †

ကွက်ကြားမိုး

၁၃၉

သူတို့နှစ်ဦးပေါ်တွင် မိုးတွေ ရွာချလာသည်။
 ထိုမိုးသည် ကွက်ကြားမိုးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။
 ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကတော့ ငြိမ်သက်နေဆဲ။

ကြိုးစားလျက်

မိုး ဆက်လင်းထက်

† † †